

ПОЛЮВАННЯ НА НІМФЕТКУ

ПРОЛОГ

Він навалився всім тілом на двері під'їзду і під його натиском вони зі скрипом відкрились. Холодне й сире повітря різко вдарило в обличчя, але йому було байдуже. Він більше не міг стримувати своє бажання, яке, немов скажена собака, намагалось вирватись із ланцюга. Прямуючи вечірніми вулицями він в черговий раз шукав свій ідеал, жертву, котра допоможе йому втамувати звірячий голод. Його кроки були повільними й грайливими, немов відтворювали ритм якогось танцю. Перехожі жінки крадькома позирали на нього з надією в очах, що можливо він зверне увагу на котрусь із них. Але в його фантазіях не було місця для жінок. Ні, жінка для нього небезпечна здобич, може трапитись на кшталт його дружини, а така вміє за себе постояти. Зовсім інша річ дівчатка. Підлітки, занадто слабкі й занадто довірливі. Дівчатка найбільше баламутити його еротичні фантазії. І саме таку він шукає цього вечора.

Він знервовано поглянув на годинник. Вже минула майже година, а його полювання не принесло жодного результату. Минулого разу було так само, він блукав вулицями майже дві години, але так й не знайшов того, що шукав. Але цього разу його бажання вже було занадто сильним. Він пригадав відчуття насолоди, що окутувало його всі попередні рази. Вже минуло понад три місяці, коли він востаннє переживав ті відчуття. І сьогодні це має повторитись, тому що в нього вже немає сил терпіти.

Він ловив кожен голос, запах або сміх пересічних, але ніхто не привертав його уваги. Всі вони були не варті того, аби сьогодні доставити йому задоволення. І раптом він побачив, як попереду мелькнуло біле волосся прикрашене червоною стрічкою. Його тіло, немов отримало розряд током, від чого серце забилося швидше. Його очі вже не бачили нічого окрім білого волосся і червоної стрічки, яка немов загравала з усіма довкола. Він, навіть, не відразу помітив, що дівчина гуляє не сама, біля неї якийсь хлопчина. Помітивши кавалера і те, що вони прямували до під'їзду, він так розчарувався, що ледь не заплакав. Спостерігаючи за тим, як біле волосся зникло за дверима під'їзду, він розгублено закляк на місці, намагаючись усвідомити, що робити далі. Втративши останню надію, його ноги знову повільно закрокували вулицею. Десь далеко на небі блиснуло. Скоро буде злива. Навряд чи сьогодні ще щось гідне його уваги трапиться на шляху.

Розлючений від невдалого полювання, він вже вирішив повертатись додому, аж раптом його очі засвітились від щастя. Вона йшла прямо йому на зустріч. Він не міг повірити своїй удачі, а тому нерухомо стояв посеред тротуару спостерігаючи за кожним її кроком. Тепер він побачив її обличчя, і стогін різко вирвався десь з глибини його тіла. Навіть в темних обіймах вечора, було видно її бездоганні червоні уста, які миттєво покорили його. Він ледь стримав себе, аби не впасти перед нею на коліна. Здавалось дівчина зовсім не помітила його й пройшла мимо, ніби він був порожнім місцем. Але це його зовсім не образило, навпаки затамувавши подих він дозволив їй пройти вперед, аби ще раз побачити ту червону стрічку, котра спокусливо погойдувалась на її білому волоссі, немов намагалась його звабити. І їй це вдалось. Він глибоко вдихнув аромат її парфум, що шлейфом тягнулись за нею, і від задоволення заплющив очі. Занадто манливий запах, як для дівчинки-підлітка, напевно користується материним. Але йому

було байдуже для кого був призначений цей аромат, головне те, що дівчинка сьогодні була призначена лише для нього.

Оглядаючи довкола, і переконавшись, що нікого поряд немає, він дістав із кишені своєї куртки хустинку і маленький флакон з рідиною. Відкривши пляшечку, він вилив трохи рідини на хустинку, й прискорив свій крок. Одним різким рухом руки, він схопив дівчинку ззаду й катував їй ніс і рот хустинкою так швидко, що та, навіть, не встигла нічого зрозуміти. З боку здавалось, ніби батько просто притуляє до себе доньку. За лічені секунди тіло дівчинки обм'якло й почало валитись на землю. Він підхопив її під руку й швидко направився по далі від проїзної частини, туди, де ніхто їх не побачить. Де він, немов дикий звір, зможе насолодитись своєю здобиччю.

ДЕНЬ 1

Вона самотньо стояла посеред дороги, яка асфальтною рікою ділила ліс на два береги. Цей шлях здавався їй знайомим, немов вона їздила ним безліч разів, але всі її спроби пригадати куди саме він веде, були марними. Дівчина озирнулась довкола і раптом побачила великого сірого вовка, який причаївся позаду неї. Між ними було кілька десятків метрів, але тим не менш вона чудово бачила хижий вискал звіра. Дівчина стояла нерухомо і намагалась зберігати спокій, аби не показати свого страху. Якийсь час вони мірялись поглядами, немов дуелянти готуючись до першого пострілу. Зненацька вона почула зловісне гарчання, немов звір давав їй останній шанс на втечу. Але дівчина вперто продовжувала стояти на своєму місці, спостерігаючи, як здоровенний звір стрілою несеться на неї, скорочуючи відстань між ними. Останні метри, вовк долає в стрибку, розкриваючи свою пащеку й демонструючи гострі ікла. В його жертви немає жодних шансів. Його кровожерлива морда вже зовсім близько, ще якась мить і пащека звіра замкнеться на її шії.

Дага зірвалась на ліжку, глибоким диханням проганяючи нічний жах, що снився вже вкотре за останній місяць. В кімнаті була суцільна темрява. Вона знову опустилась на подушку, вгамовуючи своє дихання й повернулась на бік. Кілька секунд вона нерухомо лежала, аж її очі звикли до темряви і їй вдалось розгледіти силует обличчя на сусідній подушці. Дага обережно протягнула руку до нього, аби доторкнутися одним пальцем, щоб переконатись, що він справжній.

Довгий час в її житті не було нікого й нічого, окрім роботи, тому вона звикла ділити ліжко лише зі своїми думками, які час від часу навідували її без запрошення і залишались на всю ніч. Тепер з появою в її житті Стаса, все почало поволі змінюватись і Дага ніяк не могла зрозуміти, як реагувати на ці зміни. Тому вирішила зайняти роль спостерігача й подивитись, куди це все її заведе. Спочатку походи в кінотеатр, романтичні вечери, спільні плани на вихідні. Все здавалось дитячою забавою, але коли в стаканчику для зубної щітки, окрім її, з'явилась ще одна, Дага запанікувала. Вона чистила зуби, а її погляд ніяк не міг відірватись від тієї клятої щітки, котра тепер чомусь стояла в її стаканчику, в її ванній і в її квартирі. Само собою рука потягнулась до тієї щітки, аби дістати її звідки й викинути у смітник. А ще ліпше у вікно, по далі зі

своїєї квартири. Але вона зупинила руку в міліметрах від щітки. Вона знала, що рано чи пізно в цьому стаканчику з'явиться та клята друга щітка. Просто занадто довго в її житті була лише одна щітка, аби так швидко звикнути до того, що тепер їх дві.

Якийсь час Дагмара нерухомо лежала в ліжку, намагаючись знов заснути, але сон вже був далеко за межами її кімнати. Вона тихо встала й попрямувала на кухню. Дага зупинилась біля вікна й почала пильно розглядати мокрі й пусті вулиці міста. Годинник показував пів на шосту ранку, але темрява не поспішала розвіюватись. Здавалось, ніби за вікном йде показ старого й чорно-білого фільму. Саме так у неї асоціювався листопад місяць, який немов зерно смутку, проростав у ній у вигляді меланхолії. Дагмара не стала вмикати світло, яскравий промінь світла був зараз недоречним. Темінь була її ліпшою подругою останній кілька тижнів. Вона не розуміла, що являється джерелом її занепокоєння і всіх тих нав'язливих нічних кошмарів, які виснажували її.

Заваривши міцну порцію кави, вона занурилась в самоаналіз, але щоб дослідити всю його глибину, потрібно багато часу й надійна рука допомоги, котра зможе врятувати її, коли дівчина почне тонути. Дага відразу згадала про свого напарника і давнього друга. В її житті Даня був саме тією людиною, на яку можна було покласти в будь-якій складній ситуації. Але й це змінилось після знайомства зі Стасом. Чомусь Дані не сподобався новий хлопець Дагмари й погіршення її душевного стану, він напругу пов'язував із хлопцем. Тому кожного разу, коли Дага піднімала тему кепського настрою, відповідь Данила була незмінною: "А ти пошли під три чорти свого нового друга й все відразу наладиться!". Здоровий глузд Дагмари повністю підтримував пораду напарника, але дівоче закохане серце було глухим. Стас дарував їй можливість нарешті відчутти себе звичайною дівчиною, слабкою й трохи сором'язливою. Він дарував їй квіти й влаштовував романтичні побачення. Коли вона проводила час разом з ним, то забувала про те, що вона відчайдушна слідча, котра постійно має справу зі злочинцями.

Потік її думок раптово перервав телефонний дзвінок. Дагмара швидко схопила телефон й, не дивлячись на екран, відповіла на дзвінок. Вона чудово знала, хто може до неї дзвонити о такій ранній годині.

— Привіт, — тихо промовила Дага.

— Добрий ранок! Вибач, якщо розбудив, — почувся голос Данила в телефоні.

— Не хвилюйся, я вже не спала. Щось трапилось, — питання було скоріше риторичним й непотрібним, тому що вона й так розуміла, що може означати дзвінок в неділю о шостій ранку.

— Знайдено труп дівчини на Русанівці. Оперативну групу вже повідомили.

— Буду там через пів години.

— Тоді зустрінемося на місці.

***

Коли Дагмара приїхала на місце злочину, колеги вже були всі в зборі. В метушні Дага не відразу помітила Данила. Він присів біля тіла, розглядаючи щось, що йому

показував Болік. Затягнувши міцніше пояс свого пальта, Дага впевнений кроком направила до Данила.

— Що я пропустила? — різко запитала Дага, зупинившись ледь позаду колег й зазирнула через них на тіло жертви, що лежало на чорній оголеній землі. На вигляд це була дівчина років п'ятнадцяти-шістнадцяти. Її білосніжне, юне тіло було частково оголеним, вбивця розірвав одяг на жертві, немов навіжений. Голова дівчини була повернута на бік, і остання мить її життя навіки завмерла в дитячих очах, які широко дивились кудись в далечінь. Довкола уст і по щоках була розмазана червона помада, немов вбивця навмисно розтер червоний колір по обличчю дівчини.

— Не хвилюйся, я сам приїхав лише кілька хвилин тому, — відповів Данило, підводячись на рівні ноги.

— Боже, вона ще зовсім дитя! — обурено випалила Дагмара, схилившись над тілом жертви. — Нам вже відомо, хто вона?

— Ні, — донісся голос Яріка, що стояв по іншу сторону тіла. — При жертві була сумочка, але ні документів, ні телефону в ній не виявилось. Тому поки що вона, так би мовити, ноунейм.

— А хто знайшов тіло?

— Сторонній чоловік. Він вигулював собаку вранці й пес привів його до тіла. Чоловік вже дає свідчення, а також ще потрібно перевірити його алібі.

— Чи вдалось знайти бодай якісь сліди на місці злочину? Може відбиток взуття? — запитання Дагмари одне за одним летіло в адрес Яріка, і той вдало їх відбивав своїми відповідями.

— Не-а. Мені дуже прикро, але дощ вночі зробив свою роботу. Лише сліди собаки й чоловіка, що знайшов тіло.

— Причина смерті?

— Асфіксія, — спокійно відповів Болік. — Інших ушкоджень або гематом на тілі не виявлено. Вбивця задушив жертву власними руками. Ось тут, добре видно слід від великого та вказівного пальців. — Болік спрямував світло ліхтарика на шию дівчини, демонструючи сліди від удушення. — Приблизний час смерті дванадцять-чотирнадцять годин, але точніше можу сказати після розтину.

— Сліди згвалтування? — сухо запитала Дага.

— Немає. Припускаю, що хтось завадив вбивці закінчити його справу. Тому варто шукати свідка.

— Так, потрібно опитати всіх мешканців он тих багатопверхівок, а також працівників закладів поблизу, — підхопив розмову Данило. — Можливо дівчина живе в одному із цих будинків інакше, що вона могла тут робити посеред вечора в таку пору року. Зараз погода далеко не для посиденьок просто неба.

— Болік, не ображайся, але твоє припущення може бути хибним, — різко заявила Дагмара після кількох хвилин мовчання. Вона оглянулася довкола, тіло знаходилося далекувато від головної дороги. — У вбивці було достатньо часу, аби задушити жертву, розірвати на ній одяг, понишпорити в її сумочці, аби забрати телефон, але не було часу на те, щоб згвалтувати жертву? Це смішно!

— Можливо це вбивство з метою пограбування? — припустив Данило.

— Тоді навіщо оголювати тіло жертви? Окрім того, якщо не помиляюсь, на жертві золоті сережки та ланцюжок, — заявила Дага, присівши біля тіла, аби краще роздивитись прикраси. — Болік, ти стверджуєш, що смерть наступила близько чотирнадцяти годин назад. Якби вбивці хтось завадив, то ймовірно, що нам би повідомили про вбивство набагато раніше. Але цього не сталося. І в такому випадку, або свідок дійсно є, але йому забракло духу заявити про це в поліцію. Або ж, — Дагмара на мить завагалась у власних словах, але потрібно було завершити думку, навіть, якщо вона звучала як нісенітниця. — Або ж наш вбивця імпотент й тому просто фізично не зміг згвалтувати жертву.

— Імпотент? — оторопіло перепитав Ярік. — Оце так заява!

— І досить влучна, можу я сказати, — погодився Болік, поправляючи очки на носі. — Я колись цікавився психологією маніяків, а саме що наштовхує їх на ті жахливі речі, що вони виробляють зі своїми жертвами. Так, от переважна кількість маніяків, що мали розлади з еректильною дисфункцією, душили своїх жертв, тому що лише так могли вгамувати свій сексуальний голод. Тому таке припущення теж потрібно врахувати.

***

Коли Дагмара заїхала на стоянку біля управління, Данило вже чекав на неї поряд зі своїм авто. Вона вийшла зі своєї автівки й холодне повітря відразу привіталось із нею. Від такого вітання Дага зіщулилась й поспішила застібнути своє пальто.

— Ненавиджу холод! — гнівно випалила вона, підійшовши ближче до напарника.

— Ей, стривай! Пам'ятаю, кілька місяців назад ти те саме говорила про спеку, — бадьоро відповів Данило, який на відміну від напарниці, здавалось зовсім не відчуває холоду. Його пальто було розстебнуте і вітер вільно гойдав його в різні сторони.

— Тебе я теж ненавиджу! Від одного погляду на тебе, мені стає ще холодніше. Благаю тебе, або застібай своє пальто, або не показуйся мені на очі.

— А що твій Ромео, невже кохання до нього не гріє тебе?

— Ні, але дякую за твій сарказм! Він змушує мене менше думати про холод, а більше думати про те, чи ти справді мені друг, — огризнулась Дагмара і поспішила вперед до сходів, що вели до входу в будівлю.

— Тобто всі ці роки, що я тобі втирав соплі, ось так легко загубились у твоїй пам'яті, варто було на горизонті появитись якомусь нещасному аптекарю?

— Він фармацевт й зовсім не нещасний!

— Йой, звісно, у нього ж тепер така дівчина. Звичайно він найщасливіший фармацевт у світі.

— Я все ніяк не можу зрозуміти, ти ревнуєш чи заздриш, що в мене нарешті хтось з'явився. В першому випадку, на превеликий жаль, я тобі нічим допомогти не можу. Але якщо це банальна заздрість, то я обов'язково помолюсь за тебе. Можливо Бог теж подарує тобі зустріч з якоюсь дівчиною.

— Я не вірю в Бога, — різко випалив Данило, відкриваючи вхідні двері.

— Йой, тільки йому про це не говори, адже він дуже засмутиться, коли дізнається, — сухо відповіла Дага і першою ввійшла до середини будівлі.

— Все-таки я не помилюся, коли сказав, що твій аптекар нещасний. Про яке щастя може йти мова, коли живеш з такою язвою!

— Дякую, що постійно мені про це нагадуєш. Саме для цього й потрібні друзі, — крізь натягнуту посмішку пробурмотіла Дагмара.

Вони йшли коридором до свого кабінету, аж раптом Дага помітила стареньку, котра самотньо сиділа на одному зі стільців, які були виставлені в один ряд під стіною. Старенька була так охайно й елегантно одягнута, немов належала до аристократичного роду. На ній було велюрове пальто оксамитового кольору й такого ж кольору берет. Старенька сиділа рівно, немов стріла, склавши руки на колінах. Її худі й довгі пальці стискали якийсь аркуш паперу. Люди ходили туди-сюди коридором, байдуже проходячи мимо неї, а вона з надією в очах заглядала в обличчя кожного перехожого, немов шукала порятунку.

— Я можу вам чимось допомогти? — обережно запитала Дагмара, зупинившись біля старенької.

— Так, мені потрібна ваша допомога, — ледь стримуючи сльози, відповіла старенька.

— Річ у тім, що зникла моя онука. Вона вчора пішла до подруги на декілька годин, але додому так і не повернулася. Я вже зателефонувала до всіх її подруг, але Оленки ніде немає і ніхто не знає, де вона може бути. Я всю ніч не спала, все чекала, що вона ось-ось повернеться додому. Але її..., — вона не змогла закінчити думку, потік сліз завадив їй це зробити.

Тремтячою рукою старенька протягнула аркуш паперу, що весь час стискала в долонях. Ним виявилась фотографія дівчинки. Слідчі поглянули на знімок і мовчки переглянулись. Безсумнівно обличчя на знімку належало жертві, яку вони виявили сьогодні вранці. Повисла тиша. На якийсь час слідчі заклали на місці, продовжуючи розглядати знімок. З фотографії на них дивилось дитяче усмінене обличчя, років п'ятнадцяти не більше. Воно було ще таким тендітним і чистим, немов морська перлина. Перлина, яку ростили всі роки в любові й турботі, покладали на неї великі надії, щоразу бажали рости здоровою та щасливою на втіху батькам. У неї попереду ще було ціле життя наповнене різних емоцій та переживань, але вбивця із власної примхи нещадно відібрав його у неї, залишивши юне тіло гнити на пустирі.

— Потрібен медик, — ледь чутно прошепотіла Дагмара, повернувшись до напарника. Той з порозумінням кивнув і відійшов в сторону, залишивши жінок сам на сам. — Скажіть, будь ласка, як я можу до вас звертатись?

— Тамара, — витираючи хустинкою сльози, відповіла старенька.

— Мене звати Дагмара, я слідча оперативно-кримінальної групи. Пані Тамаро, скажіть, будь ласка, а де батьки Олени?

— Моя донька вже майже десять років, як розлучилась зі своїм чоловіком, батьком Оленки. Так ми залишились втрьох. Доньці по роботі доводиться часто їздити за кордон, залишаючи Оленку на мене. Я ніколи ока з неї не спускала, й завжди все було добре. Але цього разу, Оленка так благала мене відпустити її до подруги, що мое старече серце не витримало, і я їй відпустила. Завтра має повернутись моя донька, а її Оленка зникла. І все через мене.

— Ні, в цьому немає вашої вини. Діти ростуть, і рано чи пізно, але вони покидають рідний дім. Ви б не змогли до віку тримати її в домі, немов собаку на повідку.

— Саме так я і подумала вчора, коли дозволила їй піти до подруги. Тепер от жалію.

— Пані Тамаро, мені дуже важко про це говорити, але маю вас попросити пройти зі мною до..., — Дагмара різко замовкла на пів слові. Її погляд зустрівся з поглядом старенької. Якийсь час вони нерухомо стояли одна навпроти іншої й говорили лише очима. — Скажіть, будь ласка, подруга Олени проживає неподалік Русанівської набережної?

— Так, — спокійно відповіла старенька. — На сусідній вулиці. Там йти хвилини дві. Саме тому я відпустила Оленку вчора, тому що це геть поряд.

— Річ в тім, що сьогодні вранці на пустирі біля набережної знайшли тіло молодої дівчини, — голос Дагмари звучав рівно й впевнено, немов вона розповідала текст, який щойно вивчила на пам'ять. — При жертві не виявлено жодних документів, ані телефону, тому ми поки що не змогли її ідентифікувати. Саме тому, я вас дуже прошу, пройти процедуру упізнання тіла.

Старенька не проронила ні слова. Вона лиш кивнула головою на знак згоди й разом з Дагмарою повільно побрела коридором. Дага рухалась незвично повільно, й тому дорога до моргу здалась їй з тривалістю у вічність. Вона хотіла, аби цей жахливий епізод в її житті закінчився якомога швидше. Слідча крадькома кидала косий погляд в бік пані Тамари й про себе молила Бога, аби серце старенької витримало те випробування, що чекало на неї за дверима моргу. “Можливо ліпше відмовитись від цієї задуми й почекати аж до міста повернеться мати дівчинки” — подумала про себе Дагмара, розглядаючи різні варіанти розвитку подальших дій. Понад усе на світі її хвилювало зараз, щоб в морзі різко не стало на один труп більше. На вигляд старенька мала близько восьми десяти років, але не вік хвилював Дагмару, а серце старенької. Гіршою за смерть власних дітей, може бути лише смерть власних внуків. Дагмара була не спроможна повною мірою оцінити весь той біль, але чудово усвідомлювала, що це занадто важкий удар, який не кожному під силу витримати. А тому дуже зраділа, коли в кінці коридору побачила Данила і Боліка, котрі чекали біля дверей до моргу.

— Доброго ранку! Мене звати Болеслав. Я судмедексперт, — лагідним тоном привітався Болік і протягнув старенькій свою руку. — Дозвольте, я буду тримати вас за руку, щоб при першій необхідності, відразу надати вам допомогу.

— Дякую, — ввічливо відповіла пані Тамара і дозволила судмедексперту взяти себе під руку й разом вони першими ввійшли до моргу.

Слідчі обережно крокували позаду. Дагмара жадібно слідкувала за кожним рухом старенької, немов готова була кинутись до неї будь-якої миті. Данило впіймав напруження, яке скувало тіло напарниці й легенько штурхнув її своїм плечем. Вона кинула на нього гнівний погляд, але він лише підняв свої долоні вгору і повільно опустив донизу, немов натискаючи на невидиму помпу.

— Видихай, — тихо прошепотів Даня, схиливши голову вбік напарниці.

Всі вчотирьох зупинились біля першого столу, на якому під білим простирадлом лежало тіло. Навіть по обрисах, які виднілись під простирадлом, було видно, що це було тіло дитини. На якусь мить повисла нестерпна тиша, яка немов кат, безпощадно роздирала душу невільника, задля власної насолоди. Дага не чула нічого, окрім ударів власного серця, коли спостерігала за тим, як одна рука Боліка взялась за край білої тканини. Він різко відсмикнув простирадло в сторону й показалося дитяче обличчя.

Старенька зробила ще один крок в сторону столу, й вперлась в нього всім своїм тілом. Вона зовсім спокійно й детально розглядала обличчя дівчинки, немов просто спостерігала, як та спить. А потім все сталося досить швидко, старенька на мить випрямилась і повалилась на підлогу, немов перший сніг в листопаді, так само несподівано і тихо.

ДЕНЬ 2

— Знайшла щось цікаве? — запитав Данило зазираючи через плече напарниці на папери, які вона тримала в руках. Він поставив чашку з кавою на стіл біля Дагмари, а сам усівся за свій стіл, що стояв навпроти.

— Шукаю, — сухо відповіла Дагмара, не відриваючи погляду від паперів. — пані Тамара заявила, що серед речей Олени зник її телефон, а також шпилька для волосся з червоною стрічкою.

— Телефон знайшли, — швидко відповів Даня, між ковтками кави. — В хащах, неподалік від тіла. Скоріш за все, вбивця жбурнув телефон туди з надією, що там ми його не знайдемо, або знайдемо, але не так швидко.

— Відбитки пальців?

— Чисто.

— Дідько! Телефон вже перевірили?

— Так, і нічого особливого не знайшли. Звичайний телефон, звичайної школярки. Всі соціальні мережі, повідомлення, дзвінки, фотографії. Нічого, за що можна було б вчепитись. Востаннє до неї телефонувала її матір о дев'ятнадцятій нуль вісім. Дзвінок тривав три хвилини й сорок сім секунд. Потрібно з'їздити й поговорити з тією подругою жертви. Можливо, вона розповість нам щось, що може бути корисним.

— А як щодо шпильки для волосся жертви? Її теж знайшли?

— Ні, але мати подруги стверджує, що шпилька точно була на волоссі Олені, коли вона покидала їхню квартиру.

— Тобто шпильку забрав вбивця? Дорогі прикраси чіпати не став, а от дешевий аксесуар прихопив.

— На згадку? — невпевнено припустив Данило.

— Можливо, — збентежено відповіла Дага й, притиснувши вказівний палець до своїх губ, уперлась поглядом на чашку кави, яку тримав Данило. — Потрібно перевірити по базі, чи були останнім часом подібні вбивства.

— Йой, тільки не гіперболізуй на рівному місці, — ніби прочитав думки напарниці, відповів Данило. — Ми маємо лише одне вбивство. Так, вбили дівчинку п'ятнадцяти років, досить юну і досить красиву. Але це не причина вже в'язати справу про чергового маніяка.

— Ненавиджу понеділки, — різко заявила Дагмара й потягнулась до своєї чашки з кавою. — Складається враження, ніби люди загубили свій здоровий глузд десь між суботою та неділею.

— Не всім же бути такими зібраними й ідеальними, як ти.

— Хочеш навчу?

— Аптекаря свого вчити будеш, — кризь зуби відповів Данило й відвернув свій погляд в сторону.

— Часом мені здається, що ти думаєш про нього частіше ніж я. Не розумію, чому ти його так ненавидиш?

— Це тяжко пояснити. Він мені просто не подобається. Є в ньому щось таке, від чого мені хочеться спустити в нього всю обойму, розумієш?

— Мені дуже прикро, але ти маєш змиритися з тим, що Стас тепер частина мого життя.

— Говориш так, ніби ви завтра одружуєтесь, — іронічно пробурмотів Данило, а потім немов жах невидимою рукою вдарив його по обличчю і він перелякано завмер на місці.

— Будь ласка, тільки не говори, що ви...

— Ні, що ти! Ми ще, навіть, офіційно не живемо разом. Особисто я нікуди не поспішаю. Тому можеш бути спокійним. Поки що, — посміхаючись, додала Дага. — Повертаючись до справи, я все ж таки попрошу Яріка перевірити по базі подібні вбивства. Для мого особистого спокою. Хочу бути впевненою, що ми дійсно маємо справу з поодиноким випадком.

— Добре, нехай буде по твоєму. А зараз пропоную навідатись до подруги Олени. Я заздалегідь попередив її батьків про наш візит, але вони й самі все розуміють.

— Звичайно, на місці Олени, могла опинитись їхня донька, — холодно відповіла Дагмара, натягаючи своє пальто.

***

— Мамо, пробач мені, але я тобі збрехала того вечора, — не витримавши натиску, дівчина розплакалась, затуляючи обличчя своїми тендітними долонями. — Олена прийшла до нас лише за десять хвилин перед твоїм поверненням додому. Вона сказала своїй бабусі, що йде до мене, а сама гуляла з Максом Омельчуком. Він з одинадцятого класу і через те, що він старший, мати Олени забороняла їй з ним зустрічатись. Але вони разом ще з літа, — правда різко полилась бурхливим потоком, немов хтось підняв шлюз. — Він класний і дуже любить Олену. Вона прибігла до мене, аби тобі здалось, ніби вона весь час була у нас вдома. Це на той випадок, якби її мати запитала тебе. Такий трюк ми вже повторюємо не вперше. Але цього разу, Олена мені здалась якоюсь пригніченою. Я запитала у неї, що трапилось, але до неї подзвонила її матір і Олена поспішила додому. Вона пообіцяла, що зателефонує до мене в неділю вранці й про все розповість. Але... — дівчина різко обірвала свою розповідь, збагнувши подруга більше вже ніколи не зателефонує. Від цієї думки дівчина знову заридала.

— Ніно, ви з Оленою були найкращими подругами, вірно? — обережно запитала Дагмара, спостерігаючи за кожним рухом дівчинки.

— Так, ми дружимо ще з дитинства.

— У мене теж є подруга з дитинства, якій я розповідала все на світі, — промовила Дагмара і крадькома поглянула на Данила, який ходив по кімнаті дівчини зацікавлено розглядаючи все довкола. — Чи Олена теж ділилась з тобою своїми таємницями?

— Так, — спантеличено відповіла Ніна, кліпаючи своїми мокрими від сліз віями.

— Скажи, цей Максим він ображав Олену? Можливо, бувало таке, що вони сварились і він міг випадково вдарити її або придушити?

— Ні, що ви! — різко заперечила Ніна. — Максим дуже любить Олену. Він так довго добивався її, бігав повсюди за нею, дарував квіти, писав вірші для Олени. Я ніколи, навіть, не чула, аби він матюкався в присутності Олени.

— А часто бувало, що після зустрічі з Максимом, Олена була пригніченою?

— Відколи мова зайшла про екзамени, — відповіла Ніна. — Макс закінчує школу в наступному році й збирається поступати до Львова. А Олені ще два роки вчитись тут. Вона дуже хвилюється, що..., — Ніна різко стихла на декілька секунд. — Олена дуже хвилювалась, що їхні почуття не переживуть відстань і тому просила його вступати до котрогось з університетів тут, в Києві. Саме через це Олена час від часу була сумною.

— Скажіть, ви точно впевнені, що коли Олена виходила від вас на її волоссі була шпилька з червоною стрічкою?

— Так, це подарунок Макса! — швидко випалила Ніна. — Олена постійно носила цю шпильку і того вечора теж. Червона стрічка так чудово личила до білого волосся Олени.

— Ти випадково не знаєш, де ми можемо знайти цього Макса?

— Знаю, він живе тут неподалік. Зараз я запишу вам його адресу, — промовила Ніна. Вона встала з ліжка і підійшла до свого портфеля, звідки дістала якийсь зошит і ручку.

— Але я не пам'ятаю номер квартири. Знаю лише, що він живе на четвертому поверсі, — трохи ніяково промовила Ніна.

— Цього буде достатньо, — крізь тінь посмішки відповіла Дагмара. Вона взяла від Ніни клаптик паперу, на якому красивим почерком була написана назва вулиці й номер будинку. Склавши клаптик паперу пополам, Дагмара поклала його собі в кишеню. — Дякуємо вам за допомогу. Якщо раптом згадаєте будь-що, навіть, якщо вам здається це неважливим, все одно повідомте нас, будь ласка. Для нас це дуже необхідно.

— Ходіть, я вас проведу, — запропонувала матір Ніни, котра весь час сиділа мовчки біля своєї доньки, обіймаючи її за плечі. Жінка першою пройшла коридором і відчинила двері, але не поспішала відступати в сторону. Вона різко обернулася і її погляд зустрівся з поглядом Дагмари. — Я дуже хвилююсь за свою доньку. Розумієте, Оленку вбили майже біля нашого дому. Це просто жах! Як я тепер зможу спокійно відпускати Ніну на вулицю.

— Поки що немає причини для хвилювання, — поспішив заспокоїти Данило, який стояв позаду напарниці. — Звичайно, будьте обачливими, але не потрібно доводити себе до абсурду.

— Подейкують, що дівчинку згвалтували. Це правда? — ледь тихо запитала жінка.

— Це все таємниці слідства і ми не можемо розголошувати подробиць, — холодно відповів Данило.

— Але мені, як матері, просто необхідно знати, це правда чи ні, — вона слізно поглянула на Дагмару, шукаючи в її очах розуміння. Дагмара повільно заплющила очі й ледь помітно похитала головою. — Дякую, — ледь прошепотіли губи жінки й вона відступила в сторону.

— Ліпше не дозволяйте доньці самій гуляти вулицями, коли стемніє, — порадила Дагмара, затримавшись на порозі. Їй ще так багато чого хотілось сказати, але вона лиш кивнула головою, і вийшла з квартири.

— Дарма, ти це сказала, — випалив Данило, коли вони чекали ліфт.

— Йой, обійдімось без твоїх повчань. У мене зараз зовсім немає настрою для цього. Хтось безжально задушив подругу її доньки, я взагалі дивуюсь, як та жінка ще так добре тримається. Я взагалі дивуюсь, як батьки так спокійно відпускають своїх дітей самих кудись.

— Твої батьки відпускали тебе лише зі мною, — пригадуючи, промовив Данило.

— Ага, бо хвилювались, що з тобою щось трапиться, якщо ти будеш гуляти без мене,

— відпалила Дага і першою ввійшла до ліфта.

***

Хлопець сидів нерухомо, втупивши погляд у штору. Після того, як слідчі озвучили причину свого візиту, у відчинені навстіж двері, впевненою ходою ввірвалась тиша й заповонила все довкола. Ніхто не зважувався кинути їй виклик, всі покійно мовчали схиливши голови. Батьки хлопця сиділи на дивані поряд із сином, і, теж паралізовані звісткою, лише безшумно кліпали очима. Здавалось, ніби вони позують для фото. Данило разом з Дагмарою сиділи навпроти, затамувавши подих, очікуючи бодай якогось натяку, що можна продовжувати розмову. Данило обережно поглянув на свій годинник і театральню закашляв, таким чином повернувши всіх присутніх в кімнаті до реальності.

— Максиме, скажіть, коли ви гуляли з Оленою, то не помітили нічого дивного? Можливо за вами хтось стежив, або можливо ви зустріли когось підозрілого під час прогулянки? — спокійним голосом запитав Данило, закинувши одну ногу на іншу. Він крадькома поглянув на напарницю, яка оторопіло дивилась на нього, немов він зробив щось жахливе. На осудливий погляд Дагмари, він лише безневинно здвинув плечима, ніби перепрошував за свою поведінку.

— Вона образилась на мене, — ледь чутно пробурмотів хлопець, не відриваючи свого погляду від штори.

— Що? — перепитав Данило, різко повернувши свою голову в сторону хлопця.

— Я думав, через це вона не відповідала, — продовжував бурмотіти Максим. Але його слова слугували відповіддю власним домислам, і не мали нічого спільного з тим, що чекав почути від нього Данило.

— Максиме, ми розуміємо, як тобі зараз тяжко про це говорити, але для нас дуже важливо, аби ти відповів на наші запитання, — нарешті в розмову втрутилась Дагмара. Вона намагалась говорити лагідно, аби не ранили ще більше розбите серце юнака.

— Синку, ти пам'ятаєш вашу з Оленкою прогулянку того дня, — обережно запитала матір хлопця, й підсунулась до нього ближче.

— Мамо, це було лише два дні тому! Я ж не маразматик, я чудово усвідомлюю про що йде мова, тому не потрібно зі мною сюсюкатись, як з малою дитиною! — вибухнув істерикою хлопець й різко підвівся з дивану, аби уникнути обіймів матері. Він підійшов до штори й зупинився перед нею, немов перед дівчиною. Навіть зі спини було видно,

що це Максим ще зовсім юнак. Високе, худорляве тіло хлопця лише почало формуватися в статуру дорослого чоловіка. Дагмара звернула увагу на тендітні руки юнака, й подумки викреслила його зі списку підозрюваних, від чого її уявний список відразу став пустим. У вбивці були руки сильного чоловіка, з масивними долонями. Тонкі й витончені пальці юнака не могли залишити після себе ті сліди на шиї, що були в Олени. Залишалась лише надія, що Максим міг бачити вбивцю того вечора.

— Про що ви говорили з Оленою, коли останній раз зустрічались? Можливо, її щось непокоїло? Або вона скаржилась на когось? — продовжувала тиснути Дагмара.

— Ми говорили про мій переїзд до Львова, — промовив Максим, продовжуючи стояти перед шторою. — Олена дуже засмутилась, що я не хочу залишатись в Києві й ми типу як посварились. Я думав, що через це вона не відповідає на мої дзвінки. Я не знав, що її... Ви точно впевнені, що це вона? — раптом запитав хлопець, й повернувшись обличчям до слідчих, зустрівся поглядом з Дагмарою. Його очі тонули в сльозах, але в них продовжувала тліти надія, що все це безглузда помилка і його кохана жива.

— Бабуся Олени упізнала її тіло, — сухо відповіла Дагмара, й поспішила відвести сховати свої очі від спустошеного погляду хлопця.

— Хто її вбив? — наївно запитав Максим, продовжуючи свердлити очима Дагмару, ніби окрім них двох більше нікого не було в кімнаті.

— Це ми й намагаємось в'яснити, — до розмови знов повернувся голос Данила. — І якщо ти помітив щось підозріле того дня, то нам це може дуже сильно допомогти.

— Нічого особливого, — похитав головою Максим. — Все було як завжди. Ми гуляємо тим маршрутом вже не вперше. Я ніколи не звертав уваги на людей, які прогулювались довкола нас.

— Того дня теж хтось прогулювався поряд з вами? — з надією запитала Дагмара. Вона вперто продовжувала ігнорувати гострого, немов лезо, погляду хлопця, ніби боялась, поранитись ним.

— Так, я пам'ятаю, як проходили мимо інших людей, але я, навіть, не пам'ятаю, це були жінки чи чоловіки і який ті людини мали вигляд. Я був повністю одержимий розмовою з Оленою, — хлопець почав інтенсивно потирати свого лоба, ніби намагався щось пригадати. — Ми гуляли близько двох годин. Зазвичай ми зустрічались в кав'ярні, що поряд із будинком, де мешкає Ніна. У нас там, навіть, був наш столик. Але цього разу, Олена не захотіла сидіти в кав'ярні, тому ми купили каву й відразу пішли гуляти. Погода була чудова того дня, але зіпсувалась під кінець нашої прогулянки. Стало накрапати, й це ще більше засмутило Олену. Тому я провів її до Ніниного під'їзду й ми попрощались. Вона сказала, що має заскочити до подруги перш ніж йти додому. Я запропонував їй почекати на неї, аби провести додому, але вона гнівалась на мене через моє рішення, тому відповіла, що не знає, як довго залишиться у Ніни й щоб я повертався додому. Вона, навіть, не дозволила, аби я її... — хлопець вже був неспроможний стримувати сліз, які, здавалось заливали, навіть, його душу.

— Олена вам щось розповідала про свого рідного батька? — різко запитав Данило і всі присутні обернули свої погляди на нього.

— До чого тут він, — спантеличено запитав юнак. — Ви ж не думаєте, що він це він вбив рідну доньку?

— Просто дайте відповідь на запитання.

— Батьки Олени розлучились багато років тому, але в Олени чудові стосунки з батьком. Вони частенько бачаться, він завжди дарує їй дорогі подарунки. І на відміну від її матері, він не проти того, що ми зустрічаємось. Олена неодноразово мене запрошувала поїхати разом з нею до батька.

— Щиро дякуємо вам за допомогу, — поспішила закінчити розмову Дагмара. Вона різко піднялась на ноги й почала збиратись, натякаючи своєму напарникові, що час йти. Даня невимушено поглянув на Дагу, й теж підвівся на ноги. — Якщо раптом згадаєш щось, навіть, якщо тобі здаватиметься це малосуттєвим, зв'яжись з нами. Нам зараз дуже необхідна будь-яка зачіпка, аби спіймати того, хто так вчинив з Оленою, — швидко пробурмотіла Дагмара, й підштовхуючи напарника в сторону виходу, поспішила покинути квартиру.

Двері за ними з гуркотом зачинились, й слідчі мовчки почали спускатись сходами вниз. Лише третій поверх, було шкода часу, аби чекати ліфт.

— Батько? Ти серйозно? — роздратовано запитала Дагмара, крокуючи сходами. — Ти б ще про матір запитав?

— Не розумію твого сарказму зараз! — обурено відповів Данило, ступаючи позаду напарниці. — Ти не думала, що згвалтування не було, тому що вбивцею міг бути батько. Погодься дуже дивно, аби батько згвалтував власну доньку.

— Я, навіть, не хочу думати про це! — з огидою відмахнулась Дагмара.

— Саме тому вбивця розірвав одяг на дівчинці, бо хотів зімітувати згвалтування, аби пустити нас хибним слідом., — доводив свою думку Данило, невідривно пильнуючи за кожним кроком напарниці, аби дотримуватись її темпу. — В той час, коли ми будемо завзято шукати гвалтівника, батько Олени буде жити й насолоджуватись життям.

— Дозволь запитати, що йому заважає це робити зараз? Чим жива донька заважала йому жити й насолоджуватись життям?

— Аліменти, — сухо відповів Данило. — Дівчинка росте, а разом з нею ростуть запити й суми на її утримання.

— О, Господи, ні! — випалила Дагмара. Різко зупинившись на сходах, вона закрила своє обличчя обома руками. — Я не хочу вірити, що хтось може вбити власну дитину через кляті гроші. Ні, — категорично хитаючи головою, промовила Дагмара. — Їй було лише п'ятнадцять. Потрібно бути кінченим покидьком, аби зважитись на такий злочин.

— Тебе ще досі дивують такі вчинки людей? — іронічно запитав Данило. Засунувши руки в кишені свого пальта, він спостерігав за напарницею зверху. Між ними була відстань лише у три сходинки, але здавалось, ніби ціла прірва. — Не знаю, як ти, але особисто я за роки служби встиг вже такого надивитись, що, якщо раптом моє припущення виявиться реальним, то я навіть не здивуюсь. Люди ладні й не на такі вчинки заради грошей. Тобі давно пора зняти свої рожеві окуляри, якщо ти цього ще чомусь не зробила.

— Знаєш, часом ти дуже бісиш! — крізь зуби прошипіла Дагмара й продовжила далі спускатись сходами, аж до поки не пододала останню сходинку, й штовхнула двері під'їзду, які були перепорою на її шляху.

ДЕНЬ 4

Самотність немов шкідлива звичка, яка отруєє тебе щодня, і позбутися її досить тяжко. Кілька затишних вечорів, котрі ви проводите разом здаються тобі, навіть, корисними, адже ти знаходиш в них свій душевний спокій. І от проходить рік, а ти все ще п'єш ранкову каву разом із самотністю. Вона заповонила собою все твоє життя, і в ньому більше не залишилось місця ще для когось. “Варто щось з цим зробити” — подумав про себе Данило, коли відкрив дверцята кухонної шафи, аби взяти чашку й побачив там чашку своєї покійної нареченої. Його спустошене серце відображалось в його погляді, яким він дивився на ту кляту чашку.

Занадто багато речей в його квартирі нагадували про неї, вона продовжувала існувати в кожній дрібниці. Данило обернувся довкола: картина на стіні, ваза для квітів, сільничка на столі, килим на підлозі, подушки на дивані, і, навіть, ця клята кавоварка. Простіше було б вийти з цієї квартири, залишивши все як є, і викинути ключі, щоб більше ніколи не повертатись сюди. Забути адрес і дорогу, стерти спогади, немов стираєш пил з полиці. “Неодмінно потрібно щось з цим зробити” — рішуче ще раз повторив про себе Данило і поспішив закрити дверцята шафи, аби більше не бачити тієї ненависної чашки. В роздумах про своє життя, він випив ранкову порцію кави, зібрався й поїхав на роботу.

Після того, як Дагмара познайомилась зі Стасом й вони почали зустрічатись, Данило відчув себе набагато самотнішим, ніж думав раніше. Вони з Дагмарою завжди були хорошими друзями, й саме вона допомогла йому пережити смерть його нареченої. Заради нього Дага повернулася до Києва й влаштувалася на службу до управління, в котрому він працював. Таким чином вона стала його напарницею й відтоді вони майже не розлучались. Данило вже звик, що будь-якої миті, коли відчай повертався до нього обличчям, він міг подзвонити або приїхати до подруги, аби разом з нею розвіяти свій біль в тиші. Складно плакати наодинці, простіше помовчати удвох.

Але тепер все змінилось. Данило почувався зрадженим, немов вередливе хлопчисько, у якого забрали іграшку. Він всіляко намагався змиритись з думкою, що це повинно було трапитись рано чи пізно, адже Дагмара була занадто вродливою дівчиною, аби довгий час залишатись одиначкою. І тим не менш, Данило не міг щиро порадіти за те, що в житті подруги нарешті з'явився чоловік, який робить її щасливою.

Данило бачив обранця Дагмари лише один раз, але цього виявилось достатньо, аби між ними зародилась ворожнеча. Того вечора напруга в кімнаті була такою, що її буквально можна було помацати рукою. Здавалось, лише одне невдале слово, немов та іскра, і все вибухнуло б. Протягом усієї вечері Дагмара всіляко намагалась зменшити ризики вибуху, що врешті-решт першою не витримала й лайкою прогнала своїх гостей з квартири. Наступного дня було трохи незручно працювати разом, адже Данило розумів, що напарниця чекає на його вибачення, але не поспішав перепрошувати, тому під кінець робочого дня, вони удали, ніби нічого не трапилось. Здавалось, так буде простіше. Щоправда, Данило не міг так само просто приховати своє вороже ставлення до хлопця. Дагмара це чудово розуміла, тому постійно уникала тему своїх стосунків, ніби їх взагалі не існує.

Данило заїхав на стоянку біля управління й здивувався, помітивши автівку напарниці. Він був переконаний, що приїде на роботу один із перших. Чоловік ще раз поглянув на свій годинник. Була за чверть восьма. Він вийшов з машини, й направився через всю стоянку до входу в будівлю. Привітавшись з черговим, Данило майже беззвучно пройшов коридором і відчинив двері кабінету. Дагмара стояла біля свого столу й порпалась із сумочкою, щось шукаючи в ній. Раптова поява Данила на порозі кабінету сполохала її.

— Йой, ти мене налякав, — жадібно хапаючи повітря, промовила Дагмара.

— Привіт. А ти чому на роботі? — збентежено запитав Данило, приглядаючись до напарниці, котра знов схилилась над сумочкою й продовжила свої пошуки. Вона мала трохи неохайний вигляд, волосся недбало спадало на її плечі й обличчя, чорна сорочка лежала поверх штанів, а на черевиках були сліди вчорашнього бруду.

— Так середа сьогодні, де ж мені ще бути, — холодно відповіла Дагмара. Нарешті вона знайшла те, що так наполегливо шукала. Випрямившись, вона тримала в руках гумку та розкладну щітку для волосся. Згрібши пасма волосся у хвіст, вона міцно зв'язала його гумкою. Після чого взялась заправляти сорочку в штани.

— З тобою все гаразд? — поцікавився Данило, який весь час спостерігав за діями напарниці.

— Так, все чудово. А чому ти питаєш?

— Просто ти виглядаєш сьогодні якомось аномально. Востаннє бачив тебе такою незібраною, коли ти пакувала речі, бо переїжджала до Харкова на навчання.

— Я не збираюсь нікуди переїжджати найближчим часом, якщо ти хвилюєшся саме про це. Просто вчора видався тяжкий вечір.

— Щось трапилось після того, як я поїхав? Ти ж збиралась їхати відразу після мене.

— Так, збиралась. І вже майже поїхала, але в коридорі зустріла матір Олени й мені прийшлося більше як годину заспокоювати її. Через це я знов запізнилась на вечерю й ми посварились зі Стасом, — пригнічено пробурмотіла Дагмара й плюхнулась у своє крісло, втиснувшись усім тілом в м'яку спинку. — Через це я довго не могла заснути, а коли нарешті заснула, то мені знов наснився той жахливий сон, від якого я прокинулась близько шостої. Було вже без сенсу намагатись знов заснути, тому я вирішила приїхати на роботу раніше.

— Мені прикро, що тобі вчора довелось утішати матір дівчинки, — пригнічено пробурмотів Данило, сідаючи на край робочого столу Дагмари. — А от щодо твого конфлікту з аптекарем, вибач за щирість, але я радий. І був би набагато щасливішим, якби ти взагалі послала його під три чорти, — їхні погляди на мить зустрілись, але за цю коротку мить вони встигли сказати одне одному більше, ніж на словах. Дагмара була занадто виснажена, аби знову починати лекцію на тему її стосунків, а Данило занадто добре знав напарницю, аби зрозуміти, що зараз не найліпший час, аби повчати її. Тому тяжко зітхнувши, вирішив задати розмові інший зміст. — Каву будеш?

— Із задоволенням, — відповіла Дагмара, і поглядом подякувала напарникові за те, що не став тиснути на неї. Здавалось ніхто ніколи не розумів її так, як Данило і за це вона обожнювала його ще більше. Дагмара не раз ловила себе на думці, чи зможе бодай ще один чоловік у світі розуміти її так само як напарник. Стасу однозначно це було не під

силу. — До речі, матір Олени розповіла вчора про один випадок, завдяки якому ми маємо підозрюваного.

— Так? І хто він?

— Минулого семестру Олена ходила до репетитора з хімії. Спочатку все було ніби добре, але потім дівчинка почала уникати додаткових занять, і після довгого допиту зі сторони матері, розповіла, що некомфортно почувається в присутності вчителя. Мовляв, він на неї якось дивно дивиться, ніби роздягає її поглядом. І постійно намагається доторкнутись до неї, немов ненароком. Матір не стала тоді вияснити ситуацію, тому що сама була невпевнена в доводах доньки, тому вони просто змінили вчителя і все. А зараз вона згадала про це. Тому пропоную зустрітись з цим вчителем і поговорити.

— Батька дівчинки ми вчора теж викреслили зі списку підозрюваних, тому що у нього є алібі. Нагадай, хто у нас ще залишився у списку?

— Йой, дай я перевірю, — діловито промовила Дагмара, й закотила очі. — Нікого! В нашому списку підозрюваних немає нікого.

— Що ж тоді запишемо туди вчителя. Сподіваюсь, він там затримається довше своїх попередників. А цей хімік в котрій школі працює? Випадково не в тій самій, де навчалась жертва?

— Можливо я трохи неправильно висловились, коли сказала, що він вчитель, — скривившись пробурмотіла Дагмара. — Він не зовсім вчитель, просто у вільний час надає додаткові уроки для учнів. А взагалі-то він хімік-технолог на одному підприємстві, котре спеціалізується в галузі косметології та побутової хімії.

— Між нами будемо називати його вчитель, бо ось це все занадто складно промовляти щоразу, — після кількох секунд мовчання, відповів Данило, сідаючи за свій робочий стіл. — Щось ще цікаве знайшла про нього?

— Я не особливо ретельно шукала, просто потрібно було якось нагнати сон вчора. Я почала провалюватись в деталі його роботи й це допомогло мені заснути. Але все ж таки мені вдалось вяснити, що торік він розлучився зі своєю дружиною. А ще у нього є дві доньки. Старшій п'ятнадцять років, молодшій десять.

— А йому?

— Тридцять чотири.

— Хм мій ровесник. А причина розлучення яка?

— За згодою двох сторін. Аліменти платить стабільні й завжди вчасно. Кримінальних правопорушень немає. Чесний і слухняний громадянин.

— Можливо все, що розповіла своїй матері Олена це чистої води наклеп, аби уникнути ненависних додаткових уроків. Або ж вчитель був занадто вимогливим і дівчинка просто вирішила позбутися його таким чином, — розмірковував Данило, похитуючись у своєму кріслі зі сторони в сторону.

— Або ж цей вчитель дійсно затятий любитель німфеток. Саме тому жертва відійшла з ним по далі від проїзної частини, тому що знала його раніше, — припустила Дагмара, витягуючи обидві руки перед собою й вигинаючи спину дугою.

— Ми не знаємо, чи жертва добровільно пішла в ті зарослі, чи він її туди затягнув. Дощ змив всі сліди, тому не спіши робити висновки, — ледве встиг закінчити думку Данило, як двері кабінету відчинились і на порозі з'явився Ярік. Він, як завжди

виглядав бадьорим й веселим. З навушників, що висіли на його шиї, гучно доносились звуки музики.

— Доброго ранку! — жваво привітався хлопець, і впевнено ввійшов до кабінету. — Як чудово бачити вас на робочому місці. Бо я маю для вас дві новини. На жаль, обидві погані. Буду послідовним і почну з найгіршої. Ми маємо справу з маніяком, — діловито заявив Ярїк, і вмовстився на диванчик, який самотньо стояв навпроти робочих столів слідчих.

— Маніяк?! — збентежено перепитав Данило. — Я так розумію, у тебе є чіткі підстави для такої гучної заяви.

— Так, і зараз я вам їх озвучу. Вчора я покопався трохи в базі й знайшов низку подібних, на перший погляд, вбивств, де жертвами стали дівчата віком від десяти до вісімнадцяти років. Зокрема протягом останніх п'яти років тридцять шість справ, з них тринадцять, де обійшлося без звалтування. З них вісім уже закриті справи, вбивці відбувають своє покарання. Тобто разом з нашою справою маємо п'ять випадків вбивства дівчат віком від тринадцяти до шістнадцяти років, які все ще не розкриті. Чотири попередніх вбивства були вчинені в Черкасах. Першу жертву маніяк вбив в лютому, наступна у квітні, третя в червні й остання наприкінці липня. І наступна наша в листопаді.

— Ти дійсно впевнений, що це справа рук одного й того ж покидька? — поцікавилась Дагмара. В її голосі відчувались нотки напруги. Те, що зараз розповідав Ярїк були для них дуже важливою зачіпкою, котра могла б нарешті вивести їх розслідування з глухого закутка.

— Почерк дуже схожий. Я б, навіть, сказав, що він ідентичний. Є лише кілька розбіжностей між жертвами. Але є дві деталі, котрі їх всіх поєднують, — загадковим тоном заявив хлопець, й витримав невелику театральну паузу, закинувши одну ногу на іншу. — Серед жертв були не лише білявки, дві жертви мали темний колір волосся. Ріст у всіх різний: від метр сорок три сантиметри до метр шістдесят вісім сантиметрів. Більшість мали довге волосся, але одна жертва мала волосся ось таке, — хлопець притулив свою долоню до плеча, аби показати про яку довжину волосся йде мова.

— Це каре, — трохи нетерпляче заявила Дагмара. — З розбіжностями ми розібрались. Ліпше скажи, що поєднує всіх жертв?

— Вбивця забрав щось у кожної із жертв. У нашої це шпилька для волосся. В однієї сережки. Одна завжди мала при собі флакончик парфумів, який не змогли знайти на місці вбивства. А ще колекцію маніяка доповнили браслет другої жертви та шовкова хустка четвертої жертви. Але найголовніше, що всі жертви включно з нашою користувались червоною помадою, яку вбивця розмазав по обличчю кожної. Я прикріпив до свого звіту всі знімки з попередніх місць вбивств. Вони всі один в один як наше. А отже, якщо він перебрався з Черкас до Києва, то вірогідно, що кількість жертв на столі у Боліка може скоро поповнитись.

— Почекай робити такі висновки, — протестуючи підняв руку Данило. — Якщо все це справа рук одного покидька, то чому така велика перерва між вбивствами? Адже виходячи із твоїх слів, маніяк тільки почав набирати темп: перші дві жертви з перервою в місяць, дві наступні були вже підряд. А потім різко три місяці тиші. Він що весь час був зайнятий переїздом до столиці?

— Є одна підозріла справа, але вона вважається закритою з поміткою “вбивство в стані афекту”. Трапилось у вересні в Одесі. Там теж фігурує червона помада, але у жертви нічого не зникло. Окрім того, дівчину задушили її ж ланцюжком. Не схоже на нашого маніяка.

— Можливо він навмисно змінив почерк, аби заплутати розслідування. Ти сказав, що справа закрыта, тобто вбивцю знайдено? — поцікавився Данило. Він підвівся зі свого крісла і став повільно міряти кабінет кроками.

— Так, колишній кавалер жертви. Любовний трикутник. Ревнощі взяли вверх над розумом, от парубка й занесло.

— А можливо наш вбивця гастролер, він постійно змінює міста проживання, залишаючи по собі криваві сліди, — припустив Данило, зупинившись на мить й поглянув на Дагмару, котра занурилась у власні роздуми.

— Ні, я погоджуюсь з думкою Яріка, — нарешті відповіла Дага, фокусуючи свій погляд на напарнику. Здавалось, ніби присутність криміналіста перестала бути для них важливою. — Маніяк або живе в Києві, а до Черкас їздить в якихось своїх справах, або ж він жив там, а тепер переїхав до столиці. І другий варіант найбільш ймовірний, тому що він може пояснити тримісячну перерву між вбивствами. Маніяк лише переїхав сюди, тут все для нього нове і йому потрібен був час, щоб вивчити місцевість, аби почути себе впевнено і безпечно. І якщо він рішився на чергове вбивство, значить це місто вже стало його зоною комфорту. Тепер лише одному Богу відомо, наскільки прожерливим став наш маніяк і коли нам чекати наступну жертву, — слова Дагмари прозвучали ніби вирок, і ні в кого не було гідних аргументів, аби їй заперечити.

***

Першим, що для себе відмітила Дагмара це руки чоловіка. Вони були дебелими й сильними. Маючи такі руки, не потрібно докладати особливих зусиль, аби здавити тонку й тендітну шию школярки. В той час, як Данило спілкувався з вчителем, Дага нерухомо сиділа за круглим столом й пильно стежила за жестами й мімікою господаря квартири.

Вони приїхали до нього додому в кінці робочого дня, й застали вчителя біля під'їзду будинку. Він діставав пакети з продуктами із багажника своєї автівки. Привітно зустрівши слідчих й запросив їх піднятись до його квартири, аби спокійно поговорити. Він не відразу зрозумів, про котру Олену запитували слідчі, але після того, як Даня розповів про нещодавнє вбивство, то відразу пригадав. За розмовою з Данилом, вчитель виглядав дуже спокійним і впевненим. Дагмара всіляко намагалась піймати його на приступі паніки, але чоловік був поводити себе так, ніби вони давні друзі, які нарешті зустрілись, аби потеревенити за чашкою чаю.

— Олена ходила до мене на додаткові уроки з хімії протягом кількох місяців. Вона була дуже розумною й обдарованою дівчинкою, — розповідав господар квартири. — Але потім чомусь різко перестала ходити. Її мати нічого не стала пояснювати, просто подякувала і ми на цьому розійшлись. Знаєте, я не люблю лізти з непотрібними запитаннями до людей. Ні, то ні. У мене на щастя вистачає учнів, а от чого бракує, то це часу. Тому коли хтось з учнів перестає ходити до мене на додаткові уроки, то я,

навіть, радий цьому. Сам відмовити не можу, але коли з'являється вільна годинка для себе, то це не може не радувати.

— Пане Кирило, скажіть, чи часто учні поводять себе ось так, як Олена? Раптово перестають ходити до вас на уроки? — поцікавився Данило.

— Я займаюсь репетиторством уже понад десять років. Почав практикувати ще буди студентом університету. У мене від народження був хист до хімії.

— Ваші учні це переважно дівчата чи хлопці? — різко випалив Данило.

— Що? Яке це має значення? — стривожено запитав Кирило.

— А чому вас так стурбувало моє запитання?

— Я починаю відчувати себе немов на допиті, — крізь натягнуту посмішку відповів чоловік. — Ви мене в чомусь підозрюєте?

— Поки що ні, але ми розслідуємо вбивство Олени. Її мати заявила, що донька відмовилась ходити до вас на уроки, тому що ви дивились на неї не як на звичайну ученицю, а дещо більше. Дівчинці було не зручно перебувати у вашому товаристві, — слова кулями вилітали із Данила, але чим більше їх вилітало, тим більше він усвідомлював, як сміховинно вони звучать. Глянувши крадькома на Дагмару, котра сиділа ліворуч, він зрозумів, що вона відчуває зараз такий же сором, що й він сам.

— Не розумію про що ви зараз говорите, — спантеличено пробурмотів Кирило. — Що не так з моїм поглядом? Це якесь безглуздя! Я вперше в житті чую подібні звинувачення у свою адресу. У мене було безліч учнів, я можу дати вам контакти більшості, ви зможете самостійно поспілкуватись з учнями та їхніми батьками та дізнатись їхню думку про мене. Особисто мені немає що приховувати.

— Обов'язково, ми поспілкуємось. Скажіть, де ви були минулої суботи ввечері з дев'ятнадцятої до двадцять першої години?

— Він тут вдома, разом зі мною, — донісся слабкий жіночий голос позаду. Слідчі синхронно повернулись і побачили літню жінку, котра стояла тримаючись за стіни.

— Мамо, навіщо ти встала? — стурбовано запитав Кирило і відразу кинувся до жінки, аби підтримати її. Він обережно допоміг їй дійти до найближчого стільця, аби вона могла присісти.

— Синку, що цим людям від тебе потрібно?

— Мамо, вони розслідують вбивство однієї з моїх колишніх учениць. Тому прийшли, аби поставити мені декілька питань.

— Мій син ні в чому невинний, — холодно заявила жінка, кинувши в сторону Данила гнівний погляд. — Весь свій вільний час він вовтузиться зі мною. Доглядальниця приходиться лише по буднях, вихідні син завжди проводить зі мною, аби не залишати мене саму. Він дуже хороший й турботливий син. От ви часто проводите час зі своїми батьками? — сердито поцікавилась жінка.

— Мої батьки загинули, коли я був ще зовсім дитиною, — сухо відповів Данило й, різко зірвавшись на ноги, вийшов з кімнати, навіть не попрощавшись.

— Ой, скажіть, будь ласка, вашому другу, що я дуже перепрошую, що так вийшло. Я стара й хвора жінка, що мене слухати, — присоромлено пробурмотіла вона, звертаючись до Дагмари, котра теж підвелась на ноги.

— Не переймайтесь, все добре, — спокійно відповіла Дага. — Дякуємо за ваш час. Якщо раптом щось згадаєте, зателефонуйте за цим номером. Будемо вам дуже вдячні за будь-яку допомогу.

Дагмара вийшла з квартири й побачила Даню, котрий стояв в коридорі й чекав на неї, притулившись до стіни. По його обличчю гуляла лють, тому Дага не стала нічого говорити. Вона пройшла мимо нього й зупинилась біля ліфта. Натиснувши кнопку виклику, стала чекати. Даня підійшов й порівнявся з напарницею.

— Нагадай, якого дідька ми сюди приїхали? — його слова були такими важкими, що здавалось можуть пробити стіну.

— Матір жертви, сказала, що... — Дагмара різко затихла, намагаючись підібрати слова, але зрештою загубилась в потоці слів, тому просто важко зітхнула. — Давай, просто забудемо цю частину вечора і все.

— Тільки спробуй мені коли-небудь нагадати про нього, — крізь зуби сердито процідив Данило. Двері ліфта відчинились, і він плечем підштовхнув напарницю, аби там перша ввійшла до середини. Вона різко обернулася й кинула на нього гнівний погляд, на що Данило лише підморгнув і вони обоє розсміялись, немов діти.

ДЕНЬ 7

Він поспішно натягнув свою куртку і помацав руками по своїх кишенях, перевіряючи, чи має в них все необхідне для сьогоднішнього полювання. На мить він завмер, прислухаючись до звуків у квартирі. Тиша. З сусідньої кімнати доносився лише ритмічний цокіт годинника. Він хтиво вискалився і тихо відчинив двері. Вже за декілька хвилин його ноги впевнено крокували знайомою вулицею. Поодинокі ліхтарі вздовж дороги, немов велетні зі смолоскипами, намагались розігнати темряву, але це було марно, бо ніч була його вірною компаньйонкою під час полювання.

Він пильно приглядався до пересічних на вулиці, вишукуючи чергову розвагу на цей вечір. Все його тіло тряслося, але не від холоду, а від нестерпного бажання, знову відчути ту шалену насолоду й тепло, яке окутує його щоразу, коли він торкається своїми пальцями червоних уст дівчини й натискає на них. Кінчики пальців починають ковзати в сторону, залишаючи після себе червону смугу на білосніжному обличчі. Дівчина в цю мить вже повністю під його владою, покійно лежить, завмерши назавжди. Тремтячими руками він починає рвати на ній одяг, аби якомога швидше побачити її оголене тіло. Він, навіть, не озиряється по сторонах, йому зовсім байдуже, чи хтось спостерігає за ним в цей час, чи ні. Вся його увага цієї миті цілком належить їй, такій красивій і покійній. Його рука обережно торкається її оксамитового тіла й починає хаотично блукати по ньому. Шкіра все віддає теплом, його долоні відчуваю це. Він нахилиється нижче, аби вдихнути аромат дівчини, аби упитися п'яним запахом німфетки й назавжди закарбувати цей аромат у своїй пам'яті.

Зненацька дзвінкий голосок повертає його до реальності. Він так сильно занурився у спогади, що, навіть, не помітив, куди завели його ноги. Але йому було

байдуже, вся його увага зараз була прикута до маленької фігурки, котра йшла йому на зустріч. Він не помітив, звідки вона появилася, але був дуже радий її появі. Дівчина повільно йшла, розмовляючи з кимось телефоном. Він відійшов трохи в бік, аби ліпше роздивитись німфетку, коли вона буде проходити повз. Він жадібно стежив за кожним її кроком. Здавалась, немов вона пливе до нього, такою граціозною була її хода. Вітер грався з пасмами русявого волосся дівчини, котре було розплетеним і, немов бурхливі хвилі водоспаду, спадали на тендітні плечі та спину. Але не її волосся хвилювало його в цю мить, а її червоні уста, котрі танцювали на її обличчі під час розмови.

Він тихо проковтнув свою жагу, котра швидко росла в середині, й озирнувся довкола. Було вкрай небезпечно починати діяти прямо зараз, занадто великий ризик, що хтось застане їх зненацька й завадить йому вдосталь насолодитись своєю здобиччю. А тому він обережно, тримаючи дистанцію, поволочився за дівчиною. Через кілька десятків метрів, вона різко звернула ліворуч, це був короткий шлях до найближчих будинків. Він добре знав це місце. То була глуха стежка між старими будинками й гаражами, ідеальнішого місця даремно було шукати. Його кроки значною мірою прискорились, а серце виривалось із грудей, в нестерпному очікуванні того, що зараз має статись. Він дістав із кишені хустинку і маленьку пляшечку, швидко вилив із неї рідину й один різким рухом накинувся позаду. Телефон випав із рук дівчини й він почув там інший ніжний дівочий голос. “Напевно подруга”, — подумав він про себе. Йому було цікаво подивитись на неї, але зараз є справи важливіші. Переконавшись, що дівчина вже втратила свідомість, він нахилився, підняв телефон і вимкнув його, після чого жбурнув якомога далі від них. Підхопив беззахисне тіло німфетки, він поспішив захватись від сторонніх очей.

***

— Скажу чесно, я був впевнений, що ти будеш разом зі своїм аптекарем, — випалив Данило, коли нарешті опинився наодинці з Дагмарою. Колись це була її особиста кімната, і її зовнішній вигляд змінювався залежно від віку власниці. Дагмара переїхала від батьків відразу після закінчення школи, й відтоді минуло вже понад дванадцять років, але кімната досі зберігала вигляд, ніби належала дівчині-підлітку, палкій шанувальниці серіалів, про які більшість сучасних дітей, навіть, не знають. Це було єдине місце в будинку її батьків, де вона могла поностальгувати за своїм дитинством. Данило приліг на край ліжка, закинувши руки собі за голову, й став розглядати кольорову стелю, котру сам колись допомагав подрузі малювати.

— Ти що батьки досі, навіть, не знають про його існування, — з жахом відповіла Дага.

— Чому? Боїшся, що аптекар не переживе особистої зустрічі з твоїм батьком?

— Річ не в тім, просто я ще не готова до того, аби знайомити Стаса зі своїми батьками. Наші з ним стосунки ще не на такому високому рівні, аби я запрошувала його на день народження свого тата, — сухо промовила Дагмара, й, перекинувши одну ногу, присіла на стілець таким чином, що спинка стільця виявилась попереду неї. Вона склала свої руки на спинці стільця, й поверх них поклала свою голову. — Окрім цього, як сам бачиш, цього разу тато вирішив не запрошувати гостей. Тут лише всі свої.

— Мені здалось, ти вважаєш аптекаря частиною свого життя.

— Так і є, — погодилась Дагмара. — Але це сьогодні, я не знаю, що буде завтра. Можливо ми поскандалимо з ним через якусь дрібницю, я зрозумію, що він нічим не ліпший від усіх попередніх і ми більше з ним ніколи в житті не зустрінемось.

— Я дуже на це сподіваюсь, — в словах Данила було більше надії, ніж у людини, котра сподівається виграти мільйон в лотерею. Дага не стала коментувати заяву напарника, тому в кімнаті повисла тиша. Данило повернув голову й помітив, що Дага тримає в руці свій телефон. — Йой, я відкрито натякаю тобі, що ненавиджу твого клятого аптекаря, а ти в цей час пишеш йому повідомлення! — обурився Данило, гнівно хитаючи головою. — Ні, я просто перевіряла, чи випадково немає пропущеного дзвінка, — Дагмара поспішила заспокоїти друга.

— А ти очікуєш на дзвінок? Від кого?

— Тільки пообіцяй, що спокійно відреагуєш на те, що я тобі зараз скажу, — їх очі зустрілись, і якусь мить вони мовчки обмінювались поглядами. Данило зрозумів, що зараз збирається озвучити Дагмара, й театралью закотив очі.

— Ти знову про свою інтуїцію? — роздратовано запитав Данило. Напарниця докучала йому своїм передчуттям протягом останніх двох днів, наполягавши на тому, що вбивця найближчим часом знову проявить себе. — Чому ти така впевнена, що він так швидко зменшить інтервали між вбивствами й обов'язково нападе на чергову дівчину найближчим часом?

— Тому, що на його рахунку уже п'ять жертв, а він досі спокійно гуляє на волі. Вбивця переконаний, що він в безпеці, йому не загрожує покарання, що дозволяє його апетиту рости. Раніше він вбивав з інтервалом в один-два місяці, тому що Черкаси це невелике місто, і якщо його рясно всіяти тілами школярів, то розголос набув би такого масштабу, що вже за кілька днів все головне управління обнишпорило кожен, навіть, незначний закуток міста, під лупою розібрали б все на молекули, але знайшли б покидька, де б він не ховався. А от столиця зовсім інша справа. Київ — мегаполіс, тут простіше розмазати вбивства на фоні шаленого ритму життя. І якщо наш маніяк цього ще не усвідомив, то, якщо він не дурень, усвідомить це найближчим часом.

— А якщо уже усвідомив, то можливо саме цієї миті він блукає вулицями в пошуку наступної жертви, — драматичним тоном підсумував Данило.

— Минув тиждень від останнього вбивства, але у нас досі немає жодних підозрюваних, ані зачіпок, котрі могли б навести нас на слід можливого вбивці. Ми, навіть, точно не знаємо, чи він дійсно мешкав в Черкасах, чи просто їздив туди в справах. Але всі вбивства трапились у суботу. Чому саме субота?

— Вихідний день, коли можна дозволити собі погуляти довше, ніж зазвичай, адже попереду ще один вихідний. Вбивця полює ввечері. А саме суботніми вечорами найбільше молоді розважається.

— Якщо припустити, що наш маніяк вбивав в Черкасах під час своїх візитів до міста, отже запрошується два варіанти, — Дагмара підняла праву руку, на якій загнула всі пальці окрім великого й вказівного, демонструючи число два. — Або він холостяк і живе сам, тоді йому не потрібно нікому пояснювати куди й навіщо він їздить майже щомісяця, — долонею лівої руки, вона загнула вказівний палець. — Або ж у нього було чітке пояснення своїх поїздок до Черкас, — Дага загнула великий палець, й тепер її

руки обіймали одна одну. — А що може служити причиною таких поїздок? — риторично запитала вона.

— Та будь-що! — розгублено відповів Данило.

— Відразу видно, що ти місцевий і ніколи не змінював своє місце проживання, — фиркнула Дагмара. — Регулярно їздити на вихідних до іншого міста можна, якщо в тому місті живуть твої батьки. З власного досвіду знаю. Можливо, що наш маніяк їздив до Черкас, тому що там жив хтось із його рідні, і припустимо, що цей хтось помер цього літа, тому їздити до Черкас уже більше не було причин, і він... — Дагмара ледве встигала озвучувати свої думки, але раптовий телефонний дзвінок перервав її. Від несподіванки, вона аж підскочила на місці. Дзвінок доносився із телефона Данила, тому Дага сполохано спостерігала, як швидко змінюється міміка на обличчі напарника під час розмови. Він ще, навіть, не встиг промовити й слово, а вона вже все зрозуміла. Інтуїція її не підвела, Дага відчувала, що сьогодні мало статись щось жахливе, тому просто чекала, коли це трапиться. Вона була готова до звістки, котру сказав Данило, ще задовго до того, як той клятий телефон задзвенів. Понуривши голови, вони покинули дитячу кімнату Дагмари, попрощались із її батьками й поспішили туди, де допомога вже зовсім була не потрібною.

***

Данило разом з Дагмарою прибули на місце злочину менш як за пів години. Довкола вже метушились кілька оперативників і патрульна поліція, котра першою приїхали на місце злочину. Данило помітив, як поряд в стороні стояла працівниця поліції й обіймала дівчину, намагаючись її заспокоїти. Слідчий звернув увагу, що дівчина була досить легко одягнена, як для прогулянки в такий холодний вечір й відразу припустив, що ймовірніше за все вона свідок.

— Пропонуй для початку поспілкуватись з нею, — сказав Данило, кивнувши головою в сторону дівчат. Дагмара нічого не відповіла, а просто змінила свій курс й попрямувала за напарником.

— Це її сестра, — тихим голосом прошепотіла поліціантка, коли помітила, як слідчі наближаються до них.

— Доброго вечора, — він гучно закашляв, аби привернути до себе увагу. — Мене звати Данило, а це моя напарниця Дагмара. Скажіть, будь ласка, як я можу до вас звертатись?

— Віка, — обернувшись на чоловічий голос, дівчина тихо промовила своє ім'я.

Вона байдуже дивилась на Данила, ніби бачила його вже безліч разів. Навіть в темряві було видно її заплакані очі. На вигляд їй було років вісімнадцять або ж дев'ятнадцять. Дівчина була одягнена в рожеву піжаму, поверх якої вона накинула чоловічу куртку, яка сягала їй майже до колін. Весь образ завершували кеди, взуті на босу ногу.

— Вікторія, ви можете розказати нам, що трапилось? — спокійним і ніжним голосом запитала Дагмара, й зробила ще один крок до дівчини, котра продовжувала стояти в обіймах поліціантки.

— Вона сказала, що вже майже біля під'їзду, — тремтячим голосом промовила Віка. — Я попросила її зайти до магазину, купити чипсів на вечір. Ми збирались подивитись разом фільм. А потім зв'язок різко обірвався. Але я не стала передзвонювати. Вона

сказала, що вже біля під'їзду, — дівчина зробила глибокий вдих, аби опанувати істерикою. — Я почала шукати фільм і втратила відчуття часу. Збагнула, що сестра ще досі не повернулась лише хвилин через сорок. Подзвонила, але вона не відповідала. Мені стало страшно, я запанікувала і вибігла її шукати. Я відразу прибігла сюди, тому що це найкоротший шлях від магазину до нашого будинку. Ми завжди ходимо цією стежкою, — дівчина закрила долонями своє обличчя, але все одно було чути, як вона захлинається слізьми.

— Коли ви побачили тіло сестри, біля неї ще хтось був? Можливо хтось проходив мимо вас, коли ви бігли сюди? — обережно запитала Дагмара після кількох секунд мовчання.

— Я не пам'ятаю, — пригнічено відповіла Віка. — Поки я бігла сюди, то весь час продовжувала дзвонити до Насті, зупинилась лише тоді, коли почула знайому мелодію. Он там між деревами я спочатку знайшла її телефон, а потім почала шукати сестру, — сухо пробурмотіла дівчина й втупилась поглядом в ту сторону, де лежало тіло. — Я помітила сумку біля того гаража й вирішила підійти ближче, аби переконатись, що це її сумка. Не знаю навіщо я це зробила, бо я відразу впізнала ту сумку, адже я сама її купувала для сестри. Вона займалась балетом й завжди, коли йшла на уроки, то брала цю сумку, бо в ній поміщались всі її речі.

— Сьогодні ваша сестра теж поверталась з балетної студії?

— Так, вона займалась п'ять разів на тиждень.

— А де ваші батьки?

— Вони вже їдуть, — із жахом в очах відповіла дівчина. — Вони поїхали за місто на день народження до татової сестри. Мають скоро приїхати. Скажіть, а вона точно мертва? — раптом запитала дівчина.

Це питання немов паралізувало слідчих й напарники розгублено залякли на місці. Дагмара дивилась в великі, сповнені надії очі співрозмовниці, й збиралась із духом, аби одиноким словом погасити той маленький вогник в очах дівчини. Життя не дивиться на вік, йому байдуже, чи достатньо ти дорослий, аби прийняти удар. Ні, воно підступно, немов той дикий звір, роздирає своїми пазурами твоє серце, залишаючи на ньому безліч шрамів, які будуть час від часу щеміти аж до останнього твого подиху.

— Так, — майже беззвучно відповіла Дагмара й, різко повернувшись, пішла в сторону гаражів. Вона затрясла головою, немов намагалась викинути з неї спогад про цю розмову, й, діставши з кишені пару медичних рукавиць, почала натягувати їх на свої замерзлі руки. За розмовою з дівчиною, Дагмара не помітила, як з'явився Болік. Тому, коли вона побачила його біля тіла жертви, то відразу підійшла, аби привітатись.

— О, привіт! — пролунав голос Данила, Дага лише помітила, як його рука обгинає її, аби потиснути руку судмедекспертові. Вона, навіть, не помітила, що напарник весь час йшов поряд з нею.

— Я дуже здивований, адже рідко буває, що ви приїжджаєте на місце злочину першими від мене, — в голосі чоловіка відчувались нотки роздратування.

— Що ж можу сказати, втрачає хватку, друже! — сміючись, відповів Данило.

— В такому випадку, може ви розкажете мені щось цікаве? — посміхаючись, запитав Болік. Присівши біля жертви, він відкрив свою валізку й почав копирсатись в ній.

Дагмара дістала із сумки ліхтарик й посвітила на тіло, аби ліпше розгледіти всі деталі. На перший погляд, дівчина мало чим відрізнялась від попередньої жертви. Їй теж

було років п'ятнадцять, світле волосся, але темнішого відтінку, ніж було у попередниці. Одяг на ній теж був частково розірваний, оголяючи юне тіло школярки. На шиї сліди від удущення, а на обличчі розмазана червона помада. Це місце злочину виглядало точнісінько так само, як і всі попередні, враховуючи й ті, що були вчинені в Черкасах. Безсумнівно це була справа рук одного й того самого покидька. Маніяк, який після перерви в кілька місяців, продовжив своє полювання в Києві й кількість його жертв почала стрімко рости. Дагмара боялась уявити, скільки ще дівчаток він встигне вбити, перш ніж вони його впіймають. І вони були вимушені дозволити йому вбивати, тому що лише таким чином могли його впіймати. Рано чи пізно, але він припуститься помилки й тоді вони зможуть його вичислити й вловити.

— Тіло знайшла сестра жертви. Вони мешкають в будинку поряд, — почав доповідати Данило, кивнувши головою в сторону кількох будинків, що стояли в кінці стежки. — Вбивця напав, коли сестри говорили телефоном. Але минуло більше пів години, аж старша сестра забила на сполох й кинулась шукати меншу.

— Так, тіло ще тепле, — підтвердив Болік, оглядаючи жертву. — Припускаю, що вбивство трапилось між сьомою й восьмою годинами вечора. На перший погляд, слідів згвалтування немає, але конкретніше можу сказати після розтину.

— Дідько! — зірко вирвалось з уст Дагмари, й вона швидко поспішила в сторону, де продовжувала стояти сестра жертви. — Віка, мені потрібно, аби ти перевірила речі сестри й сказала, чи щось зникло.

— Кулон у вигляді літери “А”, — сухо відповіла дівчина. — Його немає на її шиї.

— Ти впевнена?

— Так, у мене подібний, тільки у вигляді літери “В”. Це нам тато подарував кілька років тому.

— Дага, ми тут знайшли дещо цікаве, — крикнув Данило, який залишався стояти біля тіла жертви, — Дагмара обернулась на голос напарника і лише зараз помітила, як багато людей зібралось довкола, аби дізнатись, що відбувається.

На мить, Дагмарі здалось, ніби вона виступає на сцені, а всі довкола це глядачі, котрі очікують від неї якогось видовища. Вона терпіти не могла зівак, котрим насправді було байдуже, яке лихо трапилось, головне, що це лихо трапилось не з ними. Тому їй хотіло закричати на них й розігнати всіх, аби вони не стовбичили й не пліткували між собою, розповідаючи кожного разу драматичнішу версію подій. Але замість цього, Дагмара подумки заборонила собі дивитись по сторонам, аби не бачити ненависних зівак. “Де ви всі були, коли вбивця напав на школярку і глумився над її тілом?” — подумала про себе Дагмара, коли наближалась до напарника.

— Ну, показуй, що у вас тут? — нетерпляче запитала Дагмара, посвітивши ліхтариком на тіло жертви.

— Ліпше посвіти на те, що я тримаю в руках, — попросив Данило й виставив одну руку вперед. Дага спрямувала світло ліхтарика на руку напарника, котра тримала прозорий пластиковий пакет, в якому блищала маленька дрібниця.

— Що це? — поцікавилась Дага, розглядаючи дрібничку.

— Це гудзик, який ми знайшли біля тіла — спокійно відповів Данило. — Але цей гудзик не простий. Придивись уважніше до нього, — він протягнув пакет напарниці й

Дагмара почала вертити гудзиком. Аж раптом її очі широкі розплющились, а по обличчю пробіг страх.

— От дідько! Це ж... — Дага мимоволі прикрила рукою уста, немов боялась промовити слово, яке повисло на них.

— Ага, це гудзик від парадної форми. Поліцейської парадної форми, якщо бути точнішим.

— Маніяк хтось із наших, — прошепотіла Дагмара, роздивляючись довкола.

ДЕНЬ 8

— І що ми маємо в результаті? — поцікавився Данило, позіхаючи у своєму кріслі.

— Загалом маємо одинадцять осіб, котрі якимось чином пов'язані з обома містами, де відбулися вбивства, — діловим тоном промовила Дагмара, не відриваючи свого погляду від монітора свого комп'ютера. — Але серед них найбільше питань у мене викликає лише двос: полковник Чеченко Олег та майор Тарасов Дмитро. Перший уродженець Києва, але з січня по червень цього року був відряджений до Черкас, він тимчасово виконував обов'язки заступника начальника, але наприкінці червня повернувся до Києва.

— Повернувся наприкінці червня, а останнє вбивство в Черкасах було в липні — підсумував Данило. — Він що через кілька тижнів навідався туди ще раз, аби остаточно поставити крапку?

— Почекай, є ще майор, і тут ситуація ще цікавіша, — тримаючи інтригу, промовила Дагмара, й нарешті перевила свій погляд на Данила. — Тарасов уродженець Черкас. Закінчив навчання в Києві. Навіть, після завершення навчання, залишився жити тут ще майже сім років, але потім йому запропонували вигідну посаду в Черкасах і він повернувся додому. Там він прожив аж до вересня цього року. Хтось напевно поклопотав за нього, тому що Тарасова знову перевели до столиці. Ба більше, я пробила його адресу проживання в Києві, і вгадай, що?

— Йой, тільки не говори, що він живе десь неподалік від місць злочинів.

— Вдихай, і повільно видихай, — Дагмара затарабанила своїми пальцями по краю столу, імітуючи звуки барабана. — Він живе в сусідньому під'їзді того будинку, що й друга жертва.

— Здуріти можна! Якщо це в результаті виявиться дурним збігом обставин, то я почну вірити в карму. Це ж як треба нагрішити, щоб життя влаштувало тобі такі підстави.

— Потрібно отримати зелене світло від шефа, аби викликати їх на допит, — різко заявила Дагмара. Схрестивши руки, вона нерухомо сиділа на місці, й свердлила очима напарника, до поки той продовжував погойдуватись у своєму кріслі.

— Ти хочеш зараз дзвонити до шефа? — спантеличено запитав Данило. — Сьогодні ж неділя! Третя година дня.

— Ні, що, почекаймо до Різдва. Хоча справді, куди нам спішити, можемо й до Нового року зачекати, — її слова були наповнені сарказмом, немов кулі порохом, і одне за одним чітко влучали в Данила. — Так, мені потрібен цей дозвіл уже зараз! У нас і так

уже два тіла лежить у морзі. Ти хочеш почекати аж їхня кількість збільшиться? Тоді наступного, коли ми знову знайдемо в одному із закутків міста чергове тіло школярки, сам будеш вислуховувати ридання її батьків і пояснювати їм, чому вбивця забрав життя їхньої дитини, — в цю в мить Дагмара була схожа на розлючену вовчицю, котра була готова напасти будь-якої миті.

— Йой, все гаразд! Видихай, зараз я зателефоную до шефа, але якщо мені доведеться вислуховувати від нього, ти купуєш мені каву до кінця року, — обурено випалив Данило, дістаючи свій телефон із кишені.

— Тільки домовимось відразу, щоб мені не знадобилось шукати другу роботу, обмежимось лише американо, — діловим тоном заявила Дагмара. — А то знаю я тебе! Щоразу, коли дивишся на меню кав'ярні, у тебе очі світяться, немов у малої дитини.

— Вже набираю номер шефа, — задоволено промовив Данило, й підніс телефон до свого вуха.

***

— Доброго дня, пане Дмитре! — сухо привітався Данило, увійшовши до кімнати допиту, де на нього вже чекав майор Тарасов. Слідчий зауважив, що чоловік був значно худішим в порівнянні з тим, як він виглядав на фото, котре було закріплене за ним в базі, і значно нижчим, ніж Данило собі уявляв.

— Доброго дня! Скажіть, що відбувається? Мені подзвонив мій шеф і сказав, аби я негайно приїхав до вас в управління, — схвильовано запитав Тарасов. Підступивши ближче до Данила, він розгублено вийняв руки з кишені.

— Прошу вас, присядьте. У мене є кілька запитань до вас, тож це займе трохи часу, — Данило закликав співрозмовника сісти, показуючи рукою на стілець. — Впевнений, що ви вже чули про вбивство двох дівчат-підлітків. Я разом зі своєю напарницею, вона до речі стежить за нами через скло. Ми розслідуємо цю справу.

— Так, звичайно я чув, — підтвердив майор, кинувши погляд в сторону стіни, де було встановлене скло. — Другою жертвою вчора психа стала дівчина з будинку, в якому я зараз мешкаю. Якщо ви викликали мене сюди, аби запитати, чи не бачив я нікого підозрілого біля будинку, то моя відповідь — ні.

— А де ви були вчора ввечері між сьомою та восьмою?

— Я перепрошую, це що допит?

— Просто відповідайте на мої запитання, — спокійно промовив Данило, спостерігаючи за реакцією співрозмовника.

— Ні, стривайте! Перш ніж я стану просто відповідати на ваші запитання, ви маєте мені пояснити, чому ви мене сюди викликали! — обурено відповів Тарасов. Його очі враз заіскрились люттю, а на шиї помітно виступила вена.

— Гаразд, — немов прийнявши поразку, погодився Данило. — Річ в тім, що друга жертва, насправді не друга, а шоста. До цього маніяк діяв в Черкасах. Там він вбив своїх перших чотирьох жертв. І ось зараз він продовжив вбивати, але вже тут в столиці.

— Ага, — закивав головою Тарасов. — Тобто, якщо я з Черкас, а зараз перебрався до Києва, то це означає, що вбивця я. А тут ще й друга жертва — моя сусідка. І всі зірки раптом стали в ряд і вказали вам на мене, я правильно вас розумію? Тільки ви дещо не

врахували, щодня сотні людей переїжджають з одного міста до іншого. Можливо ваш вбивця гастролер, він живе по кілька місяців в одному місті, а потім переїжджає до іншого і продовжує вбивати там, — фиркнув чоловік, й відкинувся на спинку стільця. — Взагалі поясніть мені, чому саме я? Тому що жертва мешкає в сусідньому під'їзді? А як щодо попередньої жертви? Нагадайте, де знайшли її тіло і де вона мешкала?

— Біля тіла другої жертви ми знайшли гудзик від поліцейської парадної форми, — спокійно відповів Данило. Його погляд був холодним і байдужим. Він спостерігав за хаотичними рухами свого співрозмовника, аж до поки той не почув аргумент, який привів його слідчий. Тарасов різко заляк на місці, немов його ударило током.

— Я весь день був вдома, — тихо пробурмотів чоловік, понуро схиливши голову на бік, немов намагався щось пригадати.

— Сам?

— Сам, — киваючи головою, ледь тихо відповів Тарасов. — Дружина з молодшим сином поїхали до Черкас, а я залишивши вдома, аби за вихідні закінчити той клятий ремонт на кухні.

— Я правильно розумію, що свідків, які могли б підтвердити ваші слова, у вас немає?

— Робочі інструменти — мої свідки. Проблема в тім, що сказати вони вам нічого не можуть, — його запал так швидко стих, що Данилові, навіть, стало шкода свого співрозмовника. Було помітно, як чоловік повільно падає духом.

— А гудзик?

— Мій, — Тарасов продовжував кивати головою, не вірячи у те, що все це відбувається насправді. — Кілька тижнів тому помітив, що на формі бракує одного гудзика, але я не знаю, де і коли його загубив. Тому припускаю, що гудзик, який ви знайшли, може бути моїм. Знаю, що прозвучить безглуздо, сам неодноразово чув цю фразу, але я не винен! Майоре, можете розібрати моє життя на молекули, я готовий відповісти на всі ваші запитання, аби тільки ви переконались, що я не той, кого ви шукаєте.

— Ви були знайомі з родиною другої жертви?

— Ні, я кілька разів помічав її в магазині, що неподалік будинку, разом із якоюсь жінкою. Припускаю, що то була її матір, але навіщо мені знайомитись з її родиною. Тим паче, що ми не зовсім сусіди, ми просто живемо в одному будинку, але в різних під'їздах.

— А як щодо інших сусідів, можливо є такі, що викликають підозру?

— Тяжко сказати, я переїхав до Києва нещодавно і з цим переїздом я такий заклопотаний, що сам себе не помічаю останнім часом.

— Поговорімо про минулі вихідні, — різко змінив тему Данило, продовжуючи пильно стежити за своїм співрозмовником. — Пригадайте, де ви були минулої суботи в той самий час, між сьомою та восьмою годинами вечора.

— Минулої суботи? — перепитав Тарасов, поморщивши лоба, але вже за декілька секунд тяжко зітхнув й розкрив долонями обличчя.

— Що знову самі вдома займались ремонтом на кухні? — іронічно запитав Данило, але помітивши спустошений погляд чоловіка, зрозумів, що поцілів прямо в точку. — Та ви знущаетесь?! Ви розумієте, що на час двох убивств, у вас взагалі немає алібі. У зв'язку з чим у мене немає жодної підстави, аби вірити у ваші слова. Я що маю перевірити ваш ремонт на кухні, аби переконатись, що ви кажете правду?

— Щовихідних я намагаюсь кудись відправити дружину із сином, аби вони не плутались у мене під ногами і я міг спокійно зайнятися справою. Моя дружина занадто любить покерувати процесом, а я терпіти цього не можу. І ми постійно скандалимо з нею через це. Саме тому ми домовились, що у вихідні вони займаються чим завгодно, аби тільки не вдома. Тому вже треті вихідні поспіль я залишаюсь вдома сам.

— Дмитре, я дуже хочу вам вірити, — терпляче промовив Данило. — Але ви, як мій колега, маєте розуміти не гірше за мене, що в нашій роботі, навіть, віра в Бога часто підводить.

— Стривайте! — раптом схвильовано викрикнув Тарасов. — У мене є алібі. Який же я бовдур, зовсім забув, — радісно випалив чоловік і ляснув долонею себе по лобі. — У мене є алібі на вечір минулої суботи. Близько сьомої вечора я їздив до магазину будівельних матеріалів, аби забрати там плитку, яку замовив напередодні. Пізніше поїхав до кінотеатру, аби забрати своїх після сеансу і ми всі разом поїхали додому.

— Чудово! Що за магазин?

— Це навіть не магазин, а пункт видачі замовлень, — почав пояснювати Тарасов. — Товар вибираєш онлайн, а потім можна приїхати й забрати замовлення в одному із пунктів онлайн магазину.

— Мене не цікавлять ці деталі. Адрес цього пункту?

— Це неподалік Русанівської набережної. В мене в телефоні збереглась точна адреса, — задоволено відповів чоловік. Але його радість вмить розбилась об безпристрасний погляд Данила.

— Тобто минулої суботи ви були неподалік Русанівської набережної близько сьомої вечора, я все правильно підсумував?

— Так, все правильно, — на цей раз сухо й трохи невпевнено відповів Тарасов.

— Ліпше б ви цього мені взагалі не говорили, — тихо пробурмотів Данило.

— Чому?

— Тому, що саме того вечора в тому районі було вчинене перше вбивство, — холодно промовив слідчий, і підвівся на ноги. — Вибачте, але я маю вас затримати до поки ми не виясимо всіх деталей, — він промовив це на одному подиху, й швидким кроком перетнув кімнату, аби якомога швидше вийти з неї.

Тільки-но за ним зачинились одні двері, Данило смикнув за ручку, аби відчинити інші, що вели до сусідньої кімнати. Дагмара сиділа навпроти скляної вставки, розвалившись в кріслі, й закинувши ноги на край стола. Вона зустріла його мовчазним поглядом. Даня підійшов до напарниці, й, не промовивши ні слова, сів у крісло, що стояло поряд. Деякий час вони продовжували мовчки сидіти й спостерігати за чоловіком у сусідній кімнаті. Той нерухомо сидів за столом, схопившись за голову, до поки поліціант під руку не вивів його із кімнати.

— Що скажеш? — голос Данила розірвав тишу, немов аркуш паперу.

— Поки ви там спілкувались, я отримала відповідь щодо полковника Чеченка, — ліниво промовила Дагмара, продовжуючи дивитись через скло на пусту кімнату. — На момент останніх двох убивств у нього залізне алібі. Близько трьох тижнів тому він зламав праву руку під час гри у теніс, і йому наклали гіпс. Все чітко, ніякого фальшу. А ми з тобою добре пам'ятаємо, що на шиях жертв були сліди від двох рук. Тому Чеченка я викреслила, як і всіх його попередників, — тяжко зітхнула Дагмара.

— Можливо й добре, що все так трапилось, тому що я чув про нього кілька разів. Кажуть, що в нього дуже запальний характер, але його дуже поважають там зверху. Тому мені дуже не хотілось з ним говорити. А що скажеш про цього майора?

— Тяжко щось стверджувати, до поки ми не перевірили все ретельно, але я більш схильюсь до того, що він просто невдаха, — сумно пробурмотіла Дага. — Або ж він занадто хороший актор, й розіграв перед нами тут цей спектакль, ввівши в оману.

— Ні, — категорично замотав головою Данило й тяжко зітхнув. — Він звичайний невдаха, який опинився не в той час і не в тому місці.

ДЕНЬ 10

— Тарасова відпустили. У нього є алібі на момент вбивства в червні та липні, — сердито промовив Данило і жбурнув своє пальто на крісло. Після чого почав енергійно крокувати кабінетом з одного кінця в інший. Дагмара сиділа у своєму кріслі й мовчки спостерігала за напарником, немов за тенісним м'ячиком під час гри.

— Тебе здивував той факт, що Тарасов не наш любитель німфеток? — спокійно запитала Дагмара, закинувши одну ногу на іншу. Зі сторони їхня розмова нагадувала візит у психолога, де Дагмара це професійний психолог, який намагається докопатись до проблеми пацієнта, а Данило і є тим пацієнтом із проблемою.

Данило зупинився біля вікна, склавши руки за спиною, й поринув у свої думки. Він уважно вивчав сірі й бліді барви, в які осінь пофарбувала все довкола і від цього йому стало ще сумніше. Якщо в результаті виявиться, що вони дійсно помилились, і Тарасов не той, кого вони шукають, то ймовірніше, що найближчим часом кількість жертв збільшиться на одну. Вулицями міста продовжує розгулювати маніяк, а вони ніяк не можуть вийти на його слід. Данило глянув на свій годинник. Вівторок, дев'ята сорок. День лише розпочався. До вихідних, здавалось, ще купа часу, але не в тому випадку, коли ти намагаєшся спіймати безжалісного маніяка, який полює на беззахисних дівчат-підлітків. Даня перевів погляд на напарницю, котра, погойдуючись, сиділа в кріслі. Вона не відривала погляду від своєї порожньої чашки. Її думки в цю мить були відлунням думок напарника.

— А якщо їх двоє? — раптом припустив Данило. Його голос пролунав так неочікувано, що Дагмара аж смикнулась, немов отямилась від сну. Слова напарника змусили її відірвати свій погляд в чашки й перевести його на Даню. Всім своїм тілом вона втиснулась в спинку крісла і якийсь час слідчі мовчки дивились одне на одного.

— Двоє? — трохи невпевненим голосом перепитала Дага.

— А чому ні?

— Коли я навчалась в університеті, у мене був предмет психологія вбивці. На лекціях нам розповідали досить цікаві факти, і пам'ятаю був розділ про серійних маніяків. Досить рідко, що серійні маніяки діють в парах. Частіше трапляються випадки наслідування одним маніяком іншого. Він може до дрібниць відтворити почерк свого, так би мовити, вчителя. Але кожен серійний маніяк, немов художник, має свій підпис,

яким помічає своє власне творіння. Наш випадок не схожий на дію двох маніяків, почерк у всіх вбивствах ідентичний.

— Я знаю цю хрiнь, бо теж був студентом, — неохоче погодився Данило, але продовжував наводити докази своєї теорії. — А як щодо кольору волосся? Жертви не лише блондинки.

— Не колір волосся головний критерій для нашого маніяка, — категорично помахала своїм вказівним пальцем Дагмара. — Червона помада! Саме це привертає його увагу.

— А як щодо решти наших колег? — різко змінив тему розмови Данило. — Пам'ятаю, ти говорила, що маємо одинадцять осіб, котрі якимось чином пов'язані з обома містами.

— Перевірили всіх, — тяжко зітхнула Дагмара і теж піднялась зі свого крісла. Засунувши руки в кишені своїх штанів, вона повільним кроком підійшла до напарника. Тепер вони разом стояли й дивились у вікно. — Немає жодного, хто не мав би алібі на момент усіх вбивств.

— Що ще раз змушує нас задуматись про те, що маніяків двоє, — Даня продовжував гнути свою думку.

— Або те, що гудзик від поліцейської форми опинився на місці вбивства випадково. Тарасов живе поряд, ймовірно він і загубив той клятий гудзик. Тому, що погодься, потрібно бути повним кретином, аби вбивати дівчину із сусіднього під'їзду, не маючи при цьому забезпеченого алібі. Він же, як не крути, теж майор поліції, і знає цю кухню не гірше за нас, — промовила Дагмара, спостерігаючи, як краплі нічного дощу продовжують спадати зверхнього поверху на їхнє підвіконня. — Ми зачепились не за ту деталь. Хоча версія була чудовою, але Тарасов це жертва невдачі, яка привела його до нас. Але не більше.

— Гаразд, в такому випадку, маєш якісь ідеї, за що варто зачепитись?

— Я от все ніяк не можу зрозуміти, чому наш любитель німфеток нападає лише у суботу, — пробурмотіла Дага, продовжуючи невідривно спостерігати за прозорими краплинками, котрі час від часу продовжували спадати згори й ледь чутно вдарятись об метал. — Мене в цьому питанні надихнула розповідь Тарасова про те, як він останнім відправляє свою родину кудись на вихідні, аби мати змогу спокійно займатись ремонтом. А що як наш маніяк живе не сам, а він теж має родину, або лише дружину, котра щосуботи о тій самій годині їде у своїх справах, а чоловік тим часом виходить на полювання. І в нього є кілька годин на те, аби вгамувати свій голод, й повернутись додому, де на нього чекає кохана.

— Хм, цілком можливо, — погодився Данило, киваючи головою. — Але є один малесенький нюанс у твоїй версії.

— Згвалтування?

— Ага. Логіка відсутня в цій історії. Якщо ти добре вчилась, а я впевнений, що саме так і було, то ти маєш пам'ятати, що зазвичай маніяки діють з метою отримати те, чого не отримують вдома. Якщо для нього найвищою точкою насолоди є саме придушення, то він мав якось до цього дійти, аби це усвідомити.

— Зазвичай, першою жертвою такого тест-драйву являється друга половинка. Більш ніж впевнена, що його дружину не оминуло це тестування. Саме тому вчора зробила

запит, аби перевірили по базі всі заяви, які стосуються проявів сімейного насильства. Сказали, що потрібно почекати.

— Йой, ти хоч уявляєш, в яку прірву збираєшся пірнути? Її масштаб?

— Я сподівалась, ми пірнемо разом, — Дагмара поглянула на напарника очима сповненими надії, але він продовжував дивитись у вікно, ігноруючи карі очі, що пропалювали його наскрізь.

— Ні, — категорично замахав головою Данило, досі не наслідуючись відповісти на погляд напарниці. — Хтось має залишитись на краю прірви для перестрашування. А що як ти захлинешся там, і ніхто вчасно не протягне тобі руку допомоги?

— Може засунути собі свою руку допомоги... — Дагмара не встигла закінчити думку, тому що двері в кабінеті раптово відчинились. Слідчі синхронно повернулись на звук за спиною і помітили на порозі Яріка. Хлопець мав дуже збентежений вигляд.

— Тільки що повідомили про ще одне тіло дівчини. Оперативна група на чолі з Боліком вже вирушила, — монотонним голосом повідомив Ярослав.

— Де? — одне коротке слово, але скільки надії відчувалось в голосі Данила.

— Наш район, — сумно зітхнув Ярік.

— Тобто знайшли тіло дівчини? — спантеличено перепитала Дагмара. — Сьогодні ж вівторок! — обурено випалила вона, й кинулась до свого крісла на якому висіло пальто.

— От тобі й маєш! Твоя версія про суботнього вбивцю полетіла, як птахи в теплі краї, — з насмішкою промовив Данило, який теж підхопив своє пальто, поспішав слідом з напарницею. — Зате, не прийдеться тепер стрибати в прірву, — додав він, коли двері за ними з гуркотом зачинились.

***

Попри паскудну погоду та ранню годину, в парку вже встигло зібратись чимало зівак, котрі покійно стояли за жовтою стрічкою, яка чітко тримала дистанцію між непроханими гавами та жертвою, біля якої вже метушилились оперативники. Данило підняв догори стрічку, під якою спочатку пройшла Дага, а потім він, й разом попрямували в сторону скупчення їхніх колег.

Дагмара озирнулась довкола, якщо не брати до уваги з десяток зівак й стільки ж оперативників, то в парку більше нікого не було видно. Особливо в цьому місці, де знайшли труп. Цікаво, чи багато людей гуляє в цьому парку вечорами? Влітку певно, що багато. Але осінню, коли холодно і часто йде дощ. Дагмара помітила кілька багатоповерхівок неподалік в епіцентрі подій і відразу окинула очима натовп. Майже кожен із зівак тримав в руках повідець, а по ногах гуляли різні породи собак. Цим людям байдуже чи то літо, чи зима, ранок чи вечір, якщо у квартирі живе собака, то їй потрібно вигулювати при будь-яких обставинах. І цей парк був єдиним і найліпшим місцем для цього. І саме через ось таких любителів домашніх тварин, цей парк був небезпечним місцем для маніяка. Будь-якої миті тут міг з'явитись небажаний свідок. “Щось тут не так” — промайнуло в голові Даги, але вона не спішила озвучувати своє занепокоєння щодо спостережень. І лише після того, як вони ближче підійшли до тіла, вона остаточно переконалась у вірогідність своїх міркувань.

— Що тут? — першим запитав Данило, коли вони в притул підійшли до Боліка, котрий досліджував тіло дівчини.

— У мене два варіанти, — промовив Болік їй, навіть, не глянувши на слідчих, продовжив обстежувати тіло. — Або це не наш вбивця, або ж він раптом вирішив змінити свій почерк.

— Але на жертві є помітні сліди від червоної помади, — зауважив Данило, натягаючи медичні рукавички на свої руки.

— Даня, який у тебе розмір взуття? — різко запитав Болік, підводячись на рівні ноги

— Сорок третій, — спантеличений питанням, відповів Данило.

— Цікаво, в мене теж. І якщо я зараз запитаю всіх присутніх тут чоловіків, то впевнений, що ще кілька із них теж носить взуття сорок третього розміру..

— На що ти натякаєш?

— На те, що чоловіче взуття сорок третього розміру, як і жіноча помада червоного кольору, це не щось винятково особливе, — підсумував Болік, поправляючи свої очки.

— Щоб виділятися з-поміж інших, потрібно більше деталей, навіть, якщо вони, на перший погляд, здаються тобі незначними.

— Що ж давайте оплесками зустрінемо чергову порцію філософії від пана Болеслава!

— сухо пробурмотів Данило, натягнувши маску із сарказму на обличчя.

— Ви ще будете скучати за моєю філософією, коли я нарешті вийду на пенсію, — погрозливым тоном відповів Болік.

— О, не хвилюйся, ми обов'язково будемо до тебе дзвонити, — сміючись промовив Данило, нахилиючись ближче до тіла жертви.

— Коли я нарешті вийду на пенсію, то заблокую всі ваші номери, а можливо, навіть, зміну власний номер телефону й адрес проживання, аби більше ніколи не чути нічого про роботу.

— Жорстоко ти! — пробурмотів Данило, розглядаючи мертве тіло дівчини, котре знайшли на одній із лавок посеред парку. На перший погляд, здавалось, ніби дівчина просто сидить, схилившись на один бік, але ця поза виглядала дуже незграбною й вимушеною.

— З кожним днем, я все частіше думаю про це, — зітхаючи пробурмотів Болік. — Але мені до пенсії ще терпіти вас не один рік, тому повернемося до наших деталей. Перша: її згвалтували.

— Ти впевнений? — перепитав Данило.

— На всі сто, — спокійним тоном відповів Болік. — Друга деталь: її не душили. Дівчина померла від перелому шийного відділу хребта. Припускаю, що в наслідок падіння. У неї на потилиці є також сліди від удару.

— І на вигляд вона старша від попередніх жертв, — додала Дагмара, дотримуючись зауважень судмедексперта. — Відомо, коли наступила смерть?

— Менш як дванадцять годин тому. Я б сказав, що її вбили вчора близько одинадцятої вечора, але підтвердити свої припущення зможу лише після розтину.

— Б'юся об заклад, це не наш любитель німфеток, — впевнено заявила Дагмара, їй, закутавшись від холоду у своє пальто, продовжувала спостерігати, як напарник обережними рухами обстежує тіло жертви.

— У мене дивне відчуття, ніби я уже десь бачив цю дівчину раніше, тільки не можу зараз пригадати, де саме, — стурбовано заявив Данило, повертаючись до своїх колег. — Ні, я точно впевнений, що я її бачив раніше!

***

В кабінет стояла мертва тиша попри те, що тут зібралось четверо людей. Ближче до вечора осінь знову нагадала про себе рясною зливою. Небесні краплі падали на землю, тарабанили по дахах будинків та машин, вдаряли й розбивались об асфальт. У того, хто потрапив під потік зливи, не було жодного шансу залишитись сухим. За двадцять хвилин дощ перестав так само раптово, як і почався. Вітер теж вщух. На вулиці стало зовсім тихо, ніби після важкого робочого дня, погода теж готовилась до сну. Лише четверо людей сиділи залякні в кабінеті, намагаючись осмислити всі події, що трапились протягом дня.

Тіло ранкової жертви вдалось ідентифікувати досить швидко. Навіть занадто швидко. Дівчина виявилась молодшою донькою їхнього начальника. Те, що відбувалось потім ніхто із працівників не був готовий пережити на власному досвіді. Душевний біль їхнього начальника накрив всіх, немов попіл після ядерного вибуху. Було важко дихати, важко думати, важко говорити. Та й що сказати, коли потрібні слова, немов стали беззвучними. Працівники мовчки проходили мимо одне одного в коридорах й лише в їхніх очах можна було прочитати думки, котрі ніхто не наважувався озвучити.

Одаренко Марина Олексіївна, дев'ятнадцять років, студентка юридичного факультету. Дагмара дивилась на перше речення в справі, котра лежала перед нею на столі, й ніяк не могла змусити свої очі рухатись далі по рядках. Та й навіщо?! Вона вже й так чудово знала, що написано далі. А далі був скупий опис від Боліка: коли, де і при яких обставинах дівчинка загинула. Дагмара вперше бачила, щоб Болік мав такий збентежений вигляд. Але це було не дивно, адже після того, як до моргу ввірвався начальник і почав битися в істериці над трупом своєї доньки, кожен може залякнутися на місці. І чому вони одразу не впізнали дівчину ще на місці злочину, адже не раз бачили, як вона приходила до тата на роботу. Але щоб це змінило.

Розслідування швидко набирало обертів і вже за кілька годин вдалось в'яснити деталі вчорашнього вечора дівчини. Все виглядало досить банально та зрозуміло. Марина збрехала батькам, що буде готуватись до екзамену з подругою й скоріш за все залишиться у неї з ночівлею, а сама відправилась на вечірку до старшокурсників. Народу було багато, й в якийсь момент подруги загубили одна одну в натовпі студентів. Згодом подруга Марини, пішла додому, попередньо поінформувавши про свій намір через смс. Відповідь прийшла відразу “Ок. Ближче першої повернусь”. Але подруга заснула, та й не дочекавшись Марини. Розповідь дівчини важко було розібрати через її ридання, але все ж таки слідчі дізнались потрібні імена організаторів вечірки. І тепер терпляче чекали аж хлопців привезуть на допит.

— Біда не приходиться одна, — від голосу Боліка тиша в кабінеті тріснула. Всі синхронно поглянули на нього. Чоловік сидів на краю дивана, й тримав у руках чашку, над якою витанцьовувала пара. Болік посьорбував свій зелений чай, спостерігаючи у вікно за нічним небом. Помітивши розгублені погляди своїх колег, він важко зітхнув. — Я про наше розслідування, — пояснив він. — Вбивство Марини це випадковість, хоч і

дуже трагічна. Вона стала жертвою іншого покидька, а той кого ми шукаємо, ще досі на свободі гуляє. Але після такої звістки, як тут сфокусуватися на роботі.

— Я збиралась сьогодні пірнути в прірву, — тихо промовила Дагмара, згадуючи уривки їхньої з Данилом ранішньої розмови.

— Що? Яка прірва? — спантеличено перепитав Ярік, який весь час нерухомо сидів другому кінці дивана, й розглядав стелю, закинувши голову на м'яку спину дивану.

— Кажу, збиралась сьогодні зайнятись заявами від потерпілих, — уточнила Дагмара. — Я ще тебе просила мені допомогти. Сімейне насильство, пам'ятаєш?

— А, ти про це, — киваючи головою, промовив Ярік. — Вибач, ми говорили про це лише сьогодні вранці, але через весь хаос, який пройшовся сьогодні по нашому управлінню, у мене відчуття, ніби ми розмовляли кілька місяців тому. Я вивантажив з бази звіт з усіма заявами, але не встиг тобі відправити на пошту. Вибач.

— Не страшно, у мене сьогодні все одно не було ані часу, ані можливості для того, щоб зайнятись тими звітами, — втомлено зітхнула Дагмара, розвалившись у своєму кріслі. Двері кабінету зненацька відчинились, й на порозі появилася черговий.

— Дань, там привезли двох на допит. Їх розвели по сусіднім кімнатам. Чекають на вас, — швидко відзвітувався хлопець, продовжуючи стояти на порозі кабінету.

— Дякую, що поінформував. Ми вже йдемо, — відповів Данило, піднімаючись на ноги. Хлопець у формі зник, залишивши по собі відчинені двері.

— Тільки я тебе прошу, тримай себе в руках, — благаючи заскиглила Дага.

— Не переймайся, я зараз так морально виснажений, що навіть рука не підніметься, навіть, якби мені й хотілось когось вдарити, — пробурмотів Даня, й поплентався вперед до відчинених навстіж дверей.

— Ага, говориш так, ніби ми лише другий день знайомі, — фиркнула Дага, й теж підвелася на ноги. — Прослідкуйте за ним, будь ласка, до поки я буду працювати з другим хлопчиком, — звернулася вона до Болік і Ярослава, що байдуже продовжували сидіти на дивані.

***

— Давай тільки швидко, бо у мене немає ні часу, ні бажання з тобою тут довго бавитись, — сердитим тоном заявив Данило ще з порогу кімнати для допиту. Він жбурнув чорну шкіряну течку на стіл, і присів на стілець навпроти юнака, який перелякано стежив за слідчим з моменту, як той з'явився у дверях. — Мене цікавлять деталі. Хто? Коли? Як? І чому? — на видиху пробурмотів Данило. — Хоча на питання коли я вже знаю відповідь. Але щодо решти, то готовий слухати, — схрестивши руки на грудях, він уставився поглядом на хлопця.

— Але я не розумію, про що йде мова, — боязко промимрив юнак. Данило оцінюючи розглядав співрозмовника. На вигляд ще зовсім дитина, років двадцять, плюс мінус. Погляд Дані зачепився за очі юнака, занадто дивно вони виглядали. Слідчий нахилився трохи вперед, щоб детальніше роздивитись зіниці, які були занадто розширені.

— Ти що під кайфом? — різко запитав Даня, стиснувши руки в кулаки.

— Н-ні, — заїкаючись, відповів хлопець, й поспішив сховати свій погляд.

— Максиме, те, що ти вживаєш різну бридоту, це твоя справа. Я тобі не мамка, аби тебе вичитувати за це. Але те, що ти мені зараз бездарно брешеш, не покращує мою думку про тебе. Навпаки, мій кредит довіри то твого слова майже вичерпується занадто швидко для тебе. Тож, перш ніж, ти зараз мені щось скажеш, раджу дуже добре подумати, тому що моє терпіння, як і довіра, мають чітко визначений ліміт.

— Ну, курнули трохи після занять, аби розслабитись! Що посадите за це?!

— За це ні, а от за вбивство Марини будеш курити тепер лише сигарети без фільтра, — Даня зробив паузу, спостерігаючи за тим як напружилось тіло співрозмовника від почутого. Здавалось, що через нерви хлопець зараз вибухне, як збовтана пляшка шампанського й забризкає всі стіни в кімнаті. Було очевидно, що він в курсі всіх подій.

— Як це трапилось? — у відповідь тиша. — Макс, її звалтували. І той, хто це зробив не користувався презервативом. Ти розумієш, що це означає? — і знову тиша. — Звичайно розумієш, адже ти теж навчаєшся на юридичному факультеті. Сімейне право. Вам же на лекціях про такі речі теж мають розповідати. Ти ж у нас майбутній адвокат. Майже представник закону. То розкажи мені, представник закону, як ти так безглуздо міг вляпатись в це болото? Ти ж розумієш, що після нашої розмови, тобі вже немає сенсу повертатись до університету? Я тобі, так би мовити, заочно випуск влаштував, тільки замість диплома у тебе протокол допиту. Тебе влаштовує?

— Вона сама винна, — ледь чутно пробурмотів Максим.

— Що-що? Голосніше, Максиме! Будь чоловіком! Нести відповідальність за свої дії потрібно мужньо і впевнено.

— Вона сама винна, — голосніше повторив хлопець.

— О, звук ми вже налаштували, тепер давай детальніше розберемось, — ехидно відповів Данило, продовжуючи сканувати поглядом співрозмовника. — І на чому ж полягає вина Марини?

— Вона сама постійно вішалась на шию мені й Кості. Але тільки доходило до постелі, так вона відразу шарахалась, немов незайманка. Хоча про її стосунки із Пікассо весь університет знає.

— Стоп! Хто такий Костя і цей ваш Пікассо?

— Костя міг однокурсник, я його ще зі школи знаю. А Пікассо це ми так жартівливо кличемо нашого аспіранта Сергія Рудника. Він просто малює картини, які потім дарує дівкам і вони ведуться на його розмазню, ніби на діаманти.

— Добре, і що це Пікассо? У нього були стосунки з Мариною?

— Ну, стосунки це дуже гучно сказано, просто інтрижка, — з насмішкою відповів хлопець. — Притиснув він її кілька разів до кабінки в туалеті, а потім покинув, як і всіх інших. У нього наречена є. Але Марина не хотіла так просто здаватись, тому постійно вішалась на нас, аби викликати ревності у Пікассо.

— Гаразд, що трапилось вчора?

— Марина прийшла на вечірку з нагоди день народження Кості. Грушей на алкоголь він ніколи не шкодував, тому всі були дуже п'яні. Я пам'ятаю лише, як Пікассо підійшов до мене і сказав, що в останній кімнаті по коридору на мене чекає Марина. Я й поплентався туди. Дурень! — тяжко зітхнув, Максим закрив руками обличчя, а коли знову опустил руки на стіл, по його щоках текли дрібні сльози. — Я зайшов до кімнати, Марина лежала повністю гола. Вона спала у відключці. Ну, я довго не думаючи,

скористався ситуацією. Вона мені давно подобалась. Дуже красива й гостра на язик була. В університеті багато, хто на неї зазіхав, але вона бігала за Пікассо, як вірна собачка.

— Ти її згвалтував. Що було далі? — стриманим голосом запитав Данило.

— Ну, це не зовсім було згвалтування, — трохи невпевнено заперечив Максим.

— Тоді що по-твоєму? Дівчина була без свідомості, коли ти вирішив проявити свої почуття, — крізь зуби процідив Данило. — Згоди на секс, вона тобі не давала, так?

— Так.

— Тоді це згвалтування! Макс, ти ж студент юридичного маєш розуміти різницю між сексом за згодою обох сторін, і згвалтуванням. Гаразд, що було потім?

— Я встиг кінчити, перш ніж Марина прийшла до тям. Але вона відразу все зрозуміла й почала кричати та погрожувати мені, що все розповість батькові. Але мені тоді було так байдуже, я свою справу зробив. Окрім цього я був такий п'яний, що відразу відключився, коли вона одягнулась і вийшла з кімнати.

— Тобто вбив її не ти?

— В якому сенсі вбив? — хлопець оторопіло поглянув на слідчого очима наповненими страхом. — Марина м-мертва? — заїкаючись перепитав він.

— Так, її тіло знайшли сьогодні вранці, — холодно відповів Данило. З усіх сил він намагався зберігати спокій, аби зрозуміти чи цей малий покидьок навпроти нього зараз розіграє спектакль чи справді вперше чує про вбивство дівчини.

— Це не я! — різко заявив хлопець, зриваючись на ноги. — Я вам клянусь, Марина була живою, перш ніж я вирубився. А проснувся лише сьогодні близько дванадцятої години дня. Признаю, я трахнув, але не вбивав. Клянусь!

— Що мені твоя клятва? Тобто я маю повірити те, що після того, як дівчини тобі погрожувала батьком, ти ніяк не відреагував на це, а просто заснув, коли вона пішла?

— Саме так все й було! А що мені б зробили? Моя мама все одно відмазала б. Максимум, що могли б зробити, змусити одружитись з Мариною. Так я не проти. Стоп!

— різко заявив Максим, виставивши одну руку перед собою. — У мене ж алібі є! Дівчата, в кімнаті яких я заснув. Точніше одна - Аня. Вона мене вранці розбудила, й розповіла, що зустріла в коридорі Марину й відразу після цього прийшла в кімнату, намагалась мене виштовхати, але не змогла розбудити, тому змушена була спати разом зі мною в одній кімнаті. Щоправда, я цього не пам'ятаю, але ви можете у її про все розпитати, я впевнений, що Аня все підтвердить.

— Гаразд, припустимо, що це не ти вбив Марину. А як щодо твого друга Кості? Або цього Пікассо. Як думаєш, хтось з них здатен був вбити Марину? — повільно запитав Данило, показуючи хлопцеві рукою на стілець, аби той знову присів. У цю мить двері в кімнаті відчинились і на порозі з'явилась Дагмара. Даня різко обернувся й здивовано поглянув на напарницю. Перш ніж вона встигла щось промовити, він зрозумів, що вона має відповідь на його запитання.

— Дань, можна тебе на хвилинку? — втомленим голосом запитала Дагмара, тримаючись обома руками за двері. Данило встав із-за столу й вийшов з кімнати, зачинивши за собою двері.

— Що трапилось?

— Цей Костя все бачив. Все трапилось на вулиці біля гуртожитку. Хлопець мимоволі став свідком скандалу між Мариною та Сергієм. Він типу їхній друг.

— Так, я знаю. Пікассо. Мені Максим розповідав про нього і про його стосунки з Мариною, — поспішив додати фактів Данило.

— Марина напала на цього Пікассо, він її відштовхнув... — Дагмара склала губи трубочкою, немов задумалась, чи варто продовжувати говорити, чи вже все зрозуміло.

— Вона перечепилась через бордюр і впала, вдарившись головою об бетонне огороження клумб.

— Зрозуміло, нещасний випадок. Але як її тіло опинилось на лавці посеред парку?

— Пікассо вирішив, що так йому вдасться уникнути покарання, а Костя допоміг.

— Йой, яке дурне! Як співучасник піде. А те дурне, — Даня показав на двері кімнати, де самотньо сидів Максим. — За згвалтування сяде, — тяжко зітхнувши закінчив Даня.

— Оце хлопці погуляли... — пробурмотіла Дага, притулившись спиною до стіни.

— Ага, на все життя запам'ятають, — сухо додав Данило, почесавши потилицю.

ДЕНЬ 14

Йому ніколи не набридне повторювати свій суботній ритуал. Весь тиждень він з нетерпінням малої дитини чекає цього дня, аби знову возз'єднатись із темрявою й уполювати чергову жертву для своїх втіх. Лїнивою ходою знову крокує малоосвітленими вулицями, немов хижак вистежуючи свою здобич. Цього разу він вирішив піти трохи іншим маршрутом. Йти в цьому напрямку було трохи небезпечно. Занадто довго колись жив в цих околицях, а тому був ризик, що на шляху трапиться хтось знайомий. Але все ж вирішує ризикнути, тому що пам'ятав кількох сусідніх дівчат, які давно викликали в нього інтерес.

Нещодавно він, навіть, зустрів одну із них. Її аромат застряв йому клубком в горлі. Він зміг лише видавити із себе дурнувату посмішку. А німфетка щось безупинно розповідала своїм тоненьким голоском. Ледь зміг стримати себе, аби не накинутись на неї посеред білого дня на очах у всіх сусідів. А вона, ніби знущалась із нього, дістала люстерко і блиск для губ червоного кольору, яким почала спокусливо мазати по своїм устам. На мить заціпеніє, дівчина помітила, як змінилась його поведінка, й турботливо почала питати, як він себе почуває. Він дивився на її тендітну шию, червоні уста, біле волосся зібране у хвіст, й не міг промовити ні слова. Його тіло нило від однієї думки, чому так повільно темніє. Чи може потягнути трохи час, доки стемніє і потім завести її десь в тихе місце, де їм ніхто не завадить? На жаль, кілька сусідів вже встигли помітити, як він йшов у компанії цієї красуні, а це занадто небезпечно. Нехай, можливо, якщо йому пощастить і він зустріне її знову, але вже за інших умов, і без ненависних свідків. От тоді, він їй зможе пояснити, що з ним, і як він себе почуває.

Саме ця думка керувала ним, змушувала піти рідними стежками. Він надіявся, зустріти її. Вирішив, якщо удача йому сьогодні не всміхнеться, то час від часу буде навідуватись в ці місця, до поки не зустріне її. Одного разу, це все ж таки має трапитись. Вже кілька днів він засинає і прокидається з думкою про неї. Їде на роботу. Працює. Повертається

з роботи. Вечеряє. І весь цей час вона стоїть перед його очима і фарбує свої уста червоним блиском. Подумки вже безліч разів зробив з нею те ж саме, що з усіма попередніми. Але подумки його не влаштовує. Його руки трясуться, коли він уявляє її шию. Її довгу й тонку шию.

Робить глибокий вдих, немов намагається впіймати слід від її парфумів. Але дарма. Минає одну вулицю, потім ще одну, але її аромату ніде немає. Сам того не помічаючи, він зупиняється лише біля її під'їзду. Відходить трохи в сторону й починає очима блукати по вікнах. Бачить вікна її квартири, бо чудово знає, де вона живе, хоча ніколи не був у списку гостей. У вікнах горить світло. Вона там. Він її не бачить, квартира на шостому поверсі, але знає, що вона там, ніби відчуває її своїм нутром.

Простоявши якийсь час в темряві, до нього приходить усвідомлення, що він марнує свій час. Сьогодні удача не на його стороні. Це його дратує. Розлючений йде, намагаючись не обертатись, аби більше не дивитись на те кляте вікно. Одного чудового дня вона точно стане його. Лише після того, як візьме своє, нарешті зможе похоронити її у своїй пам'яті. Крокує швидко, ледь встигає розглядатись довкола. Вулиці порожні. Зовсім нікого окрім нього. Дивиться на свій годинник. Змарнував купу часу, аби просто помріяти під вікном, ніби закоханий підліток. Злиться ще більше. Він вже майже втрачає останню надію, що сьогодні взагалі трапиться будь-хто.

Образя підступає до горла й починає давити його невидимою рукою. На очах виступають сльози. Швидко змахує їх рукавом своєї куртки. До наступної суботи ще цілий тиждень! Знову чекати довгих сім днів, очікуючи, що пощастить саме цього разу. Для нього це нестерпні муки. Як лише раніше його вистачало на кілька місяців?! Місяць. Тридцять один день. Зараз цей термін для нього здавався нереальним. Так довго чекати вже було не в його силах. Ще раз озирається довкола, ні душі. Від гніву стискає руки в кулак, що аж нігті впиваються в долоні. Різко зупиняється й, повертаючись, дивиться в сторону, звідки прийшов. В голові промайнула думка швидко повернутись. Але навіщо?! Сам не розуміє, але його ніби щось манить назад. Кілька секунд він стоїть обмірковуючи свій план, який придумує на льоту. Врешті повертається й швидким кроком йде тим же шляхом, яким щойно йшов. В обличчя вдаряє крижаний вітер, але йому зараз байдуже на погоду. В середині в ньому палає багаття з емоцій і нестерпного бажання, що обпікає його чорну душу.

Він так сильно поринув у свої думки, що його слух не відразу ловить в тиші нічної вулиці його ім'я. Його ім'я доноситься до його вух на солодких хвилях дівочого голосу. Обертається і бачить її. Спочатку трохи розчаровується, адже мріяв побачити іншу, але те, що бачить йому дуже подобається. Його миттєво охоплює ейфорія, яка розтікається венами. От же дурень, він зовсім забув про існування цієї красуні. Вся в матір. Поки вона йде йому на зустріч, жадібно розглядає німфетку. Її біла шкіра аж світиться в темряві. Довге, пишне, чорне волосся розплетене й легенько розвіюється за вітром. Йому відразу хочеться з головою зануритись в цю копну із шовковистого волосся. Швидко облизує свої губи, ніби злизуючи з них мед. Помічає, що красуня одягнена трохи вульгарно. Раніше за нею такого не помічав. З-під розстебнутого пальта, видніється коротка сукня, яка щільно обтягує її тендітну фігурку. На ногах чобітки на каблучку, якими вона спокусливо покає, коли наближається до нього, широко посміхаючись. Ну, звичайно червоні, немов калина, уста. На деякий час затримує на

них свій погляд, але змушує перевести на щось інше. Дурнувато посміхається їй у відповідь. Вона щось починає тарабанити своїм солодким голосом, але він її не чує. Думками, він гуляє по району, намагаючись пригадати якесь затишне місце, де вони зможуть продовжити їхнє раптове побачення вже на одинці.

— Добре, що я вас зустріла! — доноситься до його вух. — У Дани сьогодні день народження і я поспішаю до неї. Тут правда йти, десять хвилин, але признаюсь чесно, трохи лячно. Сьогодні на вулиці якось незвично темно, або ж це мені лише здається, — видає знервований смішок. — Давно вас не бачила? Ви, напевно, дуже зайняті?

— Так, багато роботи, — слова йому даються дуже важко.

Німфетка безперервно щось розповідає в той час, коли його мізки закипають. “Йти десять хвилин” — ця фраза застрягла в його голові. Він не може зрозуміти, куди саме вони йдуть, адже він тупо прямує за нею. Раптом бачить попереду невеликий заїзд ліворуч. Задній двір біля магазину. Його зазвичай працівники використовують як стоянку для машин. Йому щастить, три дні тому магазин закрили на ремонт, отже там нікого не повинно бути. Дівчина безтурботно щось розповідає про плани на зимові канікули, але він лише мовчки посміхається, бо його плани не дозволять реалізуватись її планам. Підходять ближче до заїзду, він непомітно дістає із кишені свої снасті й дякує своїй вірній компаньйонці темряві, що приховує його рухи від очей дівчини.

Далі все трапляється швидко, але чітко за сценарієм. Затягує її на задній двір, й кілька секунд нерухомо дивиться на беззахисну красу у своїх руках. Він згорає від нетерпіння, але намагається не спішити. Хоча часу в нього обмаль. Зі звирячою силою починає рвати сукню на дівчині. Тканина тріщить в його руках, але не піддається. Його це сильно дратує. Ще один ривок, і нарешті його очам відкривається ніжне дівоче тіло. Починає хаотично мацати його до поки його руки не зустрічаються на тонкій шиї німфетки. Починає легенько тиснути на неї, повільно збільшуючи силу натиску. Відчуває, як його тіло тремтить в цю мить. Різко відпускає і нахиляється над оголеним тілом, жадібно вдихаючи його аромат. Солодкий і п'яний. Від насолоди заплющує очі. Його дихання так пришвидшилось, що він ледь встигає хапати ротом повітря.

Знову дивиться на її шию. Нахиляється і починає її цілувати. Її шкіра, немов ковток води, якої йому бракувало весь тиждень. Зараз він нарешті може втамувати свою спрагу. Його руки мимоволі весь час тягнуться до її шиї й він відпускає їх на волю, бо уже не в змозі їх стримувати. Його довгі пальці, немов щупальці обхоплюють тендітну шию в щільне кільце й починають стискати її. Його серце скажено калатає в грудях, а тіло все тремтить від по ньому блукає розряд току. Від задоволення, він немов сам задихається й починає битись в конвульсіях. До нього не відразу долітають чийй слова позаду. Він ледве приходить до тями, але його мозок вже реагує.

Крик! Писклявий жіночий крик, який здається лунає звідусіль. Він схоплюється на місці, й перелякано роздивляється докола. Помічає, промінчики світла, які знезацька десь з'явилися. І перш ніж втекти, затримує свій погляд на червоних устах. Які ж вони спокусливі, але в нього немає часу, аби насолодитись ними. Уста він завжди залишав на десерт. Швидко зриває з руки німфетки браслетик. Йому обов'язково потрібно прихопити щось із собою на згадку. Адже спогади теж потрібно підживлювати, щоб вони не тьмяніли. Йому швидко вдається втекти. Тут на допомогу знову приходить вірна подруга. Немов вітер, він непомітно і майже безшумно несеться вуличками до

свого будинку. Перед очима досі стоїть вона. Точніше її бездиханне тіло, яке залишилось лежати на задвірку. І тут його немов б'є блискавка. Різко зупиняється й відчуває, як хвиля жаху накриває його. Він не впевнився, чи дівчина точно мертва.

***

— Це він? — гнівно запитує Дагмара, продираючись крізь натовп з оперативників, які перегородили прохід на задвірок магазину. Першого кого вона помічає це Болік, і вона напролом йде в його напрямку. Раптом із натовпу визирає Данило, який нерухомо спостерігає за напористими рухами напарниці.

— Його сполохали, але дівчина все одно мертва, — пригнічено заявляє Данило, киваючи головою на бездиханне тіло жертви, що лежить на землі.

— Губна помада не розмазана, — відразу помічає розбіжність Дагмара.

— Кажу ж його сполохали, тому скоріше за все не встиг.

— Вдалось ще щось в'яснити? — сердито запитує Дага, натягаючи медичні рукавички на свої руки. Вона обережно присідає біля тіла, аби ближче його роздивитись.

— Все трапилось менш ніж годину тому, — мовить спокійним голосом Даня, і теж присідає біля напарниці. На його руках вже помітні рукавички, але жертва його вже не цікавить, тому він просто витягує руки перед собою й складає їх до купи. — Ремонтні роботи завершилися раніше, тому працівники вимкнули світло і розійшлися. Напевно тому маніяк подумав, що тут нікого немає і подумав, що це місце безпечне для нього. Але власниця магазину затрималась у своєму кабінеті, а коли різко вийшла на вулицю через запасний вихід, то відразу побачила чоловіка, котрий сидів поверх дівчини. Вона спочатку подумала, що він намагається їй допомогти, але він взагалі не реагував на запитання жінки. І тут вона помітила, що він її душить. Почала кричати, цим самим сполохала вбивцю. Перш ніж хтось прийшов на допомогу, за чоловіком уже й слід пропав. Хтось викликав швидку і зателефонував до поліції.

— Як це трапилось? Цей район мали пильно патрулювати, де патрульні групи? — розлючено крізь зуби процідила Дагмара.

— Даго, заспокойся! Патрулі добре виконували свою роботу, просто раніше він не нападав саме в цьому районі, тому ми не зосереджували свою увагу на цьому напрямку. Хоча машини тут теж патрулювали, але, як бачимо, цього виявилось недостатньо, — останню фразу Даня промовив майже пошепки. Він дивився на обличчя напарниці, яке було позбавлене жодних емоцій, вона лиш ритмічно мотала головою, немов кожне слово Данила було помилковим.

— Якщо так далі піде, ми його ніколи не зловимо, ти це розумієш? — запитала різко вона, й зазирнула напарникові так глибоко в очі, ніби хотіла побачити там його душу.

— Сьогодні він напав в цьому районі, а через тиждень взагалі може перебратись на інший берег міста. Даня, не мені тобі говорити, яке велике місто Київ, — Дага розкинула руками, немов намагаючись продемонструвати масштаби міста. — Ми його ніколи не впіймаємо! Ця паскуда вже, навіть, перебралась з іншого міста. Що йому вартує наступного разу перебратись до іншого району? Все місто ми патрулювати не зможемо, так і будемо завжди плентатись на кілька кроків позаду нього.

— І що пропонуєш?

— Поки що не знаю, але неодмінно щось придумаю, — гнівно випалила Дагмара й обернулася докола. Задвірок був трохи осторонь від центральної дороги, а тому пересічні проходили мимо, навіть не помічаючи, що тут відбувається. Мозок Даги зараз працював зі скаженою швидкістю, намагаючись згенерувати якусь думку. — Менш ніж за місяць у нас три жертви від рук цієї мерзоти. А він лише один! Даня, якщо ми не можемо впіймати одну паскуду, то що ми з тобою робимо на службі?

— Я цілком розумію твій стан зараз, черговий наш промах повністю виправдовує твою злість, але вибач за те, що зараз скажу, — тяжко зітхаючи пробурмотів Данило, й схопив напарницю під руку, спробував відвести її трохи в сторону, по далі від решти колег. — Я маю це сказати...

— Ні! — сердито викрикнула Дага, вириваючи із рук напарника. — Ти чуєш мене?! Навіть не смій мені знову говорити, що ми маємо дозволяти цій паскуді вбивати, аж до поки він не промахнеться і не викаже себе. Даня, я кістками ляжу, але це падло знайду, — вона майже кричала, розмахуючи руками. — А ти задумувався над тим, скільки піде часу на те, щоб він припустився помилки? Місяць? Пів року? А може кілька років? Даня, та за цей час ти уявляєш, скільки ще школярів він відправить на той світ?

— Уявляю, — спокійно відповів Данило. — Навряд чи нам твоя істерика зараз якось допоможе. Тому пропоную заспокоїтись, і подумати.

— Він не встиг розмазати помаду, — раптово пробурмотіла Дагмара, втупившись поглядом кудись мимо напарника. Вона залякла на місці, й помітно було лише, як думки бігають по її очах. — Уста були його завершальним актом, але його сполохали й він кинувся тікати, — бурмотіла вона, не звертаючи уваги на розгублений вигляд напарника. — Хто уже знає, що жертва померла? — різко запитала Дагмара, повертаючись обличчям до напарника.

— В сенсі? Ти про що?

— Вже комусь повідомили, що дівчинку знайшли задушеною?

— Лише наші знають. Тіло ще не ідентифікували, а Ярік намагається зламати блокування на телефоні, аби зв'язатися із батьками.

— Це дуже добре! Це лише грає нам на руку, — задоволено промовила Дагмара, й знов поринула у свої роздуми.

— У тебе є ідея? — боязко запитав Данило, спостерігаючи за тим, як змінюється вираз обличчя Дагмари.

— У мене є ідея, — киваючи головою підтвердила вона. — І якщо це спрацює, і та паскуда поведеться, то я клятий геній, ти зрозумів? — збуджено випалила Дагмара.

— Мені уже страшно, але я готовий слухати.

— Почекай тут, — заявила напарниця і побігла в сторону Боліка. Даня бачив, як вона про щось шепочеться з ним. Він різко відхилив голову від неї й дивиться на Дагу так, ніби вона здуріла, але все ж киває головою, погоджуючись з нею. Потім ще щось говорить Дагмарі, перш ніж та розвертається і йде в напрямку Данила.

— Про що ви там шепотілись? — збентежено запитує Даня, не відриваючи погляду від напарниці. Він лише зараз помітив, що на його руках досі медичні рукавички, тому починає їх знімати одну за одною. Дивиться на свої від холоду червоні руки, покриті білим тальком. Дагмара мнеться з відповіддю на його питання, і через це він починає

нервувати. Напарниця помічає його знервоване обличчя, й кладе свою руку йому на плече, а її обличчя розпливається у кривій посмішці.

— Дань, тобі треба виступити перед журналістами, — винувато кривиться Дагмара й тепер вона спостерігає, як від страху широко округлюються очі Данила, якими він її свердлить.

***

— Все досить просто, говориш журналістам, типу нарешті у нас появилася чудовий шанс вийти на слід маніяка. Адже третій жертві вдалось вижити завдяки випадковій пересічній жінці, котра сполохала нашого любителя німфеток, — Дагмара в черговий раз озвучує хід своєї ідеї, до поки вони п'ють каву в коридорі управління, до поки чекають на приїзд представників ЗМІ. — Пам'ятай, ти маєш виглядати дуже переконливим. Скажеш, що зараз дівчинка знаходиться в лікарні під наркозом, і ми з нетерпінням чекаємо, коли вона отямиться.

— Ой, не подобається мені твоя вигадка, — Данило тяжко зітхає, притулившись до стіни. — Ти реально думаєш, що маніяк припреться до лікарні, аби закінчити розпочате?

— Так, більш ніж впевнена, — твердим тоном заявила Дагмара. — Ти пам'ятаєш, що сказала мати дівчинки? Оля ніколи б не пішла тим шляхом сама, а отже дівчина могла знати свого вбивцю.

— Або мати жертви погано знає свою доньку, — сухо випалив Даня, знизуючи плечима. Він допив свою каву, й направився в сторону смітника, аби викинути паперовий стаканчик. — Той шлях був найкоротшим від будинку Олі до будинку її подруги. Можливо, дівчина подумала, що їй вдасться швидко дібратись до місця призначення і з нею нічого не трапиться. Адже це її рідний район, вона тут виросла і відчувала себе безпечно, — розмірковував Данило, повертаючись до Дагмари.

— І все ж я відчуваю, що цей план спрацює! Дань, ми маємо бодай спробувати, — благаючим голосом промовила Дагмара.

— Вічно ти зі своїми хитрощами, — вдавав обурення напарник.

— Але ж вони працюють! — бадьоро відповіла Дага.

— Мені от цікаво, тебе мама взагалі в дитинстві не вчила, що брехати не можна?

— Мама мене багатьом речам вчила, але ж хіба все запам'ятаєш, — сміючись відповіла Дагмара. — Особливо, якщо врахувати те, що з віком моя пам'ять кращою не стає, — пробурмотіла вона, допиваючи останній ковток кави. — Слухай, якщо нічого не вийде, я придумаю інший план, як злапати цю паскуду! Буду робити все, що мені під силу, до поки не побачу його одягненого в тюремну робу. Я особисто буду сидіти в тій палаті й чекати аж той виродок появиться, аби придушити його власними руками, — в голосі Дагмари було стільки ненависті, що після її слів запала коротка тиша. — Головне дай йому чітко зрозуміти, що він вже майже в наших руках.

— Дага, я слідчий, а не актор, і грати не вмію. Але обіцяю, що буду старитись.

— Я в тебе вірю, друже, — бадьоро промовила Дагмара і поплескала напарника по плечу. — Я ще хотіла заскочити до Боліка в морг, перш ніж поїду додому. А ти йди, тебе вже напевно чекають журналісти.

— Ти сама доберешся? — стурбовано запитав Данило.

— Стас має приїхати по мене, — неохоче відповіла Дага.

— А, зовсім забув про твого аптекаря, — єхидно відповів напарник, й різко обернувши, пішов коридором, не сказавши більше ні слова.

Дагмара залишилась самотньо стояти кілька хвилин й дивитись в спину Дані, аж доки той не зник в кінці коридору. Скільки часу йому ще знадобиться, аби врешті-решт почати адекватно реагувати на Стаса? І чи взагалі таке колись трапиться? Дагмара йшла сходами, спускаючись до моргу й тішилась своїм планом, переконуючи, що він має спрацювати на сто відсотків. Головне, щоб Данилові зараз вдалось посіяти зерно тривоги в думках серійного маніяка. Вона підійшла до дверей і з усієї сили потягнула їх на себе. Відразу донеслися звуки віолончелі, які теплим відлунням проходили крізь її тіло. За роботою Болік любив слухати запис симфонічного концерту. Дага підійшла до лептопа, що стояв на столі й натиснула на паузу. Раптова тиша, що заповонила кімнату, змісила Боліка обернутись.

— Не помітив, як ти увійшла, — ніби вибачаючись пробурмотів судмедексперт. — Ти у справі чи просто скучила? — підморгнувши запитав Болік.

— Хотіла поговорити, як зі спеціалістом, — сухо відповіла Дагмара. Засунувши руки в кишені штанів, вона підійшла до столу, де лежало тіло третьої жертви, й почала пильно розглядати його, ніби шукала на ньому відповіді на свої запитання. — За останні кілька днів, я переглянула тонну заяв від жінок, які стали жертвами сімейного насильства, — почала Дагмара, й, взявшись однією рукою за задню частину своєї шії, почала її масувати, повільно схиляючи голову то до одного плеча, то до іншого. — Випадків так багато, я навіть уявити собі не могла, але всіх їх поєднує спільна риса. Я зараз про те, яким чином насильник кривдить свою жертву. Виходячи з моєї особистої аналітики та спостережень, то переважна більшість це нанесення тілесних ушкоджень, але без звалтування. Зазвичай це випадки, коли вирішили вияснити стосунки в кінці свята.

— Ну, а яке ж свято без алкоголю?! — хитаючи головою, додав Болік. Він стояв навпроти Дагмари, але з іншої сторони стола. Таким чином між ним був стіл, на якому лежало тіло дівчини, але вони розмовляли так, ніби сиділи за столиком в кав'ярні та пили каву. Болік схрестив руки на грудях та оперся сусідній стіл, який зараз уже був порожнім.

— Для таких людей, коли є алкоголь, то кожен день це свято, — скептично підсумувала Дагмара. — Не розумію, чому жінки продовжують жити з чоловіком, який безпросвітно п'є ще й на додачу руки простягає. Як на мене, то я не бачу жодного сенсу залишатись з таким чоловіком, яка з нього користь в домі, коли він все пропиває? Але переглядаючи всі ті заяви, я усвідомила, що багато речей у цьому світі не розумію. Як от, наприклад, чому наш маніяк душить жертв, але не гвалтує?

— Якщо я добре пам'ятаю, у тебе на самому початку була теорія щодо цього, і зовсім не погана. Що змінилось, що змусило тебе засумніватись у власних припущеннях?

— Ти про теорію, що маніяк імпотент? — сухо перепитала Дагмара, й стала поволі крокувати зі сторони в сторону, обхопивши руками свою голову.

— Так саме про неї. А були інші? — здивовано запитав Болік.

— Ні, у мене так точно. Чому чоловіки стають імпотентами? — різко запитала Дага, навіть не глянувши в сторону судмедексперта.

— З різних причин, — спокійно відповів він. — Наприклад психологічні проблеми.

— Ні, це не наш випадок, — категорично замахала пальцем Дагмара. — У випадку психологічних проблем, у чоловіка не виходить у ліжку з партнеркою. Але якщо сьогодні не виходить з однією, то завтра може без проблем вийти з іншою. Це тимчасова проблема. Сюди можна додати алкогольне сп'яніння й фізичну втому. В нашому ж випадку, для маніяка процес удушення прирівнюється до статевому акту, якого немає. Якби він був повноцінним чоловіком, то навряд чи міг себе стримати від бажання заволодіти жертвою повністю. Але він цього не робить, значить не може. Чому? Бо хворий.

— Цілком можливо, — погодився Болік. — На жаль, існує чимало хвороб, які можуть спричинити цей стан у чоловіка. А якщо через вік?

— Тобто? Ти хочеш сказати, що наш маніяк старенький дідок, і саме тому нападає на підлітків, тому що вони слабші від нього?

— Ну, чому відразу дідок, — заперечив Болік. — Імпотенція може наступити й після сорока. До речі, що там із тим гудзиком, який ми знайшли на місці вбивства другої жертви?

— Спочатку підозрюваних був цілий список, але чим детальніше ми перевіряли кожного, тим список пустішав до поки зовсім не став порожнім.

— А ви перевіряли лише чинних чи й тих, хто вийшов на пенсію?

— Що? — оторопіло запитала Дага, зупинившись на мить. Її мозок знову працював в скаженому ритмі, намагаючись уявити, як чоловік літнього віку блукає нічними вулицями в пошуках німфетки. До цього її уява чомусь малювала маніяка, як чоловіка віком від тридцяти до сорока п'яти. Дагмара стряхнула голову, проганяючи думку, яка здавалась їй безглуздою, на перший погляд. І тим не менш подумки зробила помітку у своїй голові, аби перевірити це потім. — Я тобі дуже вдячна за таку версію, але не перенавантажуй мій і без того завантажений мозок. Давай ліпше сфокусуємось на темі хвороби. Скажи, по ідеї це ж має фіксуватись в медичній картці пацієнта, вірно?

— Якщо імпотенція настала внаслідок невдалої операції, або лікування, то так звичайно лікар зробить помітку для інших лікарів, котрі будуть мати справу з таким пацієнтом. Але якщо хворий обрав метод самолікування, то імовірніше, що про його проблему ніхто не знає, окрім дружини, якщо він звичайно одружений.

— Добре, що ми знов повернулись до теми сім'ї, — на мить затрималась Дагмара й перевела свій погляд на Боліка. — Як думаєш, чи стане дружина терпіти чоловіка імпотента з чітко вираженою хворою насильницькою схильністю?

— Простіші питання у твоєму списку вже закінчились? — розсміявся судмедексперт.

— Так, ще років так шістнадцять, — крізь посмішку відповіла Дага. — Залишились ось лише такі. Просто в діях нашого маніяка є певна логіка. Він виходить на полювання лише в суботу. Є щось, або хтось, хто заважає йому робити це частіше.

— Може багато працює? Або можливо він виходить, але в будні дні полювання не приносить результатів. А може й приносить, просто ми ще не виявили ці результати.

— Ні, він і в Черкасах вбивав лише у суботу. Якби все було так, як ти кажеш, то уже давно б його результати стали явними. Ні, він живе з кимось, і цей хтось десь зникає на кілька годин щосуботи. І саме в цей час наш любитель німфеток не помітно виходить на полювання. Окрім дружини, з ким ще може жити чоловік?

— Пф, Дага, що за питання?! Так з ким завгодно, — випалив Болік. — Наприклад з мамою, — від цих слів її ніби вдарило током.

— З мамою, — повторила вона останні слова колеги. — А знаєш, у нас на початку був один такий, що живе з мамою, але в нього алібі. І там мати хвора, навряд чи він відправляє її на фітнес щосуботи. Але тому на вигляд десь від тридцяти до тридцять п'яти років. І хворим він теж не виглядав. Це я зараз перебираю в голові причини імпотенції, — відмахнулась Дагмара.

— А тебе не дивує, чому молодий чоловік в такому віці живе з мамою?

— Бо він доглядає за жінкою. Кажу ж тобі, що в нього хвора мати. Окрім цього, він був одружений, — байдуже промовила Дага. Її погляд метався по стінах кімнати, аж доки його не впіймав оторопілий погляд судмедексперта. — Що? — спантеличено запитала Дага. Вона ніяк не могла зрозуміти причини такого погляду у співрозмовника.

— Був одружений? Ти зараз серйозно?

— Так. Болік, люди часто одружуються, а потім розлучаються. Ти пропонуєш, мені їх теж перевіряти?

— Але його ти перевірила? Я маю на увазі, причину по якій він розлучився?

— Так, звичайно. За згодою двох сторін, — байдуже пробурмотіла Дагмара. Вона ніяк не могла збагнути, до чого веде ця розмова.

— Гарзд, скажу інакше, — спокійно заявив Болік, піднявши одну руку трохи вгору. — Дага, існують ще механічні травми статевих органів, які теж можуть призвести до імпотенції, — після цієї заяви в морзі запали тиша. Можна було лише почути незадоволене потріскування лампи. Дагмару ніби паралізувало від слів чоловіка, вона продовжувала стояти рівно, тримаючи руки в кишенях. Вона ще ніколи так не шкодувала про відсутність Данила, як зараз. Він теж мав це чути. В тандемі з ним, її мозок працював ліпше. Вони гармонійно доповнювали одне одного. Марно було блукати очима по кімнаті в пошуках його очей. Вона власноруч віддала його журналістам на розтерзання. Але все одно її очі почали бігати по кімнаті, тільки б уникнути погляду Боліка. І нарешті зачепились за тоненьке зап'ястя руки дівчини.

— Цього разу він забрав її браслет, — сухо промовила Дагмара й поспішила в напрямку дверей.

— Звідки знаєш? — їй в спину крикнув Болік.

— Мати жертви сказала, — на ходу відповіла Дагмара. А потім завмерла біля дверей, й обережно повернулась. Вона знала, що відразу зустріне погляд судмедексперта, тому намагалась тримати себе в руках. — І до речі, дякую за розмову. Вона виявилась дуже продуктивною і пізнавальною для мене. Тепер в разі чого, буду відразу знати, до кого звертатись, — трохи сором'язливо пробурмотіла Дага, й штовхнула двері, щоб швидше сховатись за ними від сорому, який чомусь раптом почав душити із середини.

ДЕНЬ 16

В палаті було темно і тихо. Лиш з кутка кімнати доносилося солодке сопіння Данила, котрий перестав реагувати на слова Дагмари близько другої години ночі.

Скрутившись в позу ембріона він дрімав у кріслі. Дага раз за разом поглядала на свій телефон, перевіряючи час. Чим ближче було до ранку, тим більше росло роздратування у неї в середині. Вони змарнували майже весь день в очікуванні, що любитель німфеток заявиться до лікарні, аби прикінчити чудом врятовану дівчину. Годинник показав п'яту двадцять ранку понеділка, а вбивця так і не з'явився. На що він чекає? Адже зі слів Данила, які він озвучив журналістам, було чітко зрозуміло, що для поліції жертва являється дуже важливим свідком і від її показань залежить хід розслідування. Можливо, ця заява спрацювала на маніяка по-іншому, і він, злякавшись, кинувся тікати? В такому випадку, є велика ймовірність, що вбивства продовжаться в іншому місті. Він уже в полоні насолоди, котру отримує від вбивств, що навряд чи сам зможе зупинитись. Можливо, знову зробить перерву в кілька місяців, а потім знову нагадає про себе десь, наприклад в Одесі. Чом би й ні?! Місто теж велике, загубитись в ньому не складно.

А може маніяка хтось попередив про засідку, яку йому приготували? Ця думка, немов ударила Дагмару прямо по обличчю, змусивши її виснажений мозок працювати ще інтенсивніше. Але хто міг проговоритись? Про її план знає небагато, але й немало людей. Їхня оперативна група, а це близько дванадцяти осіб, плюс батьки дівчинки. Дагмара могла бути цілком впевненою лише в їхній четвірці, щодо решти були сумніви. Кожен міг випадково пробазікатися комусь іще, а той ще комусь. Саме так з'являються плітки, які окрім шкоди, нічого корисного не приносять. Якщо ж це дійсно так, тоді зрозуміло, чому вбивця не з'явився протягом дня.

Дага тихо встала із лікарняного ліжка, на якому лежала весь час, немов спляча красуня, й ледь ступаючи, підійшла до вікна. На вулиці було ще зовсім темно. Листопад підступний місяць. Дивишся ось так у вікно й не розумієш, чи вже ранок, чи вечір. Зимова пора окутує людей холодом й занурює в суцільну темряву. Дагмара дивилась у вікно, спостерігаючи, як поволі прокидається місто, а в її голові по колу, немов на дитячій каруселі, безперервно крутились слова Боліка. Механічні травми статевих органів. Вбивця може жити з мамою. Вікова імпотенція. Гудзик на місці злочину від поліцейської форми. Її здавалось, ніби вона зараз збирає пазли. Ось у неї так багато різних елементів, котрі потрібно скласти в одну картинку, і вона перебирає купу елементів у пошуку потрібного, але кожний раз мимо. І це її дратує ще більше.

Раптом вона здригається від скрипу дверей. Але вона не повертається, аби подивитись, хто відчинив двері. Натомість вона продовжує нерухомо стояти на місці й спостерігати у вікно за фігурою в чорному. Раптовий гість чітко відображається у темному вікні палати, перед яким вона стоїть. Дагмара бачить, як він повільно крадеться у неї за спиною, але не може поворухнутись. Вона подумки віддає накази своєму тілу, але воно відмовляється їх виконувати. Ось фігура вже наблизилась до неї впритул, Дага бачить, як чоловік підіймає свої довжелезні руки й кладе їх спочатку на її розправлені плечі. А потім його пальці, немов павуки, починають повзти до її шиї. Вона відкриває рот, аби закричати, але не може видавити із себе жодного звуку. Довжелезні пальці нарешті знаходять її шию, й починають стискати. Дагмара з усіх сил намагається розгледіти обличчя вбивці у відображенні на склі. Але це обличчя щосекунди міняється. Дага починає задихатись, й жадібно хапати ротом повітря, але все марно. Раптом вона помічає у вікні відображення вовка, який стоїть на порозі палати, й спостерігає за її

повільною смертю. Дагмара починає битись в конвульсіях. Перш ніж провалитись у безодню, до неї доноситься знайомий голос. Вона чіпляється за цей голос, немов за рятувальний круг. Бо ще з дитинства знає, що власник цього голосу, без вагань віддасть своє життя за неї.

— Дага, — Данило легенько штовхає кілька разів напарницю в плече до поки та не розплющує свої сонні очі. — Добрий ранок! — тихо вітається він.

— Що трапилось? — перелякано запитує Дагмара, підриваючись на ліжку. Вона озирається довкола палати, намагаючись усвідомити, де реальність, а де лише бурхлива фантазія її свідомості. — Я що відключилась?

— Ага. Ось тримай, я купив нам каву, — відповів Даня, протягуючи напарниці стаканчик з гарячим напоєм. — Але не хвилюйся, я теж вирубився. Переговорив з поліціантами, котрі чергували біля входу в лікарню, а також біля входу до відділення. Ніхто із них не помітив нікого підозрілого. Ба більше, перевірили записи на камерах, біля цієї палати ніхто, навіть, не ошивався. Ти тільки не засмучуйся, твій план був дійсно хорошим, просто щось пішло не так.

— Не засмучуйся?! — гнівно випалила Дагмара, продовжуючи сидіти на лікарняному ліжку, тримаючи стаканчик з кавою. — Я зараз задихнусь від злості! Мій план мав повинен був спрацювати. Цю паскуду хтось попередив! — прошипіла вона, ніби розлючена змія. — Хто міг бовкнути зайвого? — прищулившись, запитала Дага, й зробила перший ковток міцної кави. — Це що кава з автомата? — скривившись, поцікавилась вона.

— Пів на сьому ранку, де я по-твоєму маю ще взяти каву о такій годині? — іронічно пробурмотів Данило, сідаючи на край ліжка.

— Пф яка гидота! У нас в управлінні теж автомату є, але набагато смачніша.

— Не подобається, не пий! Я тебе не змушую.

— Ти ні, а от моему мозку потрібно підзарядитись бодай чимось, — відповіла вона, й скривившись, зробила черговий ковток. — Ти ще й цукру туди додав? — обурилась Дага, й своїм поглядом, немов ударила напарника по обличчю.

— А це вже випадково. Просто забув нажати кнопку “без цукру”, — відповів Даня, подивившись на напарницю винуватим поглядом.

— Добре, не до цього зараз! Ліпше скажи, хто з нашої команди міг пробазікатися про наш задум? Ти працюєш з цими людьми довше, а отже маєш ліпше їх знати.

— Я дуже сумніваюсь, що це міг бути хтось з наших, — мотаючи головою, відповів Даня. — Але перш ніж я почну допитувати наших колег, пропоную навідатись з цим питанням до батьків дівчинки.

— Читаєш мої думки, — сухо промовила Дага, піднявши одну брову.

***

Слідчі стояли біля дверей квартири, де мешкала сім'я останньої жертви, й чекали аж хтось нарешті відчинить двері. Минуло кілька хвилин, перш ніж за дверима почувся якийсь шурхіт і клацання замка. Двері різко відчинились і на порозі з'явилась жінка. Дагмара добре запам'ятала матір дівчинки, коли бачила її в ніч вбивства. З того часу минуло лише близько тридцяти годин, а здавалось, ніби тридцять років. Жінка встигла

за цей короткий час помітно постаріти. Якби існував рентген, котрий би показував всі шрами на серці, можливо хоча б це змусило людей спочатку думати, перш ніж щось робити або говорити. Будь-яке слово може подряпати, будь-який вчинок може вбити.

Дагмара немов заціпеніла, побачивши жінку на порозі. На мить вона, навіть, забула навіщо взагалі приїхала сюди. Вся лють й роздратування, які переповнювали Дагу дорогою сюди, зникли в одну мить, немов їх розвіяло на протязі, тільки-но двері перед ними відкрились. Від жінки, яку Дага бачила суботнього вечора, мало що залишилось, здавалось, навіть, волосся поблякло й губилось на фоні її сірого обличчя. Жінка теж якийсь час стояла й мовчки дивилась на слідчих своїми порожніми очима, а потім, не проронивши ні слова, повернулась і пішла коридором, залишивши двері відчиненими. Цей жест слідчі прийняли як запрошення, а тому обережно переступили поріг квартири й зачинили за собою двері.

Минувши коридор, вони знайшли жінку на кухні. Вона покійно сиділа за столом, склавши руки перед собою. Її очі були заплющені, а губи так міцно зжаті, немов за ними ховалась найцінніша таємниця. Коли Данило разом з Дагмарою підійшли до стола, жінка різко розплющила очі, й здивовано поглянула них, немов бачила вперше. Її повіки рухались повільно, ніби жінка трималась з останніх сил, аби не заснути. Раптом на кухні з'явився чоловік. Його вигляд здавався трохи здоровішим ніж дружини. Він теж здивовано подивився на слідчих, але не розгубився.

— Доброго ранку, — пробурмотів чоловік. Він підійшов, й ззаду обняв дружину за плечі. — Вибачте моїй дружині, вона зараз себе погано почуває. Кохана, — звернувся він до жінки, трохи схилившись над нею. — Можливо тобі краще піти в ліжку? Навіщо ти встала?

— Хочу слухати, — ледь прошепотіла жінка, й продовжувала нерухомо сидіти.

— Ваш план вдався? Ви впіймали його? — збуджено запитав чоловік.

— На жаль... — сухим голосом пробурмотів Данило. — Ми чергували в лікарні понад добу, але вбивця так і не з'явився. І саме через це ми зараз тут.

— В якому сенсі? — спантеличено запитав хазяїн квартири.

— Ми припускаємо, що вбивцю хтось попередив про наш засідку, — розмову вів Данило. Дага продовжувала покійно стояти біля напарника і раз за разом крадькома кидати погляд на жінку за столом. — Пане Вікторе, скажіть ви випадково нікому не говорили про наш задум?

— Я? Ні! — різко відповів чоловік.

— Я розумію, що те, що трапилось нелегко пережити. Сам кілька разів втрачав дорогих мені людей, тому знаю, про що говорю, — голос Данила був дуже спокійним і рівним.

— Я лише прошу вас зараз подумати й спробувати пригадати, з ким ви розмовляли останній день. Можливо, хтось приходив до вас?

— А я вам ще раз повторюю, що ми ні з ким не спілкувались! — сердито процідив крізь зуби Віктор. — Ви ліпше б шукали вбивцю нашої доньки, замість того, щоб ставити тут свої дурні запитання! — його голос перейшов на крик. — Цей покидьок вбив нашу єдину доньку. Нашу Олечку. Наступного місяця їй малось виповнитись шістнадцять років! Ми збирались поїхати на її зимові канікули до Карпат. Оля любила кататися на лижах. От скажіть, що ви зробили для того, аби спіймати вбивцю нашої

доньки?! А? Нічого! Ходите тут, й допитуєте своїми питаннями. Тільки це ви й вмієте робити! Але толку з ваших запитань.

— Я дуже попрошу вас заспокоїтись, — Данило продовжував говорити спокійним голосом, в той час, як Дагмара покачала закипати в середині від раптового нападу люті, спричиненого різкими звинуваченнями хазяїна квартири. — Нам просто потрібно...

— Лара була, — різко заявила жінка, перервавши думки Дані.

— Що? — збентежено перепитав Данило, перевівши свій погляд з чоловіка на його дружину, яка продовжувала сидіти за столом, й байдуже дивитись просто себе.

— Ти вчора говорив з Ларою, — сухо промовила жінка, й повільно повернулась, аби подивитись на свого чоловіка, що весь час стояв позаду неї, тримаючи її за плечі.

— Так, — киваючи головою, погодився Віктор. — Кохана, ти маєш рацію, вчора рано заходила Лара. Це наша сусідка, поверхом нижче. Вона прийшла, аби виразити свої співчуття й запитала...

— Про що вона запитала? — тепер в голосі Дані відчувались нотки нетерпіння.

— Як себе почуває Оля, — пробурмотів чоловік, й тяжко впав на стілець поряд із дружиною. — Ми дружимо сім'ями вже безліч років! Наша Оля ходить в один клас разом із Лізою, їхньою старшою донькою. Лара, — чоловік затряс руками перед собою.

— Вона ж хрещена мати Олі. Вважай майже член родини. Клянусь, я тільки їй розповів правду. Ну, не можу я брехати Ларі.

— Дякую, ми почули все, що нам потрібно було почути, — холодно випалив Данило, і, не попрошавшись, попрямував назад до дверей. Дагмара, яка так й не проронила слова за час всього візиту, теж мовчки вийшла вслід за напарником, який вже спускався сходами на поверх нижче.

***

На порозі стояла дівчинка років десяти, й розгублено дивилась на слідчих. З квартири доносились різні голоси, з чітко випрацьованою дикцією. Данило відразу відзначив, що це голоси ведучих ранкових новин. Дівчинка так різко відчинила навстіж двері, напевно очікувала візиту когось зі знайомих. А зараз вже кілька секунд всі втрьох стояли мовчки й спантеличено дивились одне на одного. Здавалось, пройшла вічність, перш ніж на порозі з'явилась жінка. Вона була старшою копією дівчинки.

— Соню, повертайся в ліжко, ти хвора! — наказала мати дитині, й, схопивши доньку за плечі, розвернула її в напрямку протилежному від дверей. — Я вас слухаю. Чим можу допомогти?

— Доброго ранку! Мене звати Данило, а це моя напарниця Дагмара. Ми розслідуємо вбивство Олі, доньки ваших сусідів зверху, — на одному подиху протарабанив Даня. — У нас є кілька питань до вас. Ми можемо пройти до квартири?

— Оля... — пригнічено промовила жінка, прикривши рукою губи. На її обличчі різко погас ранковий рум'янець, а в очах заблищали сльози. — Це такий жах! Бідне дитя...

— киваючи головою, пробурмотіла вона й відійшла трохи в бік, аби впустити слідчих в середину. — Питайте будь-що, спробую допомогти, як можу. Ходімо до кімнати, — запропонувала хазяйка квартири, й показала рукою на двері праворуч.

— Ларо, скажіть, ви вчора вранці були в домі Валеви́чів, і спілкували́сь з Ві́ктором, так? — діловим тоном запитав Данило, коли вони вже ввійшли до кімнати. Жінки присіли на диван, а Даня став навпроти, притулившись спиною до стіни.

— Так, заходила вранці, — розгублено відповіла Лара. — Я ще з вечора дізналась про те, що трапилось, але їх не було вдома, коли я прийшла перший раз. Потім вже було пізно і я не хотіла дзвонити. Вирішила, що зайду до них вранці. А що трапилось?

— Про що ви розмовляли з Ві́ктором? — проігнорувавши запитання жінки, Данило далі продовжував ставити свої питання.

— Про те, що трапилось з Олею... — трохи невпевнено пробурмотіла Лара. Її погляд почав метатись між слідчими, ніби переляканий звір, якого загнали в глухий кут.

— А конкретніше? — тиснув Данило, уставившись на співрозмовницю.

— Я точно не пам'ятаю всієї розмови, щоб слово в слово. Та ми й розмовляли зовсім трішки, лише перекинулись кількома словами.

— Гарзд, я сформулюю своє запитання інакше. Ві́ктор говорив вам, що дівчинку знайшли вже мертвою? Чи сказав, що вона жива, але в лікарні в тяжкому стані?

— Точно! Це ж ви! Це вас я бачила в новинах, — різко випалила жінка, не відриваючи свого захопленого погляду від Данила. — Ви заявили, що дівчинка жива, і я так зраділа. Я дійсно повірила спочатку, що Олі вдалось вижити, але потім вранці Ві́ктор сказав мені правду, що все це безглузда вигадка поліції, аби впіймати вбивцю Олі й решти тих дівчат, — в її голосі відчувались нотки розчарування й втраченої надії.

— Ларо, пригадайте, будь ласка, чи ви комусь говорили про те, що вам розповів Валеви́ч? Можливо, ви це обговорювали ще з кимось із сусідів, або в магазині, чи на вулиці? — рівень злості Данила було чітко видно по тому, як напружилась вена на його скронях й прискорилось дихання.

— Ні, я того дня більше не виходила з квартири. Соня захворіла, у неї піднялась температура і я майже від неї не відходила. Я, навіть, не розповіла про це Лізі, хоча вони разом з Олею найліпші подруги, — сухо відповіла жінка, й прикусила нижню губу. — Не змогла, сказати. Для Лізи це буде тяжким ударом. Мені спочатку потрібно самій налаштуватись, аби розповісти їй правду.

— А де ваш чоловік? — зненацька запитала Дагмара. Жінка кинула на слідчу такий здивований погляд, ніби лише щойно помітила присутність Даги.

— Він з нами не живе, — спантеличено відповіла Лара. — Ми ще влітку з ним розлучились, відразу після смерті його батька. Він перевіз свою хвору матір сюди до Києва, й вони живуть разом, він доглядає за нею.

— Перевіз до Києва... — повторила Дагмара. — А звідки перевіз?

— З Черкас. Батьки Кирила купили там приватний будинок. Лікарі порадили, щоб його мати більше часу проводила на свіжому повітрі. От вони й перебрались на кілька років до Черкас. Всі довкола так хвилювались про здоров'я матері Кирила, а першим помер батько. Інфаркт. Коли швидко приїхала, то лише констатувала час смерті. Кирило до майже щомісяця катався в Черкаси, аби навідати батьків. Але залишити саму матір він не міг, і переїхати туди теж був не вихід, адже тут робота. От він й забрав матір додому.

— Почекайте! — оторопіло випалила Дагмара, склавши руки біля свого обличчя, ніби в молитві. — Я правильно зараз розумію, що ваш колишній чоловік це Міровський Кирило? — тяжко зітхнувши, запитала Дага.

— Так, ви знаєте мого чоловіка?! — здивовано запитала Лара, піднявши одну брову. — І до речі, ми маєте рацію, він заходив до нас в неділю вранці. Я його зустріла біля квартири, коли поверталась від Валеви́чів, — ця заява пролунала, ніби вирок в залі суду. Данило зустрівся поглядом з Дагою, і якийсь час вони приречено дивились один на одного.

— Тобто ви розмовляли із Кирилом про стан Олі? Ви сказали йому, що дівчинка мертва? — схвильовано запитала Дагмара.

— Т-так, — заїкаючись, відповіла Лара. Було видно, що жінка перебуває в замішанні. Вона не могла збагнути, що відбувається, а тому жадібно вдивлялась в обличчя своїх гостей, з надією, що знайде в них відповідь. — А що трапилось? Чому ви так себе поводите? Життя Олі не байдуже Кирилові, адже вона виросла на наших очах. Це перше, що він у мене запитав, коли прийшов.

— Ну, тепер все зрозуміло, чому вбивця не з'явився в лікарні, — холодно промовила Дагмара, звертаючись до напарника, в очах якого палала лють.

— Ви про що? Який вбивця? Я вас не розумію? — продовжувала нервувати жінка.

— Ларо, скажіть, чому ви розлучились із Кирилом? — різко запитала Дага, змінивши тему. Тепер вона дивилась лише на розгублене обличчя хазяйки квартири.

— Це особисте, і я не збираюся з вами це обговорювати, — обурено відповіла Лара, схрестивши руки на грудях.

— Ларо, ваш колишній чоловік...

— Даго, ми ще не знаємо цього напевно! — обірвав думку напарниці Данило. — Нам потрібно спочатку переконатись, перш ніж робити таку гучну заяву.

— Що мій колишній чоловік? — почала допитуватись Лара.

— Що ти ще збираєшся в'яснити? Як на мене, то все чітко зрозуміло, — заперечила Дагмара, й, піднявшись з дивану, в притул підійшла до напарника. — Нам залишилось лише це доказати, — прошепотіла вона на вухо Дані. — І дружина може нам допомогти в цьому. Хто ще знає чоловіка ліпше ніж дружина.

— Згоден, але зробімо це інакше, — прошепотів у відповідь Данило, продовжуючи ігнорувати погляд Лари, яким вона свердлила слідчих.

— Ви можете мені нарешті пояснити, що відбувається? — жінка вже майже перейшла на крик. На порозі кімнати з'явилась донька, яка перелякано дивилась на матір. — Соня, я тобі вже говорила, щоб ти поверталась до ліжка! Давай, марш до своєї кімнати. Я зараз ще трохи поспілкуюся із нашими гостями й прийду до тебе.

— Ларо, ви можете пригадати, коли ваш колишній чоловік їздив до Черкас? Починаючи з цього року? — стриманим голосом запитала Дагмара, повертаючись обличчям до жінки, яка продовжувала нерухомо сидіти на дивані.

— Щомісяця. Раз на місяць Кирило їздив на вихідних, аби провідати батьків, — спантеличено промовила Лара.

— Ви теж їздили разом із ним?

— В цьому році всією родиною ми їздили лише в березні. У тата Кирила було день народження і ми їздили, аби відсвяткувати.

— І більше в березні Кирило не їздив до Черкас?

— Здається ні, зараз точно не пам'ятаю, — розгублено відповіла Лара. — Але до чого тут поїздки Кирила до Черкас? Я щось взагалі вас не розумію!

— Просто відповідайте на наші питання, от і все, — спокійно пробурмотіла Дага, й почала маршувати кімнатою. — Ми все одно можемо перевірити кожне ваше слово. Просто ви можете зекономити наш час. Скажіть, часто Кирило відвідує вас з дітьми?

— Так, щонеділі. Буває що, навіть, після роботи заїжджає, але то рідко. Кирило багато працює і часто повертається додому майже о пів ночі.

— Тобто стосунки у вас доброзичливі, я правильно розумію? — голос Дагмари був таким лагідним, немов вона спілкувалась з малою дитиною, а не зі зрілою жінкою.

— Так, Кирило чудовий батько, й турботливий чоловік. Я знаю, його більшу частину свого свідомого життя, — впевнено відповіла Лара, спостерігаючи за рухами Дагмари. Їхній діалог нагадував розмову двох ліпших подруг. Здавалось, жінки зовсім забули про присутність Данила в цій кімнаті.

— Й напевно добре заробляє?

— Так, від моменту нашого знайомства, я не пропрацювала ні дня. Кирило завжди утримував родину. Окрім цього він із заможної родини, на відміну від мене, — трохи сором'язливо додала Лара, нахиливши голову.

— Тоді я взагалі в замішанні, — мотаючи головою, заявила Дагмара. — Із ваших слів виходить, що Кирило це чоловік мрія будь-якої жінки. Розумний, багатий, успішний, красивий. Зовсім нещодавно, я особисто бачила вашого колишнього чоловіка, тому знаю, що кажу, — крізь натягнуту посмішку промовила Дага. — А ще, як ви сказали, чудовий батько й турботливий чоловік. Чому ж тоді ви з ним розлучились? Невже він розкидає шкарпетки по всій квартирі й ви не змогли йому це пробачити? — у відповідь тиша. Дагмара стиснула губи в очікуванні, але Лара продовжувала розглядати на свої коліна. — Гаразд, підемо шляхом виключення. Ви розлучились нещодавно, а отже це не зрада. Інакше, ви б так тепло не говорили про свого колишнього чоловіка. Хм, через маму? — припустила Дагмара, притуливши вказівний палець до губ. — Але настільки мені відомо, ви подали заяву на розлучення ще у квітні, але тоді його мати ще жила в Черкасах разом з її тоді ще живим чоловіком. Теж не сходиться, — Дагмара підійшла в притул до жінки й присіла біля неї, аби їхні погляди були на одному рівні. Вона дочекалась, аж Лара підніме свою голову, аби їхні очі зустрілись. — А може тому, що у вашого чоловіка почали проявлятися садистські нахили? Скажімо, йому подобалось вас душити? — від того, як широко розплющились очі Лари, Дага зрозуміла, що попала в точку. — І мова зараз не про ігри під час сексу. Ні, він більше не може задовольнити вас, як справжній чоловік. Чому? Що трапилось з Кирилом? — Дага говорила пошепки, але її слова гучно вибухали в голові співрозмовниці. Напевно, саме тому вона різко почала плакати, не відриваючи погляду одна від одної. Лише зараз Дагмара зрозуміла, масштаб болі, який Лара носила в собі.

— Після того нещасного випадку, — захлинаючись від сліз пробурмотіла Лара. — Кирило раніше був нормальним. Ми стільки років прожили разом. У нас двоє дітей.

— Після якого випадку?

— Вони тестували якусь речовину і ... колба вибухнула, — витираючи сльози, пробурмотіла Лара. — Рідина пролилась на штани Кирила, й потрапила на його інтимну зону, — тяжко зітхаючи, розповідала крізь сльози жінка. — Після цього він уже не міг... ну, бути нормальним чоловіком. Він став імпотентом, — ледь чутно прошепотіла Лара, й затулила руками обличчя, ніби хотіла сховатися від сорому.

— Коли це трапилось? — проковтнувши клубок, який застряв в горлі, спокійно запитала Дагмара, продовжуючи сидіти навпочіпки біля ніг Лари.

— У вересні минулого року, — не задумуючись, відповіла жінка й зробила глибокий вдих. — Якийсь час ми металась по різних лікарях, з надією, що це вдасться вилікувати, але все виявилось марним. Всі як один знизували плечима, щось мимрили, але жоден не міг дати бодай якогось шансу, що Кирило зможе видужати. Я так любила його, що була готова жити з ним, навіть, з таким діагнозом.

— Але зненацька він почав простягати руки до вашої шиї...

— Так, — ледь киваючи головою, відповіла Лара. — Спочатку я була готова піти на будь-які жертви заради Кирила. Я бачила, яке він отримував задоволення, коли він мене душив. Тому терпіла якийсь час, приховуючи сліди на шиї. Але одного разу... — вона різко закрила рукою рот, немов боялась власних слів, які мали б зараз винирнути з нього. Її очі зненацька широко розплющились й них, немов на сцені, з'явився страх. Лара дивилась кудись мимо Дагмари, затамувавши подих.

— Ларо, що трапилось одного разу? — нетерпляче запитала Дага, намагаючись впіймати погляд співрозмовниці, аби повернути її до діалогу.

— Я побачила, як він дивиться на Лізу, — тихо пробурмотіла жінка. — Господи, всі тих дівчат... — заперечно мотаючи головою промовила Лара. — Це все мій Кирило?

***

— От паскуда! — сердито випалила Дагмара. — Він все знав, тому мій план провалився. А він був у нас одним із перших підозрюваних, — процідила крізь зуби вона, спираючись руками на стіл Данила.

В кабінеті знову зібралась вся четвірка. Чоловіки спокійно сиділи на своїх місцях: Данило у своєму кріслі за столом, Ярослав з Болеславом на дивані. І лише Дагмара металась по кабінету, немов блискавка. Колеги зібрались, аби поміркувати над подальшими діями, але вже хвилин двадцять слухали лайку й обурення від Дагмари. Вона вибухнула гнівом ще дорогою до управління. Данило був переконаний, що гнів напарниці мине до поки вони доберуться до місця призначення. Але обурення Даги лише набирало обертів. І, навіть, чашка зеленого чаю не допомогла вгамувати цю бурю. Кілька разів Данило намагався заспокоїти напарницю, але його спроби мали зворотний ефект, тому чоловіки, заочно домовившись, прийняли правильне на їхній розсуд рішення просто дати цій фурії виговоритись. А вже потім можна спокійно обговорювати план дій.

— Це все його мама! Вона збила нас з пантелику своїм алібі. Мій син весь вільний час проводить разом зі мною, — кривляючись, немов дитина, Дагмара повторила слова матері маніяка. Виснажена своїм монологом, Дага підійшла до крісла, за своїм робочим столом, і гучно впала в нього. Втиснувшись в спинку крісла, й випрямивши ноги, вона, немов напівлежачи, стала погойдуватись в ньому.

— Так от, колеги, — діловим тоном почав Данило, після декількох хвилин тиші. — Хто наш любитель німфеток ми вже знаємо. Тепер головне доказати це. Поки що наша заява це лише припущення не більше. Потрібні залізні аргументи, щоб засадити цього покидька. І потрібні якомога швидше.

— А може, давай просто вислідимо його, і задушимо десь між гаражами, як він тих школярок, а? — розлючено запропонувала Дагмара. — Якщо ти не хочеш бруднити руки, то я це могу зробити. З превеликим задоволенням це зроблю.

— Ти нічим не будеш ліпшою від нього, — зітхнувши, спокійно відповів Данило, немов прокоментував невдалий жарт.

— Зате більше жодна школярка не вмре від рук цього мерзотника.

— А якщо встановити за ним цілодобове спостереження? — запропонував Ярік.

— Він дуже обережний у своїх діях. Якщо він відчує, що за ним спостерігають, то може змінити тактику. Потрібно ще раз поговорити з його матір'ю, — незадоволений власною пропозицією, промовив Данило.

— Так, а що нам це дасть? — спантеличено запитала Дагмара. — Вона буде стояти на своєму, що у неї найкращий у світі син, який весь свій вільний час проводить з нею. Чи ти думаєш, якщо ми заявимо їй, що підозрюємо її сина у вбивстві сімох дівчат-підлітків, то вона різко змінить своє показання?

— Потрібно їй нагадати, що за брехливі показання їй теж загрожує кримінальна відповідальність, — стояв на своєму Даня.

— Йой, я тебе прошу! Вона брехлива хвора жінка. Їй в цьому житті вже втрачати нема що, окрім дорогоцінного синочка. Ти серйозно думаєш, що вона злякається наших погроз? Йой, Даня, тобі вже тридцять чотири роки, а наївності у тебе, немов у трирічної дитини. Тобі терміново потрібно щось з цим робити, — ехидно пробурмотіла Дагмара, погойдуючись у своєму кріслі.

— Обов'язково звернусь за ліками до твого аптекаря, — сердито відповів Данило, після чого в кабінеті запала тиша.

— А може, жінка й справді не знає, про діяння свого сина, — голос Боліка був стриманим з ноткою байдужості.

— Ти про що? — збентежено запитав Данило, і всі уставились на судмедексперта, котрий в розслабленій позі сидів на дивані.

— Ну, якщо ви запевняєте, що жінка хвора, то ймовірно, вона приймає ліки. Багато ліків. Можливо, деякі із ліків мають снодійні властивості, від яких жінка міцно засинає, а син в цей час виходить собі на полювання. І встигає повернутись ще до того, як мати прокинеться. Тому жінка переконана, що син проводить з нею весь час. А можливо, він сам їй щось підсипає, для певності. Він же, як-не-як хімік і має чудово розбиратись у хімічних речовинах та їхньому впливі на людський організм.

— А це ідея, — погодився Данило. — Окрім цього не слід забувати, що після кожного вбивства, маніяк забирає щось у жертви на згадку. Припускаю, що він тримає свої сувеніри десь у квартирі. Потрібно дозвіл на обшук житла.

— Я перевірів записи з дорожніх камер відеоспостереження в Черкасах. Машина Міровського була зафіксована кожного із тих днів, коли там відбувалось вбивство, — заявив Ярік, відриваючи погляд від планшета. — Я щойно відправив вам на пошту записи із камер. Плюс речі вбитих дівчат, які ми знайдемо при обшуку, і вважайте, він у нас в кишені, — бадьоро промовив хлопець.

Данило озирнувся довкола кімнати й розгублено подивився на безлад, оцінюючи його масштаб. Обшук у квартирі Міровського тривав уже другу годину, але жодного результату він не приніс. Дагмара наполегливо продовжувала копирсатись серед речей, які вигребла із шафи. Ще двоє оперативників розбрелись по інших кімнатах, умовно поділивши квартиру на окремі ділянки для роботи. Власниця квартири, вона ж мати Кирила, спочатку обурено сипала погрозами в адрес слідчих, але з часом їй набридло, тому решту часу вона просто мовчки сиділа в кріслі, й спостерігала у вікно за погодою. Її доглядальниця за весь час взагалі не проронила ні слова, перелякано сиділа поруч із жінкою, немов боялась відійти від неї бодай на метр. А в цей самий час Ярослав проводив обшук у квартирі колишньої дружини. Слідчі вирішили, що не буде зайвим перевірити ще й ту квартиру, адже Кирило частенько туди навідувався.

— Я вже починаю вагатись, що це він, — прошепотів Данило, нахилившись до вуха напарниці, котра перевіряла коробки від взуття. — Навряд чи ми тут щось знайдемо.

— Йой, Даня, не будь песимістом! Зараз це недоречно, — огризнулася Дага, не припиняючи своїх пошуків. — Це він! Я ще ніколи не була такою впевненою у своїх словах, як зараз. Ти дзвонив до Яріка? Що там у них?

— Глухо, — байдуже відповів Данило. — Вони нічого не знайшли, тому вже закінчили обшук і повертаються до управління. Можливо, нам теж варто завершувати?

— Кухню добре перевірили?

— Так,

— Ванну кімнату? Коридор?

— Так, і кімнату матері теж перевірили. Даго, ми тут безпардонно риємось уже другу годину. У квартирі, ніби буревій пройшов. Для цілісної картини залишилось лише підірвати підлогу і тоді простіше буде змінити квартиру, ніж навести лад у цій.

— Я вже перевірила підлогу по всьому периметру. Не схоже, щоб в ній був тайник, — зітхнула Дагмара і сіла прямо на підлозі посеред всього гармидеру. — Де ще він може ховати ці кляті речі? — задумалась вона, склавши перед собою руки, немов у молитві.

— А може на роботі? У нього там має бути щось на кшталт шафи для власних речей.

— То приватне підприємство і щоб нам завітати туди з обшуком, потрібно окремий дозвіл. Я вже дзвонив до шефа, він пообіцяв дістати нам цей дозвіл, але потрібно трохи почекати.

— Знову чекати! Ми постійно щось чекаємо! Клята бюрократія, — обурено випалила Дагмара, підводячись на ноги. — І, як довго ми маємо чекати?

— Шеф сказав, декілька годин, швидше не вийде.

— Добре, а поки ми чекаємо, я дуже хочу поговорити з паном Міровським, — іронічно пробурмотіла Дага, покидаючи кімнату.

— Буде тобі розмова з Міровським, але говорити буду я, тому що емоції в тобі можуть будь-якої миті вирватись на поверхню. Я чудово знаю, які можуть бути наслідки цього. Тому я буду розмовляти, а ти слухняно будеш стояти за склом і спостерігати за розмовою. Про інший сценарій мови бути не може, — категорично промовив Даня, й першим вийшов із квартири, залишивши стояти позаду спантелічену Дагмару.

— Слухаюсь, бос! — східно крикнула Дага в спину напарникові.
Кілька секунд вона продовжувала стояти на місці, обмірковуючи, як може обіграти ситуацію на свою користь. Мимо мовчки пройшло двоє оперативників та троє понять. Обшук офіційно був завершений. Дага тихо зітхнула й покинула квартиру останньою, навіть, не попрощавшись. Біля сходів на неї чекав Данило, який щось розглядав у своєму телефоні.

— Ти там в шахи граєш? — іронічно запитала Дагмара.

— Ага, кросфорд розгадую. Ти випадково не знаєш, що це може бути: сама підступна, емоційно нестабільна, хитра й вперта істота на землі? П'ять букв по горизонталі, перша “ж”, остання “а”, — серйозним тоном поцікавився Данило, коли вони почали спускатись сходами до виходу з будинку.

— Гадки не маю. Кажеш п'ять букв й перша “ж”? Хм, цікаво, що це може бути, — задумалась Дага, крокуючи вперед. — А які в тебе варіанти?

— Як на мене, то ідеально підходить слово “жінка”, але хіба жінка може бути підступною? — тон Данила складався виключно із сарказму.

— Ні! Що ти! — розігравши театральне здивування, відповіла Дага, категорично мотаючи головою.

— Або емоційно нестабільною чи впертою? Це ж взагалі не про таких, як ти.

— Ну, звичайно! Жінка це ж квітка!

— Ну, квітки теж бувають різні... як от, наприклад та, що їсть комах.

— Венерина мухоловка, — пробурмотіла назву рослини Дагмара. — Якщо жінка це рослина, яка поїдає комах, то виходить, що чоловіки це комахи. Тому якщо я правильно розумію твою логіку, тобі слід замовкнути, тому що я сьогодні ще нічого не їла. Я сподіваюсь, ти мій натяк зрозумів, — сердито випалила Дагмара, коли вони вийшли на вулицю. Вона зробила глибокий ковток свіжого повітря й подивилась по сторонах. Якийсь час слідчі стояли мовчки біля під'їзду й дивились просто себе.

— Про що ти думаєш? — різко запитав Данило, кинувши погляд на напарницю.

— Це він, Даня, це точно він, — тихо промовила Дага, киваючи головою. — І це місце, де ми зараз стоїмо лише підтверджує нашу здогадку.

— Ти про що? — розгублено запитав Данило.

— Цей будинок являється епіцентром його кривавих слідів. Якщо підемо ліворуч, там була знайдена перша жертва. Якщо піти шляхом позаду будинку, в тому напрямку ми знайшли другу жертву. А праворуч — третя. Кожного разу він виходив з цих дверей, напевно зупинявся на цьому місці, аби вирішити в якому напрямку піти. Або ж він зарані планував свій маршрут. Можливо, навіть, монетку підкидав, — знизала плечима Дагмара, сховавши руки в кишені свого пальта. — Він не користувався жодним транспортом. Всі місця вбивств у радіусі не більше трьох кілометрів. Для такої відстані транспорт не потрібен, можна спокійно прогулятись. І дорогою вполювати жертву. Що ж дуже зручно.

— Якщо серйозно відповідати на твоє запитання, то ні, я не грав в шахи. Отримав смс від Яріка. Міровського везуть до нашого управління на допит, — спокійно промовив Данило, продовжуючи нерухомо стояти на місці.

— Дань, я тебе люблю. Але іноді ти буваєш таким нестепним йолопом! — процідила крізь зуби Дага, й поспішила до їхньої автівки. — Тобі потрібне особливе запрошення?

— Куди ти так поспішаєш? Все одно допит буду проводити я, — задоволено посміхаючись, відповів Данило, і зрушив з місця до свого авто.

***

— Хочу відразу пояснити причину вашого перебування зараз тут, в цій кімнаті, — Данило намалював вказівним пальцем в повітрі коло, немов окреслюючи межі кімнати для допиту. — Ви підозрюєтесь в низці вбивств, жертвами яких стали дівчата віком від чотирнадцяти до шістнадцяти років. Чотирьох ви вбили в Черкасах, коли їздили туди, аби навідати ваших батьків. Після смерті вашого батька, ви забрали матір назад до Києва. Причин, аби продовжувати їздити до Черкас уже не було, тому наступні три жертви ви вбили уже тут.

— Дуже цікаво ви все розповідаєте, але є один нюанс, який ви упустили, — спокійно промовив Кирило. Він розслаблено сидів на своєму стільці, схрестивши руки на грудях. — У мене є алібі, — ці слова розпливлися в посмішці на його обличчі. — Моя мати вже говорила вам, що того вечора, коли убили ту першу дівчину, я був вдома. І мені цікаво, що ви намагались знайти в моїй квартирі? — сухо запитав Кирило, продовжуючи дивитись прямо в очі слідчому. — Мама надіслала мені знімки, як виглядає наша квартира після вашого ранкового візиту. Ви професіонали своєї справи, — схидно заявив чоловік, киваючи головою.

— Йой, не потрібно тільки валяти дурня, ви чудово розумієте, що саме ми шукали у вашій квартирі та квартирі вашої колишньої дружини.

— У Лари теж був обшук? — здивовано перепитав Кирило. — Цікаво, вона мені нічого про це не сказала. Сподіваюсь, ви знайшли, що шукали? Ми можемо вже прибирати весь той безлад, який ви залишили після себе? Чи завтра ви знову до нас завітаєте?

— Ми будемо шукати стільки, скільки потрібно, до поки не знайдемо. Але менш з тим. Скажіть, де ви були минулої суботи з вісімнадцятої до двадцятої вечора?

— Вдома. З мамою дивились якесь шоу по телику.

— Ваша мати так само відповіла, — байдужим голосом промовив Даня. — І ще додала, що ви разом дивитесь вечірнє шоу щосуботи. Сучасні технології роблять наше життя зручнішим, адже можна будь-коли увімкнути на телевізорі запис шоу, перевести годинник на потрібний час, аби забезпечити собі алібі. Хвора мати під постійною дією таблеток навряд чи помітить, що щось не так. А ви тим часом не відмовляєте собі у задоволенні, — після цих слів, Данило дістав із теки декілька знімків з різних місць злочину і розклав їх на столі перед своїм співрозмовником. — Всі тіла жертв було знайдено неподалік від вашого дому. Збіг?

— І не більше, — спокійно відповів Кирило.

— Гарзд, — Даня дістав ще кілька знімків зроблених із відеоспостереження, на яких було зафіксоване авто Міровського і було видно, що за кермом саме він. — Дати перших чотирьох вбивств у Черкасах збігаються з датами, коли ви приїздили до міста. Скажете, що це також збіг? — Кирило нахилився над знімками, аби детальніше їх роздивитись, після чого усміхнувся й знову відкинувся на спинку стільця.

— Я бував у Черкасах щомісяця протягом майже двох років. Слідуючи вашій логіці, я мав вбивати дівчину кожного разу, коли приїздив туди. Питання, чому тоді жертв тільки чотири?

— Тому, що вбивати ви почали після того, як з вами трапився нещасний випадок. Про це нам теж відомо, — пробурмотів Данило, пильно спостерігаючи за реакцією свого співрозмовника. Але Кирило, навіть, бровою не повів, коли почув заяву від слідчого.

— Нещасний випадок це не таємниця, про нього знають всі колеги з роботи.

— І про наслідки теж?

— О, ну звичайно ви вже спілкувались із моєю колишньою дружиною, — сумно зітхнувши, пробурмотів Кирило й стиснув губи. — І що ще цікавенького Лара вам розповіла?

— Про те, як ви почали придушувати її час від часу задля власної насолоди.

— Не думав я, коли їхав сюди, що доведеться обговорювати з вами моє інтимне життя. Але що ж, бачу доведеться, — холодно випалив Кирило. — Лара завжди любила грубий секс задовго до того, як я втратив можливість задовольнити її сексуальні потреби, як чоловік. Тому намагався імпровізувати, включати фантазію, аби вона не відчувала себе обділеною в ліжку. Я розумію, що молода жінка не стане весь час миритись з відсутністю сексуального життя.

— І все ж зі слів Лари, вона готова була прийняти вас таким, яким ви є. Але врешті-решт подала на розлучення. Чому? Вона озвучувала вам справжню причину свого рішення?

— Ми розлучились за згодою двох сторін, — процідив крізь зуби Кирило. — Просто Ларі завжди все мало. Коли мої батьки купували нам квартиру, вона зовсім була не проти цього. А коли я почав оплачувати лікування своєї матері, то Лара не соромилась влаштовувати мені скандали щоразу, коли мова заходила про черговий чек за ліки. Я довго це терпів, але під час чергової перепалки, я просто пішов з дому, й відтоді ми живемо окремо. А невдовзі помер батько, тому все склалось якнайкраще для мене. Тому що Лара ніколи б пішла на те, щоб моя мати жила з нами, а розриватись між ним я б не зміг, — сумно промовив Кирило, схиливши голову над столом.

— Тобто ви хочете сказати, що причиною вашого розлучення стали гроші? — з недовірою в голосі перепитав Даня.

— В якомусь сенсі так.

— А ваша колишня дружина заявляє, що подала на розлучення, тому що її занепокоїла ваша поведінка. А саме те, які погляди ви кидали на одну із ваших доньок.

— Що? — озвіріло крикнув чоловік. — Які ще погляди?

— Адже ваша старша донька одного віку з останньою жертвою вбивці. Окрім того, на скільки нам відомо, дівчата дружили ще з дитинства. Можливо перші потяги до дівчаток у вас почались саме через вашу власну доньку.

— Що ви верзете? Які потяги? Слушайте, я б ніколи й нізащо в житті не скривдив би власну доньку!

— Саме тому ви вбивали незнайомих дівчат. Але вони теж чийсь доньки, — холодно процідив Данило, нахилившись ближче до співрозмовника. — Через свою неспроможність бути чоловіком, ви почали шукати інших способів, як отримати насолоду, й, придушивши кілька разів власну дружину, врешті усвідомили, що ваша

насолода у ваших брудних фантазіях. Але з часом дружині набридло бути вашою постійною жертвою, тому ви почали шукати іншу. На очі трапилась старша донька. Але власну дитину ви, звичайно, вбивати не стали. Ні, ви вийшли на полювання, аби вбити чужу. Але вам було байдуже на наслідки, вами керувало бажання отримати насолоду. І ви її отримали! Спочатку чотири рази в Черкасах, а потім ще три в Києві, — голос Данила вже перейшов на крик. Він вчепився руками за край стола, аби не накинута на чоловіка навпроти. — І зараз тут сидите переді мною і ламаєте комедію, ніби ви такий люблячий батько, вірний чоловік, а головне турботливий син. А насправді ваші руки по лікоть в крові! В крові тих невинних дівчат, яких ви безжалісно вбили, лише тому, що вони випадково зустрілись на вашому шляху, — від гніву Данило стукнув по поверхні столу з такою силою, що знімки на столі підскочили вгору.

Запала тиша. Після бурхливої промови слідчого, вона була особливо напруженою. Здавалось, можна було почути, як бактерії переміщуються в повітрі. Але чоловіки нерухомо сиділи один навпроти іншого, в очікуванні наступного ходу. Хто зробить цей хід?! Данило був готовий до будь-якого подальшого розвитку їхнього діалогу, але його співрозмовнику все ж таки вдалось вибити його з рівноваги.

— А ви докажіть, — прошепотів Кирило так тихо, що ледь Данило зміг почути. Слідчий вже було збирався щось відповісти, але в кімнаті різко відчинились двері й на порозі з'явилась Дагмара. Вона впевнено зайшла до кімнати, тримаючи руки в кишенях штанів. Дага намагалась уникати погляду напарника, вона не відриваючись дивилась на підозрюваного.

— Пане Кириле, ми дуже перепрошуємо. Вже вдруге сталось непорозуміння, за що особисто мені дуже прикро й соромно. Ви можете бути вільні, — лагідним тоном пробубоніла Дагмара, широко посміхаючись. — Ще раз прийміть наші вибачення!

— Даго, якого чорта ти робиш? — зірвавшись на ноги, обурено запитав Данило.

— Дань, я тільки що дізналась й відразу вирішила тобі сказати, — спокійно промовила напарниця. — Ми нарешті затримали справжнього вбивцю. Дань, нам вдалось! Ми впіймали його! Тому пан Кирило, може бути вільним. Це не він. Це було зрозуміло від самого початку. Я вже розпорядилась, черговий вас пропустить, — повідомила Дага, звертаючись до Кирила, який збентежено спостерігав за слідчими. — Тому ви можете йти прямо зараз. Ми вас більше не тримаємо.

— Добре, що нарешті вам вдалось все в'яснити. Сподіваюсь, ми більше з вами не зустрінемось, — сердито процідив крізь зуби Кирило. Підвівшись на ноги, він повільним кроком направився до дверей. Зупинившись на порозі, він повернув голову, й зневажливо подивився на слідчих, котрі дивились йому в спину. Після чого відкрив двері, й вийшов з кімнати.

— Гаразд! — роздратовано почав Данило. — А тепер поясни, будь ласка, що тут відбувається?! Ти якого дідька його відпустила? Що з тобою?

— Стоп! — Дага виставила перед собою одну руку, ніби намагаючись зупинити потік запитань, які летіли їй на зустріч. — З твого дозволу почну з кінця. Зі мною все добре. Дякую, що запитав. Я відпустила його зараз, аби затримати потім. Але затримати на гарячому. Дань, він має рацію, всі наші звинувачення в його адресу, їх легко спростує студент третього курсу юридичного факультету. Це все може виявитись банальним збігом. У нас немає жодних доказів. Речей, які він забрав у своїх жертв, нам знайти не

вдалось. А його мама буде битись головою об стіну, але доказуватиме, що її коханий синок весь час був з нею. Таким чином забезпечуючи собі алібі. Тут потрібно діяти по-іншому, — заявила Дагмара, й склала перед обличчям руки, немов у молитві.

— Я так розумію, у тебе уже є черговий план? — зітхаючи, поцікавився Данило.

— Так, — киваючи головою, відповіла Дага. — Як ти ставишся до рибалки?

— О, ні! Будь ласка, скажи мені, що ти зараз не серйозно, — проскиглив Даня, обхопивши руками голову. — Ти пропонуєш ловити його на живця?

— Саме так. І цього разу у нас немає права схибити, — холодно промовила Дагмара, кинувши погляд на двері, біля яких кілька хвилин тому стояв Кирило.

ДЕНЬ 20

Дагмара стояла посеред безлюдної вулиці в обіймах ночі й намагалась очима знайти його. Того, хто весь час пильно стежив за нею. Вона не бачила його, але кожною частинкою свого тіла відчувала його присутність. Її серце скажено билось в грудях, а порція адреналіну змушувала діяти. Тільки де він? Ховається в темряві, ніби хижий звір у засідці, чекає вдалого моменту для нападу. Дага різко обернулась, але нікого не побачила. Вона тяжко й глибоко дихала, немов жертва у передчутті власної смерті.

Раптом Дага помітила дівчину. Білокура красуня йшла прямо на неї. Йшла повільно, кожен її рух заворожував жінку. Біле пасма на голові дівчини легенько підстрибували під час ходьби. Дагмара ще здалеку відразу помітила червоні, немов кров, уста школярки і її відразу огорнула хвиля страху. Дага відкрила рот, аби щось сказати дівчині, але всі слова застрягли в її голові й вона не змогла проронити ні звуку. Різко за спиною у дівчини з'явилась велика чорна фігура. У кілька кроків він наздогнав свою жертву й відразу повалив її на землю.

Дага закричала, але здавалось, її ніхто не чув, навіть, вона сама. Жінка зірвалась з місця й поспішила на допомогу. Здавалось, ніби їх розділяв лише десяток метрів, але Дага ніяк не могла подолати цю відстань, аби скоротити її до кількох сантиметрів. Вона бігла що було духу, не відриваючи свого погляду від чорної фігури, яка схилилась над тілом своєї жертви. Чоловік став жадібно роздягати дівчину, яка покійно лежала перед ним. А потім його руки дістались тонкої шиї красуні. Від своєї безпорадності, Дага раптом заплакала, але не припинила свій біг. Зненацька голова дівчини повернулась в бік Дагмари, і губи прошепотіли “Допоможи. Сьогодні я умру”. В мить очі красуні перетворились на кришталь і тепер байдуже дивились десь вдалечінь.

Дага оторопіло залякла на місці. Їй не вдалось врятувати життя дівчини. Якийсь час вона не відводила свого погляду від червоної помади, яка була розмазана по обличчю жертви, тому не відразу помітила, як фігура в чорному підвелась на ноги. Тепер вони стояли зовсім близько одне від одного. Дага протягнула руку вперед і її кінчики пальців доторкнулись до фігури. Вона дивилась прямо на нього. Його риси обличчя були їй знайомі, але Дага не могла усвідомити, хто це. Раптом чоловік почав гучно сміятись. Його сміх, немов хаотичні удари кулаком, бив її в обличчя, в груди, в живіт. Дагмара

впала на землю біля мертвого тіла дівчини й нерухомо лежала, дивлячись в скляні очі красуні, в яких застигла краплинка сльози.

— Даго? — звідкілясь почувся стурбований голос Данила. — Ти тут провела всю ніч?

— Що? — спантеличено запитала Дагмара, схопившись у своєму кріслі. — Котра година?

— По восьмій. Якщо бути точнішим, то восьма п'ятнадцять, — відповів Данило, глянувши на свій годинник. Він підійшов до кавоварки й дістав дві чашки. — Може тобі варто з'їздити додому, прийняти душ і переодягнутись. Я тільки не розумію, чому ти ночувала тут. Щось трапилось?

— Який сьогодні день? — стурбовано запитала Дагмара, залишивши запитання напарника поза увагою.

— Йой, все набагато гірше, ніж я собі уявляв, — присвиснув Данило. — Ти що вчора пила? Як себе почуваєш?

— Ні, зі мною все гаразд, — пробурмотіла Дага й почала порпатись на своєму робочому столі в пошуках телефону. — Напевно, я просто вирубилась вчора. Нагадай мені взяти кілька тижнів відпустки після того, як ми ввіймаємо цю паскуду.

— Звичайно! Я навіть, уступлю тобі місце в черзі.

— Ти нещодавно був у відпустці, тому не наглий! — роздратовано випалила Дагмара, продовжуючи пошуки.

— Так, був, але через один телефонний дзвінок від моєї безцінної напарниці, моя відпустка закінчилась не встигши розпочатись.

— От дідько! Де мій телефон?! — розлючено промовила Дага, розгрібаючи купу різних паперів на столі.

— Можливо в сумочці, або в кишені пальта, — припустив Данило, й поставив одну чашку з кавою на край столу перед напарницею. — І відповідаючи на ще одне твоє питання, сьогодні п'ятниця.

— Що? — оторопіло перепитала Дагмара. На якусь мить вона залякла на місці, й здивовано поглянула на чашку з кавою, немов це була якась незвичайна річ, яку вона бачила вперше у своєму житті.

— Що з тобою? Даго, мене дуже хвилює те, як ти поводишся останні кілька днів. У тебе точно все добре? — стурбовано поцікавився Данило, присівши на край столу поряд з чашкою.

— Він вийде на полювання сьогодні, — спокійно пробурмотіла Дагмара. А потім взяла до рук чашку й, зробивши один ковток напою, вона по-королівськи сіла у своє крісло, закинувши ногу на ногу.

***

Данило в черговий раз поглянув на свій годинник. Було двадцять хвилин по сьомій вечора. Саме о цій годині Міровський припаркував своє авто біля під'їзду будинку. Не поспішаючи, він дістав із багажника кілька пакетів з покупками й увійшов до під'їзду. Слідчі спостерігали за ним зі свого авто, яке припаркували неподалік серед інших автівок, які щільно тулилися одна до одної. Вже майже годину слідчі сиділи у

пригніченому настрої, але всіляко намагались зберігати спокій. Проведення операції планувалось на суботу, але вранці Дагмара зненацька заявила, що операцію потрібно перенести на сьогоднішній вечір. І хоча у неї не було жодних аргументів, якими б вона могла пояснити це рішення, вона вперто стояла на своєму. Жіноча інтуїція сильна річ, рідко вдається їй протистояти. На підготовку було обмаль часу. І саме через це вся команда була на межі нервового зриву, адже на кону стояло життя колеги.

На роль приманки знайшлося двоє молоденьких дівчат поліцейських, котрі були невисокого росту і худорлявої статури. Одна мала темно-русяве волосся, інша ж була блондинкою. Їх одягли в яскравий одяг, який привертав увагу всіх пересічних. І червоні уста, як обов'язковий атрибут всього образу. Весь процес був під пильним контролем Дагмари. Вона була, ніби диригент, який керує цілим оркестром. Коли Дага нарешті побачила результат своєї роботи, то від задоволення аж плеснула в долоні. Обидві дівчини виглядали точнісінько так, як всі жертви серійного маніяка. Якщо котрась із них трапить йому сьогодні на шляху, то безумовно не залишиться поза увагою психопата. Дівчата були дуже привабливими й спокусливими, а червоні уста збуджували фантазії всіх чоловіків довкола.

— Бачу його, — пробурмотіла в рацію Дагмара. — Він тільки що зайшов до під'їзду. Давай сигнал дівчатам, аби виходили на свої позиції.

— Прийняв, — почувся голос з рації.

— Чому ти вирішила, що дівчатам потрібно зайняти позиції саме в тих місцях? — поцікавився Данило. Це було перше, що він запитав за весь час, який вони провели в засідці. — А хоча не відповідаю. Дай угадаю! Знову твоя інтуїція тобі нашепотіла?

— Як завжди прямо в точку, — іронічно відповіла Дага. — Мені трохи образливо, що ти так скептично ставишся до мого рішення і моєї інтуїції. Ми всі втрюх тебе засуджуємо за таке жалюгідне ставлення.

— Всі втрюх? — здивовано перепитав Данило.

— Так, всі втрюх: я, моє рішення й моя інтуїція, — сухо відповіла Дагмара, навіть, не обертаючись в сторону напарника. Вона прикипіла поглядом до дверей під'їзду, за якими кілька хвилин тому зник Міровський.

— Ти маєш розуміти моє невдоволення, адже це мені прийдеться потім слухати від шефа за твої провали. Тому, що ти підбила мене, а я вмовив шефа дати згоду на весь цей цирк, гарантуючи йому успіх. Тому я дуже сподіваюсь, що твоя інтуїція чітко знає, що потрібно робити, якщо до кінця дня он з тих дверей не вийде наш любитель німфеток на своє чергове полювання. Інакше я власноруч поділю на два тебе, твоє рішення і твою інтуїцію. І розпочну саме з тебе, — пригрозив Данило. Він сидів за кермом, притуливши голову до вінка, й дивився в ту точку, куди був спрямований погляд напарниці.

— Дівчата на позиції, — рація запищала і з неї знову донісся чоловічий голос.

— Прийняла, — відповіла Дагмара, й почала йорзати на своєму сидінні. — Ну, давай! Виходь, паскудо! — сердито промовила вона. — Котра година?

— Восьма. За дві хвилини, — холодно відповів Данило. По його обличчю гуляла тінь розчарування. Він гучно зітхнув, й схрестив руки на грудях.

— Це має статись сьогодні, — заявила Дагмара, ніби переконуючи саму себе. — Він зараз вийде, — вона енергійно закивала головою, немов відраховуючи час. — Тут немає інших виходів? — раптом запитала Дага.

— Хіба що з балкона, — схидно відповів Данило. — Але не думаю, що в нього в дома є парашут. Принаймні, ми його не знайшли під час обшуку.

— Дань, от зараз взагалі не до твоїх тупих жартів! — обурено випали Дага, продовжуючи свердлити очима металеві двері.

— Даго, час визнати, що ти просто помилилась, — спокійно промовив Данило. — І це зрозуміло, ти втомилась. Ми всі втомились. І всі дуже знервовані останнім часом. Кожен хоче якомога швидше впіймати цього покидька, аби нарешті припинити вбивства беззахисних дівчат. Але потрібно вміти визнавати свої промахи. Це з кожним трапляється.

— Ще є час! — вперто відрізала Дага.

— Зазвичай о такій годині він уже щасливий був вдома, а ми їхали на виклик.

— Але сьогодні не субота, а п'ятниця, — її голос поволі почав втрачати впевненість і зараз звучав жалюгідно. — Дань, будь ласка, почекаймо бодай до десятої. Якщо у тебе плани на вечір, то можеш їхати, я сама впораюсь.

— А про дівчат ти подумала? — зітхнувши, запитав Даня. — Їм в такому вигляді ще дві години гуляти по холоді. Якщо вони захворіють, у нас більше не буде кого взяти на роль приманки.

— Годину? — благаючим тоном запитала Дага, склавши руки перед своїм обличчям, немов у молитві.

— Даго, у нас обірвався зв'язок з Катею, — зненацька запищала рація і звідти донісся голос. — Патрульна машина буде в точці за двадцять секунд.

— Що?! — одночасно запитали слідчі, перевівши погляди на рацію в руках Дагмари.

— Але ж Міровський не виходив з того клятого під'їзду, — обурилась Дага.

— Чекай, очікую дані від патрульної бригади.

В авто повисла напружена тиша. Секунди здавались вічністю. Напарники так жадібно дивились на рацію, очікуючи, коли вона знову запищить, що, навіть, забули про двері в під'їзд, за якими там пильно стежили лише хвилину тому. Дихання обох різко прискорилось. Здавалось, ніби вони пробігли марафон, хоча жодна частинка тіла не поворухнулась від моменту, коли рація пищала востаннє.

— Ну, що там? — втративши терпіння, запитала Дага. Відповідь поступила не відразу.

— Вони його взяли, — нарешті промовив голос в рації.

— Але як? — розгублено пробурмотіла Дага. — Міровський не виходив з під'їзду будинку. Вони впевнені, що це точно Міровський?

— Ні, це не Міровський, — спокійно відповів чоловічий голос. — Даго, це Тарасов. На Катю напав Тарасов.

— Майор? — розгублено випалив Данило й оторопіло подивився на напарницю, котра так само приголомшено дивилась на нього.

***

Данило ривком відчинив двері й увійшов до кімнати для допиту, де на нього вже чекав Тарасов. Затриманий чоловік виглядав напрочуд спокійним, але на його обличчі читався страх. Його очі металась по кімнаті, немов шукали бодай якоїсь щілини, щоб втекти. Ніби загнаний звір, він хаотично розмірковував, що робити далі. Занадто сильний, аби так легко здатись, і в той час занадто нікчемний, аби передбачити засідку, в яку дозволив сам себе загнати.

На перший погляд, здавалось, ніби це дежавю, адже нещодавно ці двоє вже мали розмову за цим столом. Тільки минулого разу, Тарасові вдалось з легкістю ошукати слідчого. Все було настільки очевидним, що повірити в таке везіння, Даня просто не міг. І знайдений гудзик на місці другого вбивства, і відсутність алібі на момент попередніх нападів, і те, що Тарасов був неподалік на момент першого злочину. Здавалось, що всі ці аргументи лише витівки долі. Але доля все ж таки зіграла зі слідчими в підступну гру, коли напротиріч аргументованим доказам, підкинула оманливе алібі.

Дорогою до управління Данило не один раз подумки запитував себе, чому він не переконався в вірогідності алібі, чому так легко повірив на слово людині. Слово давно втратило свою цінність, на заміну йому з'явилися юридичні договори. Навіть, слово дане в церкві перед Богом, людина в наш час може порушити без жодного докору сумління. І це розлютило Данила ще більше, власна необачність і довірливість. Людське слово, як вода, за нього не можна ухопитись, але воно з легкістю може затягнути тебе на дно.

Зараз Даня не поспішав розпочинати розмов. Він сидів навпроти вбивці й з неприхованою огидою розглядав його. Цього разу детальніше ніж під час їхньої попередньої зустрічі. Данило, навіть, не намагався зрозуміти, що змусило людину, яка поклялась перед захищати закон, почала діяти проти нього. Убивство безневинних і беззахисних дівчаток, в яких ще все життя було попереду. Він без жодних вагань, обірвав їхнє життя в одному із безлюдних закутків міста. Черговий зрадник. І все ж Данилові кортіло дізнати відповідь на єдине запитання “чому?”. Він зробив кілька глибоких вдихів й спробував вгамувати свої емоції, котрі вирували в середині.

— Пане Дмитре, скажу відверто, я дуже втомлений. Сьогоднішній вечір виявився напрочуд насиченим подіями. Тому єдине про що я зараз мрію, якомога швидше опинитись вдома, прийняти душ і завалитись у своє ліжко. Ви як колега, маєте не гірше за мене розуміти, що тривалість цієї розмови залежить безпосередньо від вас та вашого бажання співпрацювати з нами, — Данило говорив дуже повільно, роблячи акцент на кожному своєму слові. — Саме в цю мить, що ми тут з вами сидимо, у вас у квартирі проводиться обшук. І коли ми знайдемо речі, які ви забирали у кожної зі своїх жертв, ваше щиросердне вже не матиме жодного значення. Тому поки у вас є шанс, раджу вам скористатися ним, — Данило зробив паузу у своєму монолозі. Він спостерігав за своїм мовчазним співрозмовником, який всіляко уникав зустрічі поглядом зі слідчим. Тарасов продовжував нерухомо сидіти на стільці й вперто дивитися на свої руки, котрі були заковані в наручники. — Гарзд! — зітхнув Даня. — Поговорімо про ваше фіктивне алібі, котре ви собі забезпечили. До червня місяця ви не дуже хвилювались щодо свого алібі, але чомусь вирішили перестрахуватись й зголосились брати участь в чергуваннях. На той момент у Черкасах уже було два скоєних вбивства і все місто

перебувало в напрузі. Тому для власного спокою ви придумали геніальний план. Ви заступали на чергування в суботу о шостій вечора, відмічались на прохідній, а потім ближче десятої вечора зачиняли двері кабінету із середини й відчиняли вікно. Перший поверх, оце так пощастило! — ехидно заявив Данило. — Після чого ви відправлялись на своє полювання, а потім спокійно повертались. Ви два рази першим приїздили на місце злочину, яке вчинили власними руками. Але найбільший абсурд полягає в тому, що ви розслідували власні вбивства. Ваші дні чергування в червні й липні збігаються з датами вбивств. Але ви припустилися помилки, навпроти неподалік від вікна вашого кабінету через дорогу є аптека, в якій встановлена камера відеоспостереження. Із записів не видно самого вікна, але зате чудово видно, як ви крадетесь попід стінами будинку в одному напрямку, а потім менш ніж за дві години повертаєтесь. Якщо ви не бігали на побачення до коханки, то тоді куди ще ви могли так прокрадатись, — обличчя Данила розпливлось у задоволеній посмішці. — Хоча признаюсь, ідея варта похвали, я сам спочатку повірив у ваше алібі, до поки не переглянув записи із камери спостережень. Дякувати богові, вони зберігаються на серверах протягом шести місяців. Особисто для мене все всі пазли склались в одну очевидну картину. Але все ж хотілось би дізнатись причини. Пане Дмитре, чому? Сім ні в чому неповинних юних дівчат ви безжалісно задушили. Ви ж, ніби як і я, клялись захищати закон, що ж трапилось, що ви зреклись своєї клятви? — запитав Данило, затарабанивши пальцями по столу в очікуванні відповіді. Але здавалось, що його співрозмовник втратив дар мови. Даня відчув, що починає закипати в середині. Втома почала тиснути невидимим тягарем. Данило різко стукнув долонею по столу, й почав підводитись на ноги. — Що ж, пане Дмитре, Бог свідок! Я давав вам можливість на щиросердне, але хочете мовчати, будь ласка, така ваша воля, — Данило байдуже знизав плечима, й підгріб зі столу свою теку. — Майоре, ви колись кохали? — тихо запитав Тарасов й підняв свій пустий погляд на Данила. Слідчий повернувся й оторопіло подивився прямо вічі чоловікові, що сидів за столом. Здавалось Даня був готовий почути будь-що з уст серійного вбивці. Але, навіть, уявити не міг, що розмова буде про кохання.

— Так, — сухо відповів Данило, продовжуючи стояти на місці.

— Але на вашому пальці немає обручки. Тому я припускаю, що ви досі неодружений. Що трапилось? Чому ви не з нею? — поцікавився співрозмовник.

— Її вбили, — стримано відповів Данило. Він знову присів на стілець, в очікуванні продовження діалогу.

— Я співчуваю, — щиро промовив Дмитро. — Можливо, якби моя дружина теж померла, я б не перетворився на такого звіра, — сумно мовив він. — Я познайомився з Даною, це моя дружина, коли ще був студентом. Точніше було б сказати, що нас познайомив мій друг Пашка. Дана була його дівчиною. Але я закохався у неї з першого погляду. В одну мить для мене перестали існувати решта дівчат, я марив лише нею. Але вона була дівчиною друга, тому я просто жив мрією, що одного чудового дня вона раптом вибере мене. І цей день настав, — з насмішкою заявив Дмитро. Бійтесь своїх мрій, вони мають властивість здійснюватись. На останньому курсі Паша заручився Даною й справа вже йшла до весілля. Я пам'ятаю цей день так добре, ніби трапилось вчора. Різдвяні канікули, ми компанією пішли кататись на ковзанах і Паша невдало впав на льоду. Як наслідок перелом хребта й довічне ув'язнення в ліжку, — Тарасов

ледь помітно помотав головою. — Весілля відразу скасували. Паша ізолювався від усіх нас, в тому числі й від Дани. А ми почали все частіше й більше проводити час разом. В той час я був найщасливішою людиною на землі, й найпаскуднішим другом. Дана завагітніла від мене й ми одружились. Я чудово розумів, що вона мене не кохає. Це було видно в її погляді. Дана ніколи не дивилась на мене так, як дивилась на Пашку. Але я був таким наївним, думав, що мого кохання вистачить на нас обох, — кожне його слово було сповнене болем, і чоловік, навіть, не соромився демонструвати його перед своїм співрозмовником. — Минуло кілька років після народження старшого сина, як я вперше впіймав дружину на зраді. Це було настільки жахливе відчуття, немов мені хтось що було сили наступив на горло. Я задихався від розпачу, а нестерпний біль обпікав мене з середини. Я ледве стримався, аби не вбити її, а потім не застрелитись самому. Але я її так кохав... Щоразу, коли Дана дивиться на мене своїми блакитними очима, я ніби загіпнозований, забуваю про все. В цю мить для мене існує лише вона. Я пробачив їй зраду. Але від тоді вогник тривоги постійно горить в мені. Я вирішив повністю змінити наше життя. Так ми переїхали жити до Черкас. Якийсь час все було чудово. У нас, навіть, з'явився другий син. Здавалось, все наладилося. Але одного суботнього вечора дружина заявила, що хоче сходити з подружками в кіно. Я спостерігав за тим, як ретельно вона збирається, а вогник всередині мене починав розгоратись все сильніше. І коли я помітив, як вона нафарбувала свої уста червоною помадою, то відразу усвідомив, що зустріч була запланована не з подружками. Непомітно я простежив за Даною й ледь не втратив свідомість, коли побачив, що неподалік від нашого дому на неї чекав Паша. Він стояв на своїх ногах і цілком впевнено ними крокував. Вони разом сіли до автівки й ... — решта слів застряли в горлі чоловіка. Тарасов схопив руками свою голову, а його пальці вчепились за волосся, немов хотіли вирвати його. — Того вечора я вперше... На мить мені здалось, ніби це Дана. Та дівчина була такою схожою на неї. Теж блондинка. Я був такий розлючений, що не міг зрозуміти, де я і куди йду. Можливо, я навіть не звернув би на дівчину уваги, але вона сама зачепила мене. Вона з'явилась переді мною нізвідки й запитала чи я можу пригостити її сигаретою. Я поглянув на її червоні уста. Щойно я бачив, як моя Дана такими устами цілувала іншого. На мить я втратив контроль, але цього було достатньо, аби мої руки замкнулись на горлі дівчини. Я злякався й попустив натиск, але дівчина почала кричати. Переляканий і збуджений, я знову почав її душити. Це все трапилось посеред вулиці. Але в зимовий період ввечері мало хто вештається вулицями міста. Тому, коли я озирнувся довкола, то не побачив жодної живої душі. Спочатку я хотів її залишити прям на тому місці, й уже відійшов на кілька метрів. Але раптом мною заволоділо сильне бажання подивитись на її голе тіло. Я повернувся, відтягнув її трохи далі від дороги, в місце, де нас ніхто б не побачив і став рвати одяг на ній. Я досі не розумію чому, але це приносить мені таке безмежне задоволення, від якого я, немов пливу над землею. Я ні слова не сказав дружині про те, що бачив її разом з Пашею того вечора. І взагалі намагався забути про той клятий вечір, немов про страшний сон. Кожен день я жив у страху і тривозі, що Дана заявить про розлучення. Я дізнався, що Паша теж одружений. І лише це дарувало мені бодай маленьку, але надію, що вони не стануть руйнувати одночасно дві родини. Дні минали й наше життя було звичайним, ніби нічого не трапилось. Але у квітні все знову повторилось. Ще в п'ятницю Дана

заявила, що в суботу знову планує зустрітись з подругами і я відразу все зрозумів. Цього разу я свідомо йшов убивати, тому навіть приготувався. З архіву вкрав пляшечку з розчином, вдихаючи його, людина відразу втрачає свідомість. Дітям сказав, що йду на пробіжку, а сам пішов... аби випустити пар.

— Але ви не гвалтували жертв. Чому? — питання Данила прозвучало так зненацька, що Тарасов на мить зачканив. А потім задумався.

— Я навіть не думав їх гвалтувати. Адже це була б зрада з моєї сторони, — його відповідь була такою простою та банальною, ніби він пояснив скільки буде два плюс два. — Насолоду я отримував, коли спостерігав, як життя повільно витікає з очей жертви. Коли вона повністю в моїй владі, така покійна й безпорадна. І я можу робити з нею все, що заманеться. Кожного разу я уявляв на місці тих дівчат Дану. Вбиваючи їх, я вбив той біль в мені, який причиняла моя дружина. Лише так я міг боротись зі зрадами Дани, щоб не втратити її. Коли я розмазував помаду по обличчі жертви, то щоразу уявляв, ніби це обличчя Дани. Одночасно вона була для мене бажаною жінкою й зіпсованою шлюхою. І я нічого не міг з цим зробити.

— Чому ви знову переїхали до Києва, якщо тепер вашій дружині й друзів стало зустрічатись ще простіше?

— Зовсім навпаки, — посміхнувся Тарасов. — Паша давно переїхав з Києва до Дніпра. У нього там свій власний бізнес. Я сподівався, що з переїздом до столиці, все знову стане на свої місця. Ми з головою занурилися в клопоти пов'язані з переїздом. І перші кілька місяців тут мені здавалось, ніби ми знову щаслива родина. Але згодом Дана почала прискіпуватись через різні дрібниці. Ми все частіше почали сваритись. І я все частіше почав ловити себе на думці, що одного разу можу не стриматись і задушити її. І одного вечора це трапилось. Тільки замість Дани, я задушив чергову дівчину. За кілька годин до цього, ми в знову сильно поскардалили з дружиною. Вона разом із сином поїхали до кінотеатру, а я не міг знайти собі місце. Ніби блискавка, я метався по квартирі, а раптом усвідомив, що саме мені потрібно. І після цього я вже не міг зупинитись. Це стало на кшталт мого особистого ритуалу відновлення.

— А що з гудзиком, який ми знайшли на місці другого вбивства? — сухо запитав Данило, обіпершись на свої руки, які він поклав перед собою на столі.

— Так, це дійсно мій гудзик, який я загубив там на передодні й навіть не помітив, де саме. Мені сусід показував ті гаражі, я хотів один орендувати. Напевно тоді й загубив той клятий гудзик. Коли ви перший раз викликали мене на допит, я вже подумки встиг попрощатись зі свободою. Але мені на користь зіграло моє алібі на момент двох вбивств у Черкасах і те, як правдоподібно я зіграв перед вами безневинного невдачу, який просто опинився не в тому місці й не в той час.

— Але, як бачите, в результаті ви зараз тут, сидите переді мною в наручниках. Впіймати вас, це було лише питання часу, — холодно відрізав Данило. — І те, що ви мені розповіли ніяким чином не виправдує ваші дії. Ви вбили сімох безневинних підлітків, лише тому, що ваша дружина вас не кохає і постійно зраджує. В мене язик не повертається назвати вас чоловіком. Ви так боялись, що ваша дружина покине вас, що самі власними руками зруйнували вашу родину. Тепер Дана вільна жінка. І я зовсім не здивуюсь, якщо вона незабаром подасть документи на розлучення, — слова Дани, ніби кулі летіли прямо в його співрозмовника, від чого той марнів прямо на очах. Слідчий

встав і вже збирався покинути кімнату, але раптом знову повернувся до Тарасова. — Скажіть ще одне, чому ви раптом вирішили напасти сьогодні? Адже до цього часу, ви завжди виходили на полювання лише в суботу.

— Я пильно стежив за ходом вашого розслідування й знав, що в поле вашої підозри потрапив той невдаха... не пам'ятаю, як його прізвище, — задумався Дмитро.

— Міровський.

— Так, саме він. І я знав, що ви плануєте влаштувати йому засідку в суботу. Але так склалось, що я з цим Міровський сусіди. А тому мені було б вкрай небезпечно виходити на полювання в суботу. А чекати невідомо скільки часу, я не міг. Мені вбивство потрібно було, немов повітря. Тому вирішив діяти в п'ятницю. Я не знав, що ви змініте свої плани.

— Це було раптове рішення, але, як бачимо, дуже вдале, — крізь посмішку промовив Данило й подивився на скло в стіні. Він чудово знав, що по іншу сторону скла стояла Дагмара, котра весь час спостерігала за ними.

ДЕНЬ 21

— Дань, а наша паперова робота може почекати до понеділка? — запитала Дагмара, потягуючись на своєму кріслі. — Найважливіше те, що Тарасова затримали, а решта вже справа за прокурором. До речі, під час обшуку квартири вчора, знайшли всі сувеніри жертв, які Тарасов прихопив на згадку. Тому тепер він точно не відмажеться.

— Мушу признати, що відтепер буду з повагою ставитись до твоєї інтуїції, — офіційно заявив Даня, спершись на підвіконня.

— Знаєш, що зараз говорить моя інтуїція? — в голосі Дагмари відчувалась інтрига.

— Навіть, страшно уявити.

— Що нам потрібно залишити це все до понеділка і трохи розважитись. У мене є два квитки в театр. Що скажеш? — Дага підвелась на ноги й почала порпатись у своїй сумочці.

— Театр? Ти серйозно? — здивовано перепитав Данило, й підійшов ближче до столу напарниці.

— Так, театр. Я вже сто років не була в театрі. Тому я дуже хочу сходити сьогодні.

— І що за вистава?

— За двома зайцями. Старицький.

— А чому ти не підеш зі своїм аптекарем? Невже знову поскандалили? — Данило різко схопився рукою за груди, в районі серця, театральню відігравши занепокоєння.

— Ні, у нас все чудово, — криво посміхнулась Дагмара. — Просто у нього сьогодні інвентаризація в аптеці й скоріше за все він там просидить до ранку. Будь ласка, Дань, — вона склала свої руки перед обличчям й стала благодати напарника.

— Гаразд! Все одно в мене не було інших планів на сьогодні. Тільки попереджую відразу, що костюм одягати не збираюсь, — пригрозив пальцем Данило.

— Йой, Дань, ну який костюм?! Знущаєшся, за вікном двадцять перше століття. Люди вже давно перестали заморочуватись з приводу таких дурниць.

— Тоді взагалі проблем немає, можемо йти, — спокійно промовив Данило, взявши до рук своє пальто.

— Маємо ще дві години до початку. Пропоную заїхати кудись перекусити. Що скажеш?
— Скажу, що я пригосаю, — Данило широко відчинив двері кабінету, пропускаючи напарницю вперед.

***

— До Нового року залишилось менш як місяць, а ти ще, навіть, гадки не маєш, що одягти на святкування? — обурилась дівчина. Вона повільно прогулювалась вздовж будинків, тримаючи в одній руці повідець, а в іншій - телефон. Собака бадьоро бігала неподалік хазяйки, якій в цю мить, здавалось, було зовсім байдуже до свого домашнього улюбленця. Дівчина з головою пірнула в розмову, адже тема була вкрай важливою. Невдовзі Новий рік, час обирати подарунки та наряди. Грудень місяць був сповнений приємними клопотами та сюрпризами. — Я? Звичайно вже купила, але цього разу вирішила, нехай це буде довга сукня. Колір індиго. Я тобі фотки потім скину. Мені залишилось лише підібрати прикраси і я ще не визначилась із зачіскою, — щебетала своїм тоненьким голоском дівчина.

Вся її увага була повністю спрямована на розмову. Час від часу, вона робила переривала свою розповідь, даючи слово співбесідниці на іншому кінці лінії, а сама лише мугикала, погоджуючись із думкою подруги. За мить до того, як її нога зробила наступний крок вперед, перед очима дівчини в декількох метрах пролетіло й з глухим ударом впало тіло жінки. Воно впало так близько біля ніг дівчини, що бризки крові накрили дівчину в голови до п'ят. З телефону все ще доносився голос подруги, але дівчина вже втратила слух, як і дар мовлення. Вона перелякано залякла на місці, втупившись поглядом в оголене тіло на тротуарі, довкола якого розпливалась багряна калюжа. Навіть, при світлі вуличного ліхтаря, цей колір не можна було сплутати з іншим. Дівчині знадобилось секунд двадцять, перш ніж вона зрозуміла, що зараз відбулось.

Страх має свій звук — це несамовитий людський крик, який бере свій початок з глибини душ. Він виринається на поверхню із шаленою вібрацією, яка віщує небезпеку. Дівчина продовжувала нерухомо стояти на місці й що було сили кричати, не відриваючи свого погляду від тіла, яке тонуло в калюжі власної крові. З вікон квартир у будинку почали висовуватись голови, аби побачити джерело навіженого крику, який наповнив вулицю. Для кожної пари очей постала жахлива картина, яка не могла нікого залишити байдужим. Хтось відразу поспішив на допомогу, а хтось оторопіло продовжував дивитись з вікна свого поверху на двох жертв цього звичайного вечора. Одну із жертв навіки скував страх, а іншу — смерть.

***

Данило бігав очима по залі, де після антракту знов почали збиратись люди. Інтер'єр виглядав таким дуже стриманим й одночасно розкішним. Він намагався пригадати, коли останній раз був у подібній обстановці. На час вистави, Даня взагалі забув, хто він

і де знаходиться. Всі нещодавні жахіття в мить відійшли далеко в минуле. Стали менш важливими. Він поглянув на усміхнене обличчя Дагмари, й тепла хвиля насолоди окутала його.

— Я безмежно тобі вдячний за цю можливість бодай трохи доторкнутись до мистецтва, — тихо промовив Данило, нахилившись ближче до напарниці. — Це найліпший варіант для емоційного відпочинку.

— Моя мама завжди мені говорила, що ліпше витратити кошти на книги й театр, ніж на антидепресанти, — посміхаючись, прошепотіла Дага. — А моя мама, не аби хто, а психолог з понад двадцятирічним стажем!

— Недарма, твоя мати наймудріша жінка, яку я особисто коли-небудь зустрічав.

— А що ти скажеш про її доньку? — поцікавилась Дагмара, впершись поглядом у напарника.

— Почекай, телефон дзвонить, — Данило виставив перед напарницею вказівний палець на руці, а іншою рукою дістав із кишені свій телефон і підніс його до вуха.

— Йой, Дань! Ну, ми ж в театрі... — почала скиглити Дагмара, але раптом замовкла. Данило різко зірвався на ноги, продовжуючи тримати телефон біля вуха.

В мить тривога накривала Дагу, немов холодним покривалом, й це змусило її здригнутись і дихати швидше. Вона дивилась, як миттєво змінюються емоції на обличчі напарника. Не пояснюючи нічого, він кинувся до виходу. Кілька секунд Дагмара спантеличено дивилась в спину Данилові, котрий продирався крізь натовп до дверей, а потім кинулась в слід за ним. Вона наздогнала його вже біля гардероба, де він нетерпляче чекав аж жіночка видасть йому його пальто. Не промовивши ні слова, Дага теж протягнула свій жетон з номером і стала чекати біля Данила на своє пальто. Крадькома вона помітила, як шалено дихає напарник. Таким їй ще не доводилось його бачити. А тому вона не могла наважитись запитати, що трапилось.

Жінка протягнула спочатку пальто Данила, він швидко його накинув, але залишився чекати на напарницю. Дага боязко підняла голову і їхні погляди зустрілись. Дага в мить зрозуміла, в чому річ. Подібний погляд вона бачила більше як рік тому. Той біль нікуди не зник, він просто чекав свого повернення на сцену.

— Це він, — лише два слова з уст Данила, але стільки в них сенсу. Більше не потрібно було нічого пояснювати, Дагмара й так уже все зрозуміла. Маніяк, який вбив наречену Данила знову повернувся.

КІНЕЦЬ